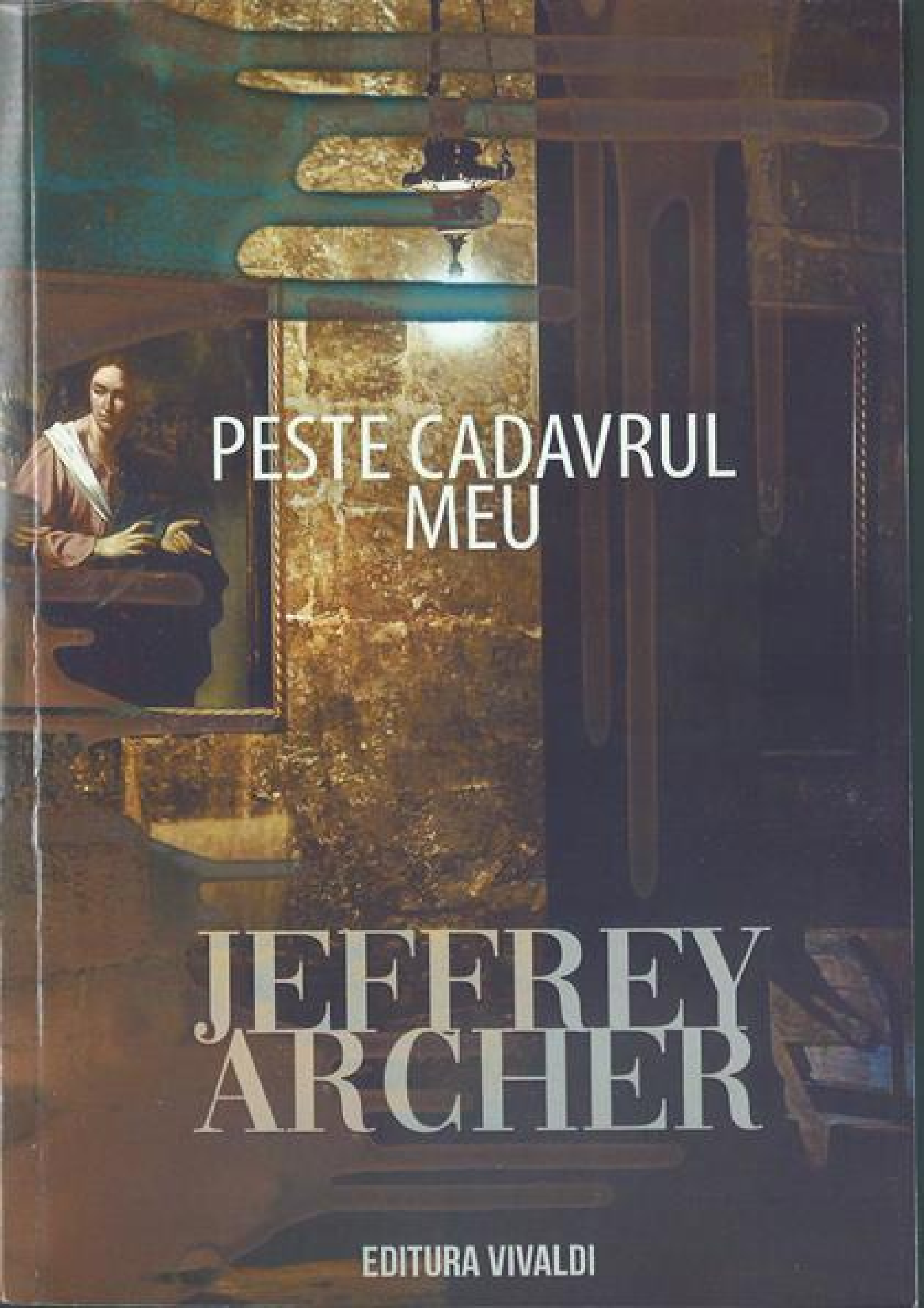

PESTE CADAVRUL MEU

JEFFREY ARCHER

EDITURA VIVALDI

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Cuvânt de mulțumire

JEFFREY ARCHER

PESTE CADAVRUL MEU
Seria William Warwick 4

Traducere Roxana Popescu
Titlul original: *Over My Dead Body,* 2021

Editura Vivaldi, 2022

Versiune ebook: v1.0, decembrie 2022

Cărțile lui Jeffrey Archer sunt printre cele mai bine vândute din lume cu un număr de 275 milioane de exemplare în 95 de țări.

Celebru pentru disciplina dovedită ca scriitor care produce până la paisprezece ciorne pentru fiecare dintre cărțile sale, Jeffrey Archer aduce în opera sa și o mulțime de cunoștințe specifice domeniului abordat. Fie că este vorba despre cariera sa în politică sau interesul nemărginit față de artă sau de abundența de detalii din lumea ce-l înconjoară – inspirat fiind de numeroșii prieteni pe care și i-a făcut de-a lungul anilor dintre membrii societății britanice – romanele sale oferă o imagine fascinantă a unor segmente ale societății.

Membru al Camerei Lorzilor, scriitorul este căsătorit cu Dame Mary Archer și au împreună doi fii, două nepoate și trei nepoți. Își împarte timpul între Londra, Grantchester în Cambridge și Mallorca, unde scrie prima variantă a fiecăruia dintre romanele sale.

Capitolul 1

— Sunteți detectiv, sir?

William a ridicat privirea către tânărul care-i pusese întrebarea.

— Nu. Sunt director adjunct la Midland Bank în Shoreham, Kent.

Fără să pară convins, tânărul a continuat:

— În cazul acesta, îmi puteți spune cursul de schimb valutar de azi dintre dolar și lira sterlină.

William a încercat să-și amintească suma primită pentru suta de lire schimbată în seara trecută, când urcase pe vapor, dar ezitarea lui a durat cam mult.

— Un dolar și cincizeci și patru de cenți pentru o liră. Prin urmare, cu scuzele de rigoare, sir, de ce nu vreți să recunoașteți că sunteți detectiv?

William a pus deoparte cartea pe care o citea și l-a privit cu atenție pe tânărul american atât de serios care părea să dorească cu disperare să nu fie luat drept un copilandru, deși încă nu începuse să-și radă barba. Brusc i-a venit în minte cuvântul „boboc”.

Șoptind, l-a întrebat:

— Ești în stare să ții un secret?

— Da, desigur! a răspuns acesta ofensat.

— Atunci ia loc! l-a îndemnat William arătându-i un scaun.

A așteptat să se așeze în fața lui apoi a continuat:

— Sunt în vacanță și i-am promis soției că în următoarele nouă zile nu voi spune nimănui că sunt detectiv, deoarece ar urma un șir nesfârșit de întrebări care ar transforma fiecare zi de vacanță într-o zi obișnuită.

— Și, de ce ați ales drept acoperire postura de bancher? Eu nu cred că sunteți în stare să faceți diferența între o foaie de calcul și un bilanț.

— Atât eu cât și soția mea am acordat deosebită atenție acestei idei înainte de a opta pentru acoperirea ca bancher. Am crescut în Shoreham, un orășel din Anglia, în anii ’60 și directorul filialei din oraș era prieten cu tatăl meu, așa că am sperat că mă voi descurca timp de câteva săptămâni în această postură.

— Și ce alte opțiuni ați mai avut?

— Agent imobiliar, agent reprezentanță auto sau director de pompe funebre, toate fiind scutite de întrebări fără sfârșit.

Tânărul a izbucnit în râs.

Încercând să preia inițiativa, William a întrebat:

— Tu ce alegere ai fi făcut?

— Ucigaș plătit, astfel nu m-ar mai fi bătut nimeni la cap cu tot soiul de întrebări suplimentare.

— Eu mi-aș fi dat seama imediat că e vorba de o acoperire, a fluturat William mâna respingând ideea, căci niciun ucigaș plătit nu m-ar fi întrebat dacă sunt detectiv. Și-ar fi dat seama dintr-o privire. Ei, și cu ce te ocupi când nu ești ucigaș plătit?

— Sunt în ultimul an la Choate, un liceu pregătitor din Connecticut.

— Știi ce vrei să faci după absolvire? Asta presupunând că nu vrei să devii ucigaș plătit.

— Voi merge la Harvard pentru a studia istoria, mai înainte de a urma dreptul.

— După care, fără îndoială, te vei alătura unui cabinet de avocatură unde în scurt timp vei deveni asociat junior.

— Nu, sir. Vreau să devin om al legii. Timp de un an am fost redactor la revista *Law Review.* Voi intra în FBI.

— Pentru o persoană atât de tânără pare că știi foarte bine ce drum să urmezi.

Băiatul s-a încruntat evident jignit, așa că William s-a grăbit să adauge:

— Eram exact la fel la vârsta ta. Știam clar, de la opt ani, că vreau să devin detectiv și să ajung la Scotland Yard.

— Și de ce a durat atât s-o spuneți?

William a zâmbit către tânărul inteligent, promițător, care fără îndoială cunoștea semnificația cuvântului precoce dar nu știa că era valabil și pentru el. Apoi William a acceptat ideea că și el avea aceeași problemă pe vremea când era elev. S-a aplecat înainte și a întins mâna prezentându-se:

— Detectiv inspector-șef William Warwick.

— James Buchanan, spuse tânărul în timp ce strângea cu fermitate mâna întinsă de William. Pot să îndrăznesc să întreb cum ați ajuns la această poziție atât de înaltă dacă în anii ’60 erați la școală, căci nu puteți fi…

— Ce te face să crezi că vei primi un loc la Harvard, pentru că nu poți fi mai mare de… a încercat William să evite răspunsul.

— Șaptesprezece. Sunt cel mai bun din clasa mea, cu o medie de 4,8, și sunt convins că voi obține rezultate bune la examenele SAT. Presupun că ați reușit să vă alăturați Scotland Yard-ului.

— Da.

Era obișnuit cu întrebările venite din partea consiliului director și nu cu cele din partea adolescenților deși întâlnirea de față îi făcea plăcere.

— Ești un tânăr inteligent. De ce nu te gândești să devii avocat sau politician?

— În America există mult prea mulți avocați, spuse el ridicând din umeri. Cei mai mulți dintre ei ajung să alerge după ambulanțe.

— Și politica?

— Nu m-aș pricepe prea bine să suport prostia cu zâmbetul pe față și nici nu vreau să-mi petrec restul vieții la cheremul electoratului sau permițând diverselor grupuri de interese să-mi influențeze opiniile.

— În timp ce dacă ajungi director FBI…

— Aș fi propriul stăpân și aș răspunde doar în fața președintelui și nu l-aș lăsa totdeauna să știe ce intenții am.

William a izbucnit în râs privindu-l pe tânărul care în mod cert nu avea niciun fel de îndoieli în ceea ce-l privea.

— Și dumneavoastră, sir, spuse James cu un aer mai relaxat, sunteți pe cale să ajungeți șeful Poliției Metropolitane?

William părea să ezite din nou. Mai înainte să poată răspunde, James a continuat:

— Pot să mai pun o întrebare?

— Nu știu ce te-ar putea împiedica.

— Care credeți că sunt calitățile cele mai importante pentru a deveni un detectiv de prima mână?

Mai înainte de a răspunde William și-a luat un răgaz pentru a se gândi, după care spuse:

— În primul rând curiozitatea înnăscută astfel încât să observi ceea ce nu se potrivește într-un context.

James a scos un pix din buzunar și a început să ia notițe pe spatele ziarului *Alden Daily News.*

— De asemenea, să ai abilitatea de a pune întrebări relevante suspecților, martorilor și colegilor. Evitarea presupunerilor. Și, mai presus de toate, răbdare. Tocmai acesta este motivul pentru care femeile sunt polițiste mai bune decât bărbații. Și, în sfârșit, folosirea tuturor simțurilor – vedere, auz, simțul tactil, miros sau gust.

— Cred că nu înțeleg pe deplin.

— Asta trebuie să fie o premieră, spuse William apoi regretă imediat vorbele spuse, în ciuda faptului că tânărul a izbucnit în râs pentru întâia oară.

— Închide ochii! i-a cerut William așteptând câteva clipe.

Apoi continuă:

— Descrie-mă!

Tânărul și-a luat un răgaz mai înainte de a răspunde.

— Aveți în jur de treizeci, treizeci și cinci cel mult. Sunteți puțin peste un metru optzeci, păr blond, ochi albaștri, în jur de optzeci de kilograme, în formă fizică bună, dar nu la fel de bună ca altădată, și cu ceva vreme în urmă ați suferit o vătămare serioasă a umărului.

— Ce te face să crezi că nu mai sunt în forma fizică de altădată?

— Aveți câteva kilograme în plus, trei sau trei și jumătate și ținând cont că aceasta e prima zi a călătoriei nu puteți da vina pe mesele bogate servite pe vapor.

William a ridicat din sprâncene.

— Și umărul?

— Cei doi nasturi de sus ai cămășii sunt desfăcuți și când v-ați aplecat să dăm mâna am observat o palidă cicatrice chiar sub umărul stâng.

Așa cum se întâmpla ades William s-a gândit la mentorul său, ofițerul de poliție Fred Yates care îi salvase viața sacrificându-se pe sine. Viața de polițist nu e totdeauna atât de romantică pe cât o fac să pară unii scriitori. Rapid a trecut la alt subiect.

— Ce carte citesc?

— *Watership Down* de Richard Adams. Și mai înainte de a mă întreba vă pot spune că sunteți la pagina o sută patruzeci și trei.

— Și hainele mele? Ce poți spune?

— Recunosc, par un fel de enigmă. Ar trebui să vă pun câteva întrebări subtile înainte de a răspunde și asta numai dacă mi-ați da un răspuns sincer.

— Să presupunem că sunt un infractor care nu răspunde la întrebări până nu a telefonat avocatului său.

James a ezitat un moment mai înainte de a spune:

— Și asta ar reprezenta un indiciu.

— De ce?

— Ar fi un semnal că ați mai avut probleme cu legea în trecut și dacă știți numărul avocatului e cert că ați avut.

— OK. Să presupunem că nu am avocat dar am urmărit suficient de multe programe TV pentru a ști că nu trebuie să răspund întrebărilor tale. La ce concluzie ai ajunge fără a-mi pune nicio întrebare?

— Hainele nu sunt scumpe, probabil produse în serie dar călătoriți la clasa întâi.

— Ce concluzie tragi de aici?

— Purtați verighetă așa că e posibil să aveți o soție cu avere. Sau vă aflați într-o misiune specială.

— Nici una, nici alta. Și aici ia sfârșit observarea și începe deducția. Oricum, nu a fost rău.

Tânărul a deschis ochii și a zâmbit.

— Acum e rândul meu, sir. Închideți ochii, vă rog!

William a părut mirat dar a continuat jocul.

— Faceți descrierea mea!

— Inteligent, plin de încredere în sine, dar temător.

— Temător?

— Ești primul în clasă dar încă simți cu disperare nevoia de a impresiona.

— Cu ce sunt îmbrăcat?

— O cămașă albă cu nasturi, posibil Brooks Brothers. Pantaloni scurți albastru-închis și pantofi sport Puma, deși foarte rar sau poate niciodată nu mergi la sală.

— Cum puteți fi sigur de asta?

— Când te îndreptai spre mine am observat că mergi cu picioarele desfăcute. Dacă făceai sport ai fi mers cu ele în linie dreaptă. Dacă nu crezi ce spun atunci verifică urmele unui atlet la Olimpiadă, ale unui alergător pe zgură.

— Semne distinctive?

— Ai un mic semn din naștere chiar sub urechea stângă pe care încerci să-l ascunzi lăsându-ți părul să crească, deși vei fi nevoit să te tunzi când te alături FBI-ului.

— Descrieți imaginea din spatele dumneavoastră.

— O fotografie alb-negru a acestei nave, *Alden,* ieșind din portul New York pe data de 23 mai 1977. Era însoțită de o flotilă ceea ce sugerează că pleca în prima sa călătorie.

— De ce se numește *Alden?*

— Acesta nu este un test pentru capacitatea de observare ci se referă la cunoștințe. Dacă ar fi necesar să răspund la această întrebare atunci aș putea oricând mai târziu să aflu răspunsul. Primele impresii te pot duce adesea pe drumul greșit, așa că nu face presupuneri. Dar dacă ar fi să merg pe ghicite, ceea ce tu nu ar trebui să faci ca detectiv, atunci aș spune că având în vedere că nava aparține grupului Pilgrim Line, Alden a fost numele unui pelerin care s-a îmbarcat pe *Mayflowerm* 1620.

— Cât măsor în înălțime?

— Ești cu doar câțiva centimetri mai scund ca mine. Dar vei deveni mai înalt ca mine. Cântărești în jur de șaptezeci de kilograme și abia ai început să-ți razi barba.

— Câte persoane au trecut pe lângă noi de când ați închis ochii?

— O mamă cu doi copii, din care un băiețel pe nume Bobby, americani, și o clipă mai târziu un ofițer de pe vas.

— De unde știți că era ofițer?

— Un marinar în trecere i s-a adresat cu „sir”. Și a mai fost și un domn în vârstă.

— Cum de știți că era în vârstă?

— Se folosea de baston și a durat ceva până s-a stins păcănitul făcut de baston.

— Sunt pe jumătate orb, spuse James pe când William deschidea ochii.

— Nicidecum. Acum e rândul meu să pun întrebări suspectului.

James s-a îndreptat în scaun și a luat o atitudine concentrată.

— Un detectiv competent trebuie să se bazeze mereu pe fapte și să nu ia nimic de bun așa că mai întâi trebuie să aflu dacă Fraser Buchanan, președintele companiei Pilgrim Line, este bunicul tău.

— Da. Este. Și Angus, tatăl meu, este vicepreședinte.

— Fraser, Angus și James. Sugerează moștenire scoțiană.

James a încuviințat din cap.

— Fără îndoială, tatăl și bunicul. Presupun că atunci când va veni timpul vei deveni președintele companiei.

— Am spus-o deja răspicat că asta nu se va întâmpla niciodată.

— Din câte am auzit și citit despre bunicul tău este genul care face totul cum vrea el.

— Adevărat. Însă uneori uită că suntem din același aluat.

— Și eu am avut aceeași problemă cu tata. Este avocat de drept penal, consilier juridic al reginei și totdeauna a crezut că voi merge pe același drum ca el, că voi ajunge în barou și asta în ciuda faptului că de la o vârstă fragedă am dorit să închid infractorii după gratii și nu să fiu plătit cu sume uriașe pentru a-i ține departe de pușcărie.

— George Bernard Shaw avea dreptate. Suntem despărțiți de un limbaj comun. Pentru voi să stați la bară înseamnă curte de justiție și avocați, pentru americani scaune înalte și băutură[1].

— Un infractor ager totdeauna va încerca să schimbe subiectul. Dar un detectiv meticulos nu-și va permite să rătăcească drumul. Nu ai răspuns la întrebarea referitoare la bunicul tău legată de împotrivirea ta de a deveni președinte al companiei.

— Mă tem că bunicul e mai dificil decât tatăl dumneavoastră. Deja mă amenință că mă dezmoștenește dacă nu mă alătur companiei după absolvirea universității. Dar știu că atât timp cât trăiește bunica, ea nu-i va permite.

William a chicotit.

— Sir, credeți că v-ar deranja dacă v-aș cere să petrecem o oră sau două în fiecare zi împreună pe timpul călătoriei?

James nu mai părea la fel de sigur pe el punând această întrebare.

— M-aș bucura! Cam pe la aceeași oră ar fi perfect pentru mine căci soția mea e la cursul de yoga în acest timp. Dar am o condiție: dacă o întâlnești nu scoți o vorbă despre tema conversației noastre.

— Și despre ce vorbiți? a întrebat Beth apărând brusc lângă ei.

James țâșni în picioare.

— Despre prețul aurului, doamnă Warwick.

Chiar părea sincer spunând asta.

— Cred că ai descoperit deja că este un subiect despre care soțul meu știe prea puține lucruri.

Beth i-a zâmbit tânărului cu căldură.

— James, am uitat să-ți spun că soția mea este mult mai inteligentă decât mine și tocmai de aceea este custode la Fitzmolean Museum iar eu sunt doar detectiv inspector-șef.

— Cea mai tânără din istoria muzeului, completă Beth.

— Deși dacă aduci vreodată vorba despre Met[2], în fața soției mele va spune că acesta este muzeul cel mai interesant și atrăgător din lume și nicidecum că vorbești despre poliția londoneză.

— Am fost atât de fericit că ați recuperat tabloul de Vermeer, spuse James întorcându-se către Beth.

A fost rândul ei să fie surprinsă, apoi revenindu-și:

— Da și din fericire nu mai poate fi furat din nou pentru că hoțul e mort.

— Miles Faulkner care a murit în Elveția în urma unui atac de cord.

William și Beth au schimbat priviri fără niciun comentariu.

— Ați participat și la înmormântare, domnule inspector-șef. Probabil ați dorit să vă convingeți că e mort cu adevărat.

— Și de unde ai această informație? se arătă William mirat din nou.

— Citesc în fiecare săptămână *The Spectator* ca și *New Statesman,* așa că sunt la curent cu ceea ce se întâmplă în Anglia și încerc să-mi fac o opinie.

— Am înțeles.

— Sir, aștept cu nerăbdare să ne revedem mâine, când aș vrea să aflu dacă este posibil ca Miles Faulkner să fie încă în viață.

Capitolul 2

În dimineața următoare Miles Faulkner pășea în salonul de la Savoy puțin după ora opt pentru a se întâlni cu avocatul său aflat deja acolo, așezat pe locul obișnuit. Nimeni nu i-a aruncat nici măcar o privire în timp ce șerpuia printre mese.

— Bună dimineața, îl salută Booth Watson pe singurul său client pe care nu-l plăcea și în care nu avea încredere.

Totuși Faulkner era singura persoană care îi putea oferi un stil de viață pe care doar câțiva dintre colegii săi din barou sperau să-l egaleze.

— Bună dimineața BW, îl salută și Miles așezându-se.

De îndată a apărut și un ospătar cu un carnețel deschis și cu pixul pregătit să noteze.

— Domnilor, cu ce doriți să fiți serviți în această dimineață?

— Mic-dejun englezesc complet, ceru Miles fără a se uita peste meniu.

— Și dumneavoastră, sir? Ca de obicei?

— Da, a confirmat Booth Watson privindu-și clientul cu mai mare atenție.

Trebuia să admită că treaba făcută de chirurgul estetician din Elveția era de prima mână. Nimeni nu l-ar fi putut recunoaște pe omul care evadase din închisoare, participase la propria înmormântare și de curând revenise din morți. Omul așezat pe scaunul din fața lui nu prezenta nici cea mai mică asemănare cu antreprenorul de succes, altădată posesorul uneia dintre cele mai mari colecții particulare de artă, dar care în prezent arăta din cap până în picioare asemenea unui căpitan de marină în retragere, veteran al războiului din insulele Falkland și răspundea la numele de Ralph Neville. Dar dacă William Warwick ar fi aflat că vechiul său rival era încă în viață, n-ar fi avut liniște până nu-l băga după gratii. Pentru Warwick era o

afacere personală, omul care-i scăpase din gheare, omul care își bătuse joc de poliția metropolitană, omul care…

— De ce ai dorit să ne întâlnim urgent? a întrebat Miles după plecarea ospătarului.

— Ieri am fost sunat de un jurnalist de la o echipă de investigații din cadrul ziarului *The Sunday Times* care dorea să știe dacă am vreo informație legată de un Rafael vândut de Christie's la licitație de curând și care s-a dovedit a fi un fals.

— Și ce i-ai spus? întrebă Miles agitat.

— L-am asigurat că originalul este parte a colecției particulare aparținând defunctului Miles Faulkner și se află agățat pe perete în vila văduvei sale din Monte Carlo.

— Nu pentru multă vreme, mărturisi Miles. Odată ce Christina a aflat că de fapt nu este văduvă n-am avut de ales și a trebuit să mut întreaga colecție într-un loc sigur unde să nu poată pune mâna pe ea.

— Și unde ar putea fi acest loc? vru să știe Booth Watson întrebându-se în același timp dacă va primi un răspuns cinstit.

— Am găsit un loc unde nu există localnici care să mă spioneze și doar pescărușii în zbor se pot căca pe mine.

— Mă bucur să aud asta pentru că mă gândesc că ar fi înțelept să părăsești Anglia timp de câteva săptămâni înainte de a reapărea drept căpitanul Neville și nu există moment mai bun ca acesta având în vedere că inspectorul-șef Warwick și soția sa se bucură de o vacanță la New York.

— O vacanță aranjată de Christina pentru ei, asigurându-se astfel că amândoi sunt departe atunci când eu și soția mea ne căsătorim pentru a doua oară.

— Eu credeam că Beth va fi domnișoara de onoare a Christinei.

— Așa e, dar planul s-a schimbat când a înțeles că nu-mi permit să fiu văzut la bordul navei SS

Alden.

— Trebuie să recunoști că fosta ta soție știe cum să tragă foloase și unul dintre acestea este să profite de pe urma relației strânse pe care a dezvoltat-o cu doamna Warwick.

— Sincer să fiu BW, cred că mi-ar fi fost mai bine dacă nu ar fi descoperit Christina că sunt încă în viață. Așa că te rog să-mi explici de ce trebuie să mă căsătoresc a doua oară cu afurisita de femeie?

— Pentru că în cele din urmă îți va rezolva toate problemele. Nu uita că ea este cea care poate sta cu ochii pe detectivul inspector-șef Warwick fără ca acesta să intre la bănuieli.

— Dar dacă schimbă tabăra?

— Puțin probabil cât timp tu ai banii.

Faulkner nu părea convins.

— Asta n-ar mai fi valabil dacă se află cine este căpitanul Ralph Neville și aș ajunge iar la închisoare.

— Ar trebui ca ea să treacă de mine și atunci Christina va descoperi de îndată de partea cui sunt.

— Nu vei avea nici tu cum să scapi, pentru că va trebui să explici în fața consiliului baroului de ce în ultimii ani ai reprezentat interesele unui infractor evadat când știai foarte bine că este fostul tău client.

— Cu atât mai mult trebuie să mă asigur că ea va semna o înțelegere obligatorie pe care dacă o încalcă va avea la fel de mult de pierdut ca și noi doi.

— Asigură-te că o semnează mai înainte de a se căsători cu căpitanul Ralph Neville și mai ales, mai înainte ca cei doi Warwick să se fi întors la Blighty.

— Blighty?

— Hei, prietene, aici vorbește căpitanul Neville, spuse Miles vădit mândru de sine. Când te vezi cu Christina?

— Mă întâlnesc mâine-dimineață cu ea la firmă și vom trece prin fiecare clauză a înțelegerii și o voi face să priceapă consecințele refuzului de a semna.

— Perfect! Pentru că dacă îi trece prin minte că poate pune mâna pe colecția mea de artă doar spunându-i prietenei sale Beth că Miles Faulkner e în viață și…

— Vei ajunge să iei micul dejun la Pentonville și nu la Savoy.

— Dacă se va întâmpla asta vreodată nu voi ezita s-o omor.

— Am clarificat asta fără putință de tăgadă, spuse Booth Watson pe când revenea chelnerul. Deși trebuie să recunosc că nu am folosit termeni atât de categorici în contract.

***

— Mic-dejun englezesc complet, doamnă?

— În niciun caz, Franco! spuse Beth privind în sus spre ecusonul atașat sacoului. Fulgi de porumb cu pepene pentru amândoi și câte o felie de pâine neagră prăjită.

— Avem trei feluri de pepene, doamnă. Cantalup, pepene galben, pepene roșu.

— Pepene roșu. Mulțumesc, spuse William.

— Înțeleaptă alegere, fu de părere Beth. Am citit că o persoană obișnuită se îngrașă cu aproximativ jumătate de kilogram pe zi în timpul unei călătorii pe mare.

— Prin urmare să fim mulțumiți că mergem la New York și nu la Sydney.

— Aș fi fericită să merg la Sydney pe acest palat plutitor, a recunoscut Beth privind în jurul lor. Ai observat micile detalii care fac totul să arate atât de elegant? Cearșafuri schimbate în fiecare zi, fețe de masă, șervete de masă le fel. Când te întorci în cabină patul a fost deja făcut, hainele pe care le-ai purtat în ziua precedentă sunt la locul lor în dulap.

Și-mi place cum în fiecare seară hainele date la spălat sunt returnate în acele coșuri din răchită. Cred că zeci de oameni trudesc precum sclavii pentru ca totul să meargă uns.

— Opt sute treizeci de filipinezi sunt ascunși sub punte, doamnă, spuse în șoaptă cu un zâmbet chelnerul. Ei îi servesc pe cei o mie două sute oaspeți. Și pe deasupra avem și o cameră a motoarelor astfel încât sclavii nu trebuie să mai vâslească.

— Și stăpânul sclavilor e cel așezat în capul mesei în mijlocul încăperii? întrebă Beth.

— Da, doamnă, acela este căpitanul Buchanan, o lămuri Franco. Atunci când nu biciuiește sclavii este președintele companiei Pilgrim Line.

— Căpitan Buchanan? se miră William.

— Da. Președintele a fost ofițer de marină în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Și dacă vă interesează, a fost prieten cu răposatul Miles Faulkner și cu soția acestuia, Christina, care ne-a sunat și ne-a spus că veți călători în locul lor și ne-a cerut să avem mare grijă de dumneavoastră.

— Serios? s-a mirat William.

— Soția președintelui este cea așezată în capătul opus al mesei?

— Da, doamnă. Domnul și doamna Buchanan sunt totdeauna printre primii care sosesc la micul dejun.

Și acestea fiind spuse s-a retras pentru a aduce comanda.

— Arată la fel de impresionant ca și Miles Faulkner, a fost de părere Beth în timp ce îl studia cu atenție din priviri pe președintele liniei maritime. Și este evident că și-a folosit talentele în ceva demn de laudă în loc să-și jefuiască semenii.

— Fraser Buchanan s-a născut în Glasgow în 1921, spuse William. A renunțat la școală la vârsta de paisprezece ani și s-a angajat în marina comercială ca simplu marinar. Când a izbucnit războiul s-a transferat ca marinar în marina regală

dar în cele din urmă a ajuns locotenent pe nava HMS Nelson. Deși în 1945 a primit gradul de căpitan, a demisionat imediat după încheierea păcii. S-a întors în Scoția și a cumpărat o mică companie de feriboturi care transporta mașini și persoane de pe continent spre insula Iona. În prezent deține o flotă de douăzeci și șase de vase și compania Pilgrim Line este cea de a doua ca mărime și reputație după Cunard.

— Informații obținute desigur de la tânărul James când eu eram la cursul de Yoga.

— Nicidecum. Poți citi istoricul companiei în Ship's Log aflată pe noptiera mea, o lămuri William în timp ce Franco puse cele două boluri cu fulgi pe masă și o felie de pepene.

— Cine e cel care s-a așezat alături de doamna Buchanan? a șoptit William

— Franco, te rog să-l scuzi pe soțul meu! Este detectiv și pentru el viața este o investigație fără sfârșit.

— Acela este Hamish Buchanan, fiul cel mare al președintelui. Până de curând a fost vicepreședintele companiei.

— Până de curând? Abia a trecut de patruzeci de ani!

— Poartă-te frumos! l-a îndemnat Beth.

— Dacă ar fi să dăm crezare ziarelor a fost înlocuit la ultima adunare generală anuală cu fratele său Angus care intră chiar în acest moment împreună cu soția sa Alice și fiul lor…

— James, completă William.

— Oh! Înseamnă că deja l-ați cunoscut pe copilul minune.

— Și doamna care tocmai s-a așezat în stânga doamnei Buchanan? am observat că nici nu s-a obosit să-l salute pe președinte.

— Este Sara, soția domnului Hamish.

— Cum de a fost de acord să vină în această călătorie când soțul ei tocmai a fost concediat?!

— Înlocuit de fratele său Angus este varianta oficială, sublinie Franco în timp ce turna cafeaua aburindă în ceașca lui Beth. Domnul Hamish este încă director al companiei și va participa la ședința consiliului care are loc totdeauna în ultima zi a călătoriei

— Pari a fi extrem de bine informat, Franco, spuse William.

Franco nu a comentat nicicum această observație și a trecut la altă masă.

— După cum stau lucrurile vom avea o călătorie distractivă, comentă Beth înăbușind un căscat în timp ce privirile îi erau ațintite asupra mesei președintelui. Mă întreb cine este femeia care tocmai li s-a alăturat.

— Te porți mai rău ca mine, observă William în timp ce și el privea cum atât James cât și Hamish s-au ridicat în picioare pe când doamna mai vârstnică lua loc la masă. Pare să fie apropiată de vârstă cu președintele și având în vedere că amândoi au părul roșcat nu m-ar mira să fie sora lui.

William a continuat să studieze din priviri felul în care erau așezați la masă remarcând faptul că președintele făcuse în așa fel încât să dețină controlul permanent.

— Poți să-l întrebi pe James cât voi fi eu la cursul de yoga. Hai să nu ne mai gândim la familia Buchanan și lasă-mă să-ți spun ce planuri am făcut pentru noi pe timpul cât vom fi la New York.

— Met presupun este pe primul loc și nu am nicio îndoială că va fi nevoie de mai multe vizite.

— Trei. Tot ce este dinainte de 1850 vom vedea sâmbătă, apoi luni colecția de artă indigenă și miercuri vreau să vedem colecția de impresioniști despre care Tim Knox m-a asigurat că este depășită doar de cea de la Musée d'Orsay.

— Pfiu! Și ne odihnim marți și miercuri?

— În niciun caz. Marți vom merge la Frick unde…

— …vom vedea un tablou remarcabil al lui Holbein înfățișându-l pe Thomas Cromwell și un altul, *Sf. Francisc în extaz*, de Bellini.

— Uneori uit că ești un om al peșterii semieducat.

— De către soția mea, asta de când am absolvit universitatea. Și joi?

— La MoMA. O șansă de a vedea câteva exemplare ale perioadei cubiste a lui Picasso și Braque, unde vom afla dacă poți să-i diferențiezi.

— Nu sunt scrise numele sub tablouri?

— Asta e pentru turiști care nu vor lua parte la vizita noastră de seară.

— Și cine va fi acolo?

— Avem bilete și la Lincoln Center. Orchestra simfonică New York cântă Brahms.

— Precis este vorba de concertul pentru pian în B major de Brahms… unul dintre preferatele tale.

— Și n-am uitat niciunul dintre preferatele tale. Vineri seară înainte de a zbura înapoi acasă avem bilete la concertul Ella Fitzgerald la Carnegie Hall.

— Cum ai reușit? Presupun că toate biletele s-au vândut cu luni înainte.

— Christina a rezolvat totul. Se pare că are cunoștințe în consiliul de administrație.

Urmă o pauză, apoi Beth continuă.

— Încep să mă simt vinovată față de ea.

— De ce? Motivul pentru care nu a putut să plece în călătorie e faptul că se căsătorește cu Ralph și a fost încântată să găsească pe cineva care să-i ia locul… și asta în ultimul moment.

— E vorba de căsătorie… de aceea mă simt vinovată. Nu uita că mi-a cerut să fiu domnișoară de onoare. Acum voi lipsi de la cununie pentru că am acceptat oferta ei generoasă.

— Nu ți se pare a fi o coincidență?

— N-aș zice. Cincisprezece august era singura sâmbătă înainte de sfârșitul lunii septembrie când se puteau căsători la parohia ei în Limpton-on-the-

Marsh și astfel irosea biletele. Calul de dar nu se caută la dinți.

William își spuse că nu era momentul să-i povestească lui Beth că fusese nevoie doar de un telefon pentru a afla că biserica parohială a Christinei era liberă cu două săptămâni înainte de călătorie și cununia ar fi putut fi oficiată atunci, după care ea și căpitanul Ralph Neville ar fi putut pleca în călătoria de nuntă pe vas. Oricum, era posibil ca soția lui să fi pornit singură în călătorie dacă el ar fi preferat să rămână acasă pentru a sta cu ochii pe Christina și pe noul ei soț.

Cu privirile încă ațintite asupra mesei căpitanului, Beth l-a întrebat:

— Ai observat că Sarah Buchanan nu i-a adresat niciun cuvânt președintelui din clipa în care s-a așezat la masă?

Ungând o a doua felie de pâine prăjită cu unt William spuse:

— Poate pentru că i-a luat funcția de vicepreședinte soțului ei.

— Ce altceva ai mai remarcat în timp ce te prefăceai că mă asculți?

— Hamish Buchanan este prins într-o conversație cu mama sa în vreme ce James se preface că nu este interesat deși soarbe fiecare vorbă.

— Și-ți va raporta ție fiecare cuvânt acum că l-ai recrutat ca agent sub acoperire pe timpul călătoriei.

— James și-a asumat acest rol. Și pentru că este nepotul președintelui este cât se poate de bine plasat pentru a furniza informații din interior.

— Când e vorba de bărbați se numesc informații, dar atunci când e vorba de femei se spune bârfă.

— James m-a avertizat deja că e posibil să izbucnească o ceartă de proporții încă înainte de încheierea călătoriei, spuse William ignorând remarca lui Beth.

— Mi-ar plăcea să fiu solnița de pe masă, spuse Beth.

— Poartă-te frumos ori îmi voi îndrepta atenția către tânărul tău instructor de yoga.

— Se numește Stefan și toate doamnele de vârstă mijlocie din clasă sunt vrăjite de el așa că nu cred că am șanse, spuse Beth oftând.

— Dar tu nu ești de vârstă mijlocie, o corectă William luându-i mâna într-a sa.

— Mulțumesc, om al peșterii, dar nu uita că am împlinit deja treizeci și doi, în caz că nu ai observat, și am doi copii care în curând vor părăsi grădinița pentru a merge la școală.

— Mă întreb cum se descurcă părinții noștri cu ei?!

— Tatăl tău o învață pe Artemisia cum e cu legea compensatorie…

— …în timp ce mama ta îl învață pe Peter să deseneze.

— Ce copii norocoși! spuseră la unison.

— Să revenim la prezent! îl îndemnă Beth luând un exemplar din programul călătoriei. Este o conferință în sala de teatru în această dimineață și aș vrea să merg și eu.

William o privi întrebător.

— Lady Catherine Whittaker despre operele lui Puccini.

— Cred că voi spune pas. Dacă este soția domnului judecător Whittaker, zise William privind împrejur în restaurant, ar fi minunat să schimb câteva cuvinte cu el.

— Și e câte un spectacol nou în fiecare seară. În această seară este Lazaro, un magician care face ca obiecte și chiar pasageri să dispară sub ochii spectatorilor. Putem merge fie la spectacolul de la ora șapte, fie la cel de la ora nouă.

— Ce oră doriți pentru cină? întrebă Franco care tocmai apăruse la masa lor și turna cafeaua.

— Când vine la masă președintele cu familia lui? întrebă William.

— La opt și jumătate, sir. Mai întâi iau câte un cocteil și apoi cina.

— Atunci venim la nouă.

— Ce ai de gând? a vrut să știe Beth privindu-și soțul cu atenție.

— Presimt că dacă venim la cină la ora nouă vom avea parte de șocuri și surprize și vom putea vedea mai multe persoane dispărând decât ar reuși Lazaro să facă în spectacolul său.

Capitolul 3

Booth Watson se ridică de la birou la intrarea clientei sale care părea să aibă o atitudine reținută. Doamna Christina Faulkner s-a așezat pe scaunul din fața biroului fără a se obosi să dea mâna cu avocatul soțului ei.

Booth Watson o privea pe femeia elegant îmbrăcată care fusese soția clientului său timp de unsprezece ani ca apoi să pornească pe drumuri diferite.

Amândoi fuseseră implicați în numeroase legături amoroase înainte ca ea să formuleze cererea de divorț. După condamnarea și încarcerarea lui Miles pentru furtul unui tablou de Caravaggio, Christina s-a simțit mai puternică. Asta până la moartea lui când a crezut că pierde tot. Dar când a participat la înmormântare și a descoperit că fostul ei soț era bine sănătos și dacă voia să rămână în aceeași stare trebuia să facă o înțelegere cu ea, nu era nevoie să-i spună cineva Christinei că regulile jocului se schimbau.

Dar văduva veselă înțelesese că Miles Faulkner – sau căpitanul Ralph Neville cum își spunea mai nou – era mai valoros viu decât mort, pentru că astfel avea și ea șansa să pună mâna pe legendara lui colecție de artă la care renunțase în înțelegerea de divorț.

Booth Watson era conștient că pășea pe nisipuri mișcătoare dar știa că are un as în mânecă: pasiunea Christinei pentru bani.

— Doamnă Faulkner, m-am gândit că trebuie să stăm de vorbă despre ce se va întâmpla după cununie.

— Pot să întreb ce ați hotărât tu și Miles în privința mea?

— Nu va fi o schimbare semnificativă față de situația actuală, a parat Booth Watson ignorând ironia. Vă păstrați casa de la țară ca și

apartamentul din Belgravia. Dar pe viitor, Monte Carlo nu se mai pune în discuție.

— Are pe altcineva. Am dreptate?

Altădată poate că i-ar fi spus cum stau lucrurile dar acum subiectul nu făcea parte din informarea pe care o avea de făcut.

— Veți primi în continuare 2.000 de lire pentru cheltuieli și vă veți păstra menajera, camerista și șoferul.

— Și ați hotărât amândoi unde îmi voi petrece luna mea de miere? întrebă Christina fără a-și ascunde sarcasmul.

— În următoarele luni Miles nu va petrece mult timp în Anglia, ceea ce înseamnă că e vorba de o căsătorie de conveniență. În acest scop am întocmit un contract ce conține condiții obligatorii și pe care trebuie să-l semnați. Nu uitați, veți primi mult mai mult în schimbul tăcerii dumneavoastră decât ați sperat. Nu e necesar să citiți contractul pentru că nu vor exista amendamente.

— Prin urmare nu vom trăi împreună? se arătă șocată Christina.

— Știți foarte bine că nu s-a pus problema niciun moment. Miles nu are nicio obiecție să vă continuați stilul de viață prezent dar pe viitor vă roagă să fiți mai discretă și să fiți pregătită să îl însoțiți ca doamna Ralph Neville în ceea ce am putea numi ocazii oficiale.

— Și dacă nu semnez? întrebă Christina lăsându-se pe spătarul scaunului în ciuda faptului că Booth Watson deja scosese capacul stiloului și întorsese paginile contractului până la ultima filă punând degetul pe linia punctată.

— Veți ajunge săracă și veți locui într-un adăpost social.

— În vreme ce Miles se va afla în închisoare pentru timp foarte îndelungat, dacă…

— Dacă? repetă Booth.

— Dacă nu-mi dă milionul pe care mi l-a promis în înțelegerea de divorț. Domnule Booth

Watson nu trebuie să vă reamintesc că Miles este mort. Asemenea dumneavoastră am participat la înmormântare la Geneva unde am fost profund mișcată de discursul emoționant pe care l-ați ținut. Dacă poliția află că cenușa care mi-a fost înmânată de preotul atât de supus nu este a lui Miles atunci cred că va trebui să sacrifice mult mai mult decât un milion. Prin urmare dacă Miles nu este capabil să-și țină cuvântul, atunci cred că ar trebui să trimiți tortul de nuntă înapoi și să anulezi comanda de catering.

Apoi a urmat o tăcere îndelungată în care fiecare dintre părți a așteptat ca cealaltă să clipească.

— Și amintește-i că încă am cenușa lui care nu reprezintă altceva decât polița mea de asigurare dacă el nu se ține de cuvânt.

— Polița de asigurare se plătește doar în cazul decesului.

— Am lăsat urna prin testament detectivului inspector William Warwick ceea ce cred că-l va face să decidă.

***

— Fii atent! îi spuse William detectivului novice în timp ce se așeza vizavi de el într-o firidă. Dacă aș fi un ucigaș plătit aș ști exact unde să te găsesc la acest moment al zilei ceea ce mi-ar face foarte ușor de realizat eliminarea ta. Dacă ai de gând să devii detectiv trebuie să renunți la rutină. James, pe viitor aș dori ca tu să fii cel care mă găsește pe mine. Și nu voi fi niciodată de două ori în același loc.

— E puțin probabil ca un ucigaș plătit să se afle la bordul unui vas de croazieră.

— Asta în cazul în care victima să nu se îndreaptă spre New York punându-ne în fața a două mii de suspecți.

— V-am văzut azi luând micul dejun împreună cu soția, încercă James să schimbe vorba.

— Să nu umbli cu presupuneri niciodată, James. Orice investigație trebuie să înceapă cu o pagină albă.

— Dar ați prezentat-o drept soția dumneavoastră.

— Asta nu dovedește nimic.

— Purta verighetă.

— Se știe că femeile măritate au aventuri.

— Nu cred că amanta ar fi comandat micul dejun în locul dumneavoastră.

— Este o presupunere corectă dar și o îndoială rezonabilă. Care este echivalentul în americană?

— Echilibrul puterilor. Am observat că soția dumneavoastră era mai interesată de masa noastră decât de cea a dumneavoastră, a continuat James fără a-i permite să schimbe subiectul.

— Asta înseamnă căsnicia, a zâmbit William. Trebuie să mărturisesc că a transformat familia ta în personaje ale unui roman gotic și cu ajutorul informațiilor spumoase oferite de ospătar.

— Franco! A lucrat pe vapoarele bunicului timp de treizeci de ani. Nimeni nu cunoaște familia sau compania mai bine ca el. Bunicul i-a oferit postul de *maître d'* pe *The Pilgrim,* dar l-a refuzat.

— De ce?

— Mi-a mărturisit că nu vrea să piardă contactul cu pasagerii dar părerea mea este că nu a vrut să lase să treacă pe lângă el bacșișurile primite în timpul călătoriei. Nu cred că numele lui e Franco și nici că ar fi de origine italiană.

— Dovada?

— Rareori îl auzi vorbind cu accent și odată i-am cerut părerea despre Caruso și s-a dovedit clar că nu avea habar de marele tenor.

— Nu este o dovadă ci un motiv de suspiciune. Deși cred și eu că ascunde ceva.

— De ce spuneți asta?

— Am mai văzut privirea celor care descoperă că sunt polițist.

— A fost la închisoare pentru scurt timp înainte de a se angaja în companie. Dar nici bunicul nu știe că am aflat acest amănunt.

— Cum ai aflat?

— Am plecat odată în călătorie de la Southhampton și mi-a cerut să-mi schimbe masa.

— Ai aflat de ce?

— Unul dintre pasageri venea de undeva, dintr-un loc numit Hackney, și am citit pe chipul lui că îl recunoscuse pe Franco. Am aranjat ca într-o seară să stea la masa căpitanului împreună cu soția pentru a obține informații. Nici măcar Franco nu știe că am aflat. Dar atenție, prin bunăvoința Domnului, bunicul meu intră în scenă. Câteva amănunte bine documentate dispar și după o înfățișare în fața judecătorului verdictul este „nu s-a putut dovedi”.

— Un verdict scoțian lipsit de subtilitate. De obicei înseamnă că atât judecătorul cât și juriul au mari îndoieli că acuzatul este vinovat dar nu există nici dovezi suficiente pentru a fi condamnat. Totuși, dacă vrei să evaluezi cât de sus a ajuns bunicul tău, ei bine, în astfel de cazuri trebuie să îți asumi uneori și riscuri, mai ales când pornești de la nimic.

— Bunicul a pornit cu mai puțin decât nimic. La moartea tatălui său acesta și-a lăsat soția și cei doi copii cu datorii de aproximativ o mie de lire. Îți imaginezi cât înseamnă asta în banii de azi. I-a luat ani de zile să plătească datoria și poate de aceea a și murit de tânără.

— Asta poate fi și o explicație a faptului că e atât de aspru cu fiii săi.

— Dovada? a cerut James imitându-și profesorul.

— Franco mi-a spus că unchiul tău Hamish a fost de curând înlăturat din funcția de vicepreședinte de către adunarea generală. Ca să fiu sincer a folosit cuvântul „înlocuit”.

— E un fapt știut de toată lumea. A fost dezbătut de presa de pe ambele maluri ale Atlanticului. L-am auzit pe tata spunându-i mamei că doar legile privind calomnia i-au împiedicat pe ziariști să publice întreaga poveste.

Franco a apărut ducând o tavă cu o cafea și o ciocolată caldă.

— Franco, să-i povestesc domnului inspector-șef de ce a devenit tatăl meu vicepreședinte? întrebă James în vreme ce Franco punea ceașca cu ciocolată caldă în fața lui pe masă.

— Atât timp cât nu sunt amestecat în povestea asta, spuse el și dispăru chiar mai repede decât apăruse.

— Am îndoieli în ce privește cât știți tu și tatăl tău din povestea asta, spuse William. Cred că președintele are secrete pe care ține să le ducă cu sine în mormânt.

— Mătușa Flora precis cunoaște întreaga poveste, îl contrazise James încrezător.

— Mătușa Flora? întrebă William lăsând ca numele să plutească în aer ca un fel de momeală pentru ca tânărul James să comită indiscreții mai mari.

— După ce bunicul a intrat în marina comercială, mătușa Flora a devenit primul membru al familiei noastre care a urmat cursuri universitare. După ce a absolvit universitatea din Glasgow cu o diplomă în matematică, a urmat facultatea de contabilitate unde a fost prima din anul ei. Pentru a fi mai exact a fost cea mai bună, la egalitate cu un bărbat, pentru că pe atunci nu erau pregătiți să recunoască faptul că o femeie poate fi mai bună decât un bărbat la un examen de admitere. Astea se întâmplau pe vremea când bunicul părăsea marina regală după ce servise regele și națiunea cu onoare, lucru pe care niciodată nu omite să ni-l reamintească. Tot pe atunci a reușit să strângă o sumă de bani cu care să cumpere o companie – deșelată, cum îi place lui să

spună – care opera transporturi de persoane și autovehicule de pe continent pe insula Iona.

— Am călătorit și eu cu unul dintre acele vase.

— Mătușa Flora i-a spus atunci că e dus cu pluta dar pentru că nu se înghesuiau prea multe firme să ofere slujbe adevărate femeilor a acceptat cam fără tragere de inimă să se alăture companiei și a preluat îndatoririle contabile. Expresia ei favorită până în ziua de azi este: „În timp ce el aduna lire eu strângeam mărunțiș.” Cu toate acestea, în ciuda prudenței sale ca și a bunului ei simț extrem de subtil, compania a fost de câteva ori în pericol de a se duce la fund.

— Nu prea există milionari care au ajuns în această poziție prin forțe proprii și care să nu fi trecut o dată printr-o astfel de situație.

— A existat o ocazie în care bunicul urma să declare falimentul în următoarele douăzeci și patru de ore și ar fi făcut-o dacă nu primea ajutor de la Dundee Bank of Trade and Commerce. Nici măcar eu nu am reușit să înțeleg cum a fost posibil să iasă din acea situație. Tot ce pot să spun e că pe vremea când se construia prima sa navă de croazieră pe Clyde, la un sfârșit de săptămână nu erau bani pentru a plăti muncitorii și aceștia au amenințat cu greva. Mi-a povestit că o săptămână întreagă nu a putut dormi și el este o persoană care a dormit adânc în fiecare noapte cât a durat bătălia Atlanticului.

— Am citit în Jurnalul navei despre rolul pe care l-a jucat în acea confruntare.

— Nu te poți baza pe ce scrie acolo, spuse James aruncând o minge în aer.

— De ce? s-a arătat William sincer curios.

— Pentru că tot ce e prezentat acolo e scris de bunicul. Sau dacă aș fi chemat la tribunal să depun mărturie aș spune că e scris de către Kaye Patterson, secretara bunicului, la dictarea acestuia.

— Presupun că vorbești despre doamna care ședea lângă tine la micul dejun.

— Nu e rău deloc, domnule inspector-șef. Dar dacă vă spun că bunicul are două secretare, una care poate scrie corect și una care nu poate, care dintre ele ar fi Kaye?

— Evident cea care poate.

— Ce vă face să fiți sigur de asta?

— Bunica ta părea să poarte o conversație animată cu ea la masă și evident îi făcea plăcere, spuse William pe când Franco apăru și el la masa lor.

— Domnilor, mai doriți ceva?

— Nu. Mulțumim, Franco!

— De ce vrea Franco să se creadă că este italian? întrebă William de îndată ce chelnerul se îndepărtă.

— Mi-a spus odată că pasagerii oferă bacșișuri mai substanțiale dacă află că ești italian.

— Nu știam că se presupune că trebuie să dai bacșișuri personalului, spuse William ușor jenat.

— Când ancorăm în New York, nu mai devreme. În cabină veți găsi niște plicuri mici de culoare maro pentru cameristă și pentru chelner. Se merge pe suma de o sută de dolari pentru fiecare, asta în cazul în care nu sunteți de părere că merită mai mult.

— Îți adori bunicul! Am dreptate? întrebă William încercând să-l țină în corzi pe James.

— Fără rețineri. El este motivul pentru care consider că voi fi primit la Harvard.

— Datorită banilor și relațiilor sale?

— Nuuu! Nu am nevoie de așa ceva. E vorba de ceva mult mai important moștenit de la el. Energia și spiritul competitiv, deși îmi lipsește geniul său antreprenorial.

— Presupun că el încă speră că într-o zi vei deveni președintele companiei, în ziua în care va fi nevoie de două mâini sigure care să înlocuiască geniul său antreprenorial.

— Asta nu se va întâmpla niciodată! Tata îi poate urma dar eu, nu.

— Și ce gândește unchiul tău Hamish despre asta?

— Consideră că are încă șanse să ajungă președinte, altfel nu ar sta prin preajmă punându-se pe sine și pe soția sa într-o situație umilitoare prin faptul că se află în această călătorie.

— Chiar așa rău stau lucrurile?

— Mai rău. Cred că ar fi în stare de orice pentru a-l împiedica pe tata să devină președinte. Și dacă n-ar face-o el, în mod cert mătușa Sara ar fi cea care ar încerca.

— Dar simplul fapt că l-a înlocuit pe el cu tatăl tău ca vicepreședinte demonstrează cât se poate de clar poziția lui.

— Adevărat, dar nu trebuie să uitați că unchiul Hamish este încă în consiliul de administrație și nimeni nu știe de partea cui va fi mătușa Flora când va sosi momentul pentru numirea noului președinte. E posibil ca ea să aibă votul decisiv. Nu că aș fi auzit cuvântul pensionare rostit de buzele bunicului.

— Cum de știi atâtea lucruri când tu ești doar un…

— Elev? Asta e o altă treabă pe care am transformat-o în avantajul meu. În timp ce mă maturizam, părinții mei nu-și dădeau seama că eu ascultam și înregistram tot ce vorbeau la masă. În ultimul timp au devenit mai precauți, mai ales unchiul Hamish, așa că pe viitor am de gând să fiu și mai șiret. Și aici intrați dumneavoastră în joc.

William a fost din nou luat prin surprindere, dar nu a fost nevoie să-l întrebe pe James ce avea de gând.

— Vă voi spune tot ce știu despre familia mea dacă îmi veți spune cum pot să profit de această situație. Cunoștințele și experiența dumneavoastră mă vor ajuta să fiu cu un pas înaintea unchiului Hamish.

— Dacă nu ești interesat să preiei compania atunci ce interes ai?

— Vreau totuși ca tatăl meu să fie următorul vicepreședinte astfel încât, într-un târziu, să devin deținătorul companiei Pilgrim Line.

— La calitățile moștenite de la bunicul tău poți adăuga și viclenia, spuse William aruncându-i un zâmbet cald.

— Posibil. Trebuie neapărat să fiu mult mai viclean decât unchiul Hamish și mai ales, mai diabolic decât mătușa Sara dacă țin să am o șansă în a câștiga compania. Să nu uităm că și ei au copii care sunt cu puțin mai mici ca mine.

— Caz în care va trebui să încetezi să gândești ca un polițist și să începi să gândești precum un infractor.

Capitolul 4

— Ce pretenții are? s-a arătat Miles interesat pe când ospătarul le turna cafeaua aburindă.

— Milionul care i-a fost promis în înțelegerea inițială de divorț.

— Dar din păcate am murit înainte ca înțelegerea să fie semnată.

— Și are cenușa ta pentru a dovedi contrariul.

— Ce contează?

— Presupun că nu ai auzit de Crick și Watson. O pot ajuta să dovedească faptul că ești în viață.

— Dacă ea e moartă nu mai poate dovedi.

— În cazul în care Christina moare pe neașteptate, continuă Booth Watson căutându-și cuvintele cu grijă, prima persoană care va fi cercetată va fi noul ei soț, căpitanul Ralph Neville RN. Nu le va lua prea mult timp să-i afle adevărata identitate. Așa că recomandarea mea este să-i dai milionul dacă vrei să rămâi un om liber.

— Peste cadavrul meu!

— Asta este exact ceea ce cred că are Christina în minte. Mai ales dacă-i va spune prietenei sale Beth Warwick cine este cu adevărat cel cu care se va căsători.

— Dacă face asta va rămâne fără niciun ban.

— Nu cred că e cazul să riști. Dumnezeu știe ce planuri ar putea pune la cale în timpul în care ai fi la închisoare și ar fi în afara oricărui pericol. Este obligația mea să te întreb dacă merită fie și un singur tablou să ajungi la închisoare pe viață.

Miles a rămas tăcut în vreme ce ospătarul îi servea, apoi a răspuns scurt „probabil că nu”.

— Și atunci cu atât trebuie să înțelegi că e mai bine să stai departe de aceste locuri în următoarele săptămâni în timp ce eu voi avea grijă să o conving pe Christina să respecte înțelegerea noastră. Apoi căpitanul Ralph Neville se poate întoarce în siguranță oricând dorește.

— Tot timpul acesta am plănuit să mă întorc în noua casă imediat după cununie. O casă aflată undeva unde, pot să te asigur, BW, nu mă vor găsi niciunul dintre cei doi Warwick și nici Christina. Nici pe mine și nici tablourile mele.

— Mă bucur să aud asta. Totuși sunt de părere că trebuie să o ținem pe Christina de partea noastră atât timp cât este posibil să le furnizeze informații din interior celor doi. Nu uita cât de apropiată este de Beth Warwick care fără nicio intenție rea le transmite soțului.

— Sau poate cu oarecare intenție…

— Având în minte aceste idei m-am gândit că trebuie să îl punem pe superintendentul Lamont pe statul nostru de plată. Asta ca să o ținem sub supraveghere.

— Fost superintendent, l-a corectat Miles. Nu trebuie să uiți că nu mai e în mijlocul afacerii și nici că omul ar face orice pentru bani având o soție-trofeu care îi ține contul bancar mereu pe minus, asta ca să nu mai vorbim și de geniul dovedit în a paria pe cai care nu-și găsesc drumul nici spre boxa proprietarului.

— Așa o fi, dar să nu uităm că fostul superintendent a fost cândva adjunctul comandantului Hawksby.

— Până când a fost nevoit să demisioneze.

— Totuși încă știe o mulțime de oameni din interior, mai ales o persoană anume.

— Eu îl cunosc pe acest om din interior?

— Este o ea. Face parte din echipa lui Warwick și ce-i cu adevărat important este că nu ezită să accepte plicul maroniu.

— Atunci continuă să le furnizezi plicuri. În felul acesta vom fi totdeauna înaintea Christinei și a lui Warwick.

— Prin urmare ești de acord să scuipi milionul pe care-l cere?

Miles a zâmbit și a luat furculița și cuțitul.

— Cu o condiție. Să fie foarte clar că dacă înțelegerea e încălcată de Christina, îi blochez alocația lunară până îmi dă milionul înapoi.

***

— Cum a fost prelegerea? întrebă William în timp ce trăgea scaunul pentru ca Beth să se așeze la masă.

— Am ascultat arii diferite din *Boema* după care Catherine a explicat realismul dramatic al operelor lui Puccini. Abia aștept ziua de mâine.

— *Tosca* și *Madame Butterfly*? a dorit William să știe pe când Franco le înmâna meniurile.

— *Madame Butterfly.* Nu vrei să vii și tu?

— Mă tem că voi fi ocupat cu o crisalidă care speră să devină fluture. Ai aflat dacă este soția judecătorului Whittaker?

— Chiar ea! Și ne-a invitat mâine-seară să luăm cina împreună.

William a părut să devină preocupat când a intrat în restaurant Fraser Buchanan împreună cu soția. Purta un costum elegant la două rânduri care îi ascundea foarte bine corpolența, în vreme ce soția lui era îmbrăcată într-o rochie lungă, elegantă, de culoare crem care le-a făcut pe câteva doamne din încăpere să întoarcă privirile.

Președintele s-a așezat în capul mesei. Bărbații au rămas în picioare până când soția lui a luat loc la celălalt capăt al mesei cam la o aruncătură de crichet depărtare.

— Cine e bărbatul așezat lângă sora președintelui? a dorit Beth să știe de îndată ce Franco le-a luat comanda.

— Andrew Lockhart. Doctorul companiei și este în consiliul de administrație. Totodată este medicul personal al președintelui. Cu câțiva ani în urmă Buchanan a suferit un atac de cord și de atunci Lockhart îl însoțește în fiecare călătorie.

— Nu mă mir. Cred că are mai mult de cincisprezece-douăzeci de kilograme în plus față de cât ar trebui.

— Și eu aș avea douăzeci de kilograme în plus dacă mi-aș petrece jumătate din viață pe un vas de croazieră.

— Doamnă, doriți să comandați? întrebă Franco.

— Două consommé și două salate Cezar, spuse Beth fără a citi meniul.

William a zâmbit și a închis meniul dându-l înapoi lui Franco.

— Ești căsătorit Franco? a întrebat el cu un aer nevinovat.

— Doar timp de paisprezece săptămâni pe an, sir.

— Cam la fel ca și mine, spuse Beth luând mâna lui William.

***

Britanicii au multe calități ca și defecte de altfel, afirma odată George Bernard Shaw în fața Sindicatului vorbitorilor de limbă engleză și una dintre aceste calități este de a ignora o altercație ce se petrece înaintea ochilor lor. Italienii nu rezistă să privească de la distanță, germanii țin să ia partea cuiva, în timp ce irlandezii simt nevoia să se alăture.

În timp ce continua să mănânce din consommé, Beth părea hotărâtă să ignore glasurile ridicate ce veneau de la masa președintelui

— Credeam că în această seară magicianul…

— Ssst! De vreme ce ai o perspectivă mai bună asupra mesei poți să-mi dai detalii cadru cu cadru.

William și-a reținut un zâmbet și a început să dea mai mare atenție la ceea ce se întâmpla la masa lui Buchanan.

— Se pare că președintele are o discuție aprinsă cu fostul său vicepreședinte în timp ce restul celor

prezenți la masă îi ignoră în mod intenționat.

— Nu vor să se implice, sugeră Beth.

— O remarcă înțeleaptă.

— Care e motivul conflictului?

— Nu știu sigur. Pot să prind câte un cuvânt-două. Dar nu fi dezamăgită! James îmi va relata în amănunt motivul disputei.

— Nu pot aștepta până mâine-dimineață. Se pot ucide unul pe altul până atunci. Eu vreau să știu acum.

— Pare să fie ceva în legătură cu înclinația spre băutură a lui Hamish Buchanan, spuse William apoi rămase tăcut în momentul în care Franco a apărut cu cel de-al doilea fel de mâncare comandat.

A pus cele două farfurii cu salată în fața clienților săi cu naturalețe, de parcă nimic ieșit din comun nu se-ntâmpla la câteva mese depărtare de ei.

— Presupun că ai mai asistat la astfel de situații în trecut, i se adresă Beth, privindu-l.

— Niciodată atât de rău, răspunse el turnând vinul alb.

— Poate n-a fost tocmai înțelept ca întreaga familie să călătorească împreună spre New York. Mai ales după cele întâmplate la adunarea generală de anul trecut.

— James mi-a spus că bunicul lui a insistat ca lucrurile să stea astfel, în ciuda resentimentelor dintre el și fiul său Hamish, spuse William. Presupun că în ce-l privește pe mai vârstnicul domn e vorba doar de un zgomot de fundal.

— Sunt bucuros că nu servesc la masa lor în această seară, a fost comentariul lui Franco în vreme ce punea sticla la loc în frapieră.

— Eu mi-aș fi dorit să fiu acolo, își exprimă Beth dorința privindu-l pe Hamish Buchanan cum scoate o sticlă plată din buzunar și varsă conținutul ei peste cafea.

***

— Credeam că te-ai lăsat de băutură! Așa mi-ai spus! lătră președintele din capul mesei.

— Da. M-am lăsat, răspunse Hamish desfăcând capacul sticlei. Acesta e un sedativ ușor pe care mi l-a prescris doctorul Lockhart ca să mă ajute să dorm, știut fiind faptul că sufăr de rău de mare. Nu prea sunt un bun marinar, tată!

— În seara asta marea e plată ca o tigaie, replică aspru președintele. Ca să nu mai amintesc faptul că am cheltuit o avere pe stabilizatori pentru a asigura tuturor pasagerilor un voiaj lin. Odată ce te așezi în pat nici măcar nu-ți trece prin minte că te afli pe un vapor.

Hamish a mai sorbit o dată din sticluța din buzunar.

— Mi-ar plăcea să gust și eu din așa-numitul sedativ, spuse Fraser întinzând mâna, de parcă ar fi fost vorba de un ordin și nu de o simplă solicitare.

— Dacă dorești, tată!

Hamish îi dădu sticla mătușii sale Flora care la rândul ei o dădu președintelui. Mai mulți pasageri printre care și Beth urmăreau cum Fraser a desfăcut capacul sticlei, a dus sticla la buze și a luat o înghițitură zdravănă. Toți așteptau să explodeze. Președintele a tăcut pentru un moment apoi a comentat:

— Infectă marfă!

După care a înșurubat capacul.

— Ar însemna prea mult să ne așteptăm la scuze? întrebă soția lui Hamish pe când Fraser trecea sticla înapoi de partea cealaltă a mesei.

Toată lumea a întors privirile spre Fraser așteptând reacția acestuia la comentariul Sarei.

— Da, draga mea, spuse Fraser cu răceală în glas. Nimeni nu crede, nici măcar pentru o clipă că Hamish a renunțat la băutură. Dacă ai îndoieli în privința spuselor mele îți sugerez să controlezi

conținutul barului din cabina voastră când vă retrageți după cină.

Hamish n-a comentat în niciun fel spusele tatălui său ci a desfăcut capacul și a mai luat o gură zdravănă după care a pus capacul la loc și sticla în buzunar.

***

Comandantul Hawksby ședea la biroul său gândindu-se la următoarea ședință și la posibilele urmări ale acesteia în cazul în care lucrurile evoluau rău. Știa că toți îi spuneau „Hawk" (Șoimul) când nu era de față, ceea ce el considera un compliment, dar nu mai era mult până când avea să se pensioneze și nu-și dorea sub nicio formă ca reputația să-i fie știrbită la sfârșitul carierei. Detectivul inspector era piesa lipsă din puzzle pentru a obține imaginea completă.

William Warwick era liderul recunoscut al echipei, dar SD Adaja, indiferent cât de impresionantă era personalitatea sa, nu părea pregătit să preia rolul de locțiitor la comandă. SD Roycroft nu-și dorea acest post, în vreme ce, ofițerul Pankhurst avea toate șansele să-i depășească pe cei doi, dar momentan nu era potrivit.

Hawk nu avea nevoie să cerceteze dosarul lui Ross Hogan. Timp de patru ani făcuse parte din trupele SAS, după care se alăturase poliției metropolitane. Petrecuse câțiva ani la patrulare, apoi trecuse examenul pentru detectivi și făcuse parte din brigada omucideri.

Patru ani mai târziu fusese printre cei aleși să lucreze sub acoperire și atunci își descoperise chemarea. Dacă un grup de rebeli ar fi format o bandă, atunci el ar fi devenit conducătorul ei. Era decorat cu Queen's Gallantry Medal, primise trei avertismente oficiale și pentru a completa CV-ul său trebuie spus că primise și o suspendare pentru

că se culcase cu o persoană suspectă de infracțiuni. Totuși Hawk știa că nu putea să-l mai lase mult timp să lucreze sub acoperire. Ross trebuia să se întoarcă în lumea reală cât încă mai era capabil să asculte ordinele și mai ales cât încă nu era prea târziu pentru el și nu-și schimba obiceiurile. Era oare prea târziu? Urma să demisioneze?

Ross jucase deja un rol important în colectarea informațiilor despre Miles Faulkner, informații care ajutaseră la arestarea acestuia. Stătuse și la închisoare pentru asta. Chiar și cei care își asumau riscuri îl considerau pe Ross un risc.

Când Faulkner a scăpat, Ross a mers atât de departe încât a absentat nemotivat și a decis că trebuie să-l încătușeze din nou pentru că n-a crezut niciun moment că Faulkner ar fi mort.

S-a auzit o bătaie în ușă.

— Intră!

Oricine l-ar fi văzut pe cel care a intrat în biroul lui Hawksby în acea dimineață nu ar fi bănuit că era vorba de un ofițer de poliție. Omul purta un tricou slinos, jeanși jerpeliți și o scurtă din piele. Acesta era Ross Hogan, mai degrabă o pacoste și mai puțin un susținător al legii.

— Bună dimineața, sir! spuse el așezându-se.

Hawk îl privea pe cel considerat arma sa secretă și nu știa cum să-i dea vestea. Ross a fost cel care a venit în ajutorul lui.

— De vreme ce m-ați chemat chiar la Yard, într-o ședință matinală, presupun că zilele mele ca agent sub acoperire sunt numărate.

— Sunt încheiate. Ai lucrat pe teren mult prea mult timp, Ross. Deși este aproape absolut imposibil să ți se găsească înlocuitor, am hotărât că e timpul să te alături din nou rasei umane.

— Și despre ce oameni este vorba, sir?

— Am format de curând un mic grup care să se ocupe de cazuri vechi nerezolvate, crime mai precis, unele peste care s-a așternut praful de-a lungul anilor.

— Cine va fi ofițerul superior la conducerea grupului?

— Inspector-șef Warwick.

Ross a dat din cap în semn că a înțeles.

— Am urmărit activitatea lui din aproape și nu am fost deloc mirat de promovarea sa. Eu unde intru în acest joc?

— Din echipă mai fac parte SD Paul Adaja, SD Jackie Roycroft și ofițerul Rebecca Pankhurst. Toți ofițeri minunați! Dar te vreau pe tine detectiv inspector Hogan să fii locțiitorul lui William.

— Am de ales, sir? zâmbi Ross.

— Da. Te poți întoarce la postul tău de agent de circulație în Chiswick.

— Sau pot demisiona.

— Ești șomer, spuse Hawk incapabil să-și reprime un zâmbet. Asta dacă nu ai în plan să ajungi un meschin detectiv particular care trage cu urechea la ce vorbesc soții care rătăcesc drumul drept, ceea ce mă tem că nu prea face parte din stilul tău.

— Când încep?

— Inspectorul-șef Warwick va fi înapoi peste zece zile. În prezent se află într-o binemeritată vacanță pe mare așa că îți propun și ție să iei o pauză până la întoarcerea sa. Asigură-te că faci o baie și te bărbierești mai înainte de a-l întâlni pe Corist.

— O să fiu de nerecunoscut!

— Acesta e și planul meu.

***

Franco turna ciocolata caldă peste o porție generoasă de înghețată de vanilie când țipătul unei femei străbătu restaurantul dintr-un cap în celălalt. Beth s-a întors să vadă despre ce era vorba și-l observă pe Fraser Buchanan aplecându-se înainte, tremurând și cu respirația întretăiată și ținându-se de masă.

Doctorul Lockhart a țâșnit de pe scaunul său și de îndată a ajuns lângă el. I-a desfăcut cravata și a descheiat nasturele de sus al cămășii. Franco s-a grăbit și el către masa președintelui.

— Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat.

— Am nevoie cât mai repede de o targă. Și adu-mi și trusa medicală din cabinet, ceru doctorul păstrându-și calmul.

Franco a părăsit sala în grabă. Ceilalți oaspeți au renunțat să mănânce devenind fără să vrea spectatori la drama ce se derula sub privirile lor.

Doamna Buchanan s-a ridicat de la locul său și s-a apropiat de soțul ei luându-i mâna într-a sa. Tremura dar altfel părea cât se poate de calmă permițându-i doctorului să se ocupe de pacient în timp ce restul celor prezenți priveau șocați. Totuși nu toată lumea era șocată. William nu-și dezlipea privirile de la Hamish Buchanan care nu trăda nicio emoție în timp ce Angus se alăturase mamei sale și îi cuprinsese umerii cu brațul său.

În momentul următor Fraser Buchanan s-a albit la față și s-a prăbușit peste masă. Doctorul încerca cu disperare să-l resusciteze dar William era conștient că nu aveau să treacă decât câteva minute și președintele avea să fie declarat mort.

Doamna Buchanan suspina îngenuncheată lângă soțul său, ținându-l în brațe. James a izbucnit în lacrimi de parcă era din nou copil. De la distanță, William cerceta chipurile celor aflați la masa președintelui. Privirile sale se mutau pe rând de la un membru la altul al familiei și căutau indicii dând uitării faptul că se afla în vacanță. Nu toți păreau îndurerați, și doi dintre ei nu păreau nici măcar surprinși de ceea ce se întâmpla. Ușa sălii restaurantului se deschise și Franco intră în fugă aducând trusa doctorului. Era urmat de doi tineri marinari care duceau o targă din pânză.

Din instinct William se ridică și porni către masa președintelui în încercarea de a afla dacă putea fi de ajutor.

— Nu v-am solicitat ajutorul, domnule inspector-șef, spuse Hamish Buchanan în timp ce marinarii îl așezau cu grijă pe targă pe tatăl său. Nu aveți nicio autoritate pe acest vapor.

Primul gând al lui William a fost că era un comentariu inutil de care nimeni nu avea nevoie făcându-l să se întrebe dacă nu cumva evenimentul tragic la care era martor nu era chiar atât de limpede și de nevinovat pe cât părea. Își aminti sfatul lui Hawk atunci când investigau o moarte prematură: *Ascultă. Ascultă. Ascultă. Dacă le oferi oamenilor suficientă funie atunci se spânzură singuri.* Totuși William era conștient de faptul că Hamish Buchanan avea dreptate și era pregătit să se întoarcă la masa lui și să-și vadă de propriile treburi, ce-i drept cam fără tragere de inimă, când a intervenit Angus Buchanan spunând:

— Asta în cazul în care nu-i acord eu autoritatea necesară.

— Angus, cred că înțelegi că de acum eu sunt capul familiei, contraatacă Hamish aruncându-i priviri furioase fratelui său.

— Și eu cred că nu trebuie să uiți că acum eu sunt vicepreședintele companiei Pilgrim Line și tragedia s-a petrecut la bordul unuia dintre vasele companiei.

Cei doi bărbați se priveau ca doi războinici. În cele din urmă Hamish spuse:

— Cred că e bine să aflăm ce are de spus doctorul Lockhart.

— Tatăl vostru a suferit un atac de cord serios. După cum știm toți nu este primul.

William nu s-a putut împiedica să-și spună că vorbele doctorului sunau ca un discurs învățat înainte de eveniment. Și mai ciudat era faptul că nu părea deloc afectat de moartea vechiului său prieten. Părea un martor cu experiență și nimic mai mult.

— După cum am mai spus nu avem nevoie de serviciile dumneavoastră, domnule inspector-șef, a

repetat Hamish apoi s-a întors către mătușa sa de parcă dorea susținerea ei.

Dar aceasta nu a dat răspunsul așteptat de el.

— Părerea mea este că ar fi înțelept să-i permitem inspectorului-șef să întreprindă o anchetă, a fost părerea Florei care încerca să-și recapete atitudinea de mare doamnă a familiei. Nu vrem să spună cineva că familia s-a implicat într-o mușamalizare.

Nu a contrazis nimeni spusele ei.

Până și Hamish a rămas tăcut în timp ce trupul inert al răposatului președinte era purtat pe targă afară din sala restaurantului de către cei doi marinari pe urmele cărora pășeau doamna Buchanan și doctorul.

— Ce ne sugerați că trebuie să facem, domnule inspector-șef? a dorit să știe Flora care astfel părea să preia comanda.

— Cu excepția lui James vă rog pe toți ceilalți să vă retrageți în cabine și să așteptați acolo până când voi sta de vorbă cu fiecare în parte. Domnule Buchanan, mai înainte de a pleca vă rog să aveți amabilitatea de a lăsa pe masă sticluța din buzunar.

Pentru un moment Hamish a ezitat mai înainte de a scoate recipientul de argint din buzunar, apoi l-a pus pe masă. Un zâmbet scurt i-a fluturat pe față când l-a văzut pe căpitanul navei intrând pe ușă urmat îndeaproape de Franco.

— Oh, iată persoana care are autoritatea supremă pe acest vas. Poate veți spune inspectorului-șef Warwick că nu avem nevoie de serviciile sale.

— Domnul Buchanan are dreptate când vă reamintește că eu sunt stăpânul acestei nave, domnule inspector-șef. Și aceasta este decizia mea finală.

— Vă accept autoritatea fără nicio rezervă.

Hamish luă flaconul de pe masă și îl vârî la loc, în buzunar.

— Având permanent în minte această idee, domnule inspector-șef, v-aș fi recunoscător dacă ați fi disponibil să efectuați o anchetă preliminară. Nu am nicio îndoială că președintele a murit în urma unui atac de cord dar cu toate acestea o confirmare din partea dumneavoastră ar lămuri lucrurile definitiv. Cum ați dori să demarați investigația?

— Cerându-i domnului Hamish să pună la loc pe masă recipientul.

Capitolul 5

Fostul superintendent Lamont era acasă și citea *Racing Post* când secretarul domnului Booth Watson l-a sunat și l-a informat că era așteptat să se prezinte în biroul acestuia în dimineața următoare. Era pentru prima oară când Booth Watson îl contacta de când avusese loc procesul de corupție de la Old Bailey când Jerry Summers, detectiv sergent, riscase prea mult și sfârșise prin a se duce la fund pentru că Lamont nu reușise să îndepărteze o dovadă vitală care l-ar fi salvat. După acel eșec, Lamont a presupus că Booth Watson n-o să-i ceară niciodată ajutorul din nou. Oricât de mult îi displăcea alunecosul avocat, expresia „cerșetorii nu-și pot permite să aleagă" l-a făcut să se asigure că va ajunge la întâlnire la timp.

În ultimele săptămâni ce trecuseră prestase o seamă de sarcini încredințate de Christina Faulkner și se întreba dacă Booth Watson ar fi privit asta ca pe un conflict de interese. După ce și-a verificat contul bancar a decis că nu era cazul să menționeze nici uneia dintre părți serviciile prestate bilateral. Prin urmare, în dimineața următoare, Lamont a făcut în așa fel încât să fie prezent în sala de așteptare de la Fetter Court numărul 1, la ora zece și zece minute. Și era lăsat să aștepte.

Când în sfârșit a fost chemat de șeful biroului de avocatură, acesta nu a amintit de Summers sau de dovada cheie deținută de Lamont, ci a intrat direct în subiect.

— Trebuie să știu ce pune la cale prietenul tău Warwick în acest moment.

— Warwick nu mi-e prieten, aproape scuipă el cuvintele.

— Mă bucur să aud asta. Caz în care sarcina ta poate deveni mai ușoară și mai plăcută. Trebuie să te informez că în momentul de față inspectorul-șef

și soția sa se află la bordul navei *Alden* în drum spre New York.

— O călătorie plătită în mod sigur de tatăl lui căci el nu și-ar fi permis din salariul de inspector-șef.

Booth Watson știa exact cine plătise călătoria dar se mulțumi să repete:

— Inspector-șef?

— Warwick a fost promovat în urma succesului obținut cu procesul Summers, îl informă Lamont regretând de îndată cuvântul „succes” care aduse o umbră pe chipul finanțatorului său.

— Ai informații despre noua echipă pe care o formează în această perioadă?

— Unitate.

Umbra reveni pe chipul lui Booth Watson. Nu-i plăcea să fie corectat nici măcar de judecător.

Lamont nu se lăsă.

— Warwick are patru ofițeri în subordine. SD Paul Adaja, care nu e dintre noi, SD Jackie Roycroft, deja aflată pe statul meu de plată, și ofițerul Rebecca Pankhurst, o începătoare. Li se va alătura și Ross Hogan dar nu mai înainte de revenirea lui Warwick din vacanță.

— Nu știu nimic despre Hogan. Ce-mi poți spune despre el?

— Dur, dârz, ușor nonconformist care nu este niciodată temător să-și asume riscuri. În ultimii trei ani a lucrat sub acoperire. Hawksby a decis probabil că e timpul să-l scoată din ascunzătoare.

— De ce?

— Presupun că dorește să dea echipei un impuls, să le arate ce înseamnă experiența avansată. Prin urmare, trebuie să fim cu ochii pe el pentru că indiferent cât de nonconformist poate fi, loialitatea sa față de Hawksby nu se pune la îndoială.

Mai înainte de a pune următoarea întrebare, Booth Watson făcu o pauză mai lungă.

— Crezi că acest Hogan ar putea fi convins să comită o indiscreție? întrebă el în cele din urmă.

— Niciodată. Dacă omul acesta găsește un portofel ticsit cu bancnote de cincizeci de lire la metrou este sigur că în momentul următor merge la cea mai apropiată secție de poliție pentru a-l preda. Și fără a se aștepta la recompensă.

— Superintendent, banii pot fi izvorul tuturor relelor. Oricum nu este singurul păcat pe care Moise l-a gravat pe piatra sa de pe muntele Sinai.

Mai înainte de a răspunde, Lamont a cântărit bine ce avea de spus.

— În trecut Hogan a avut relații trecătoare cu mai multe femei ofițer și chiar și cu o suspectă, motiv pentru care a fost suspendat. Ultima lui cucerire este SD Roycroft, dar sunt aproape sigur că și relația asta se apropie de sfârșit.

— Prin urmare, dacă o găsim pe Eva potrivită, ar putea fi tentat să muște din măr.

— Nu sunt codoș, răspunse Lamont glacial.

— În niciun caz, superintendent. Din fericire am un client care se scaldă în astfel de ape, așa că lasă-l pe Hogan în seama mea și tu ocupă-te de SD Roycroft.

— Te gândești la o informație anume din partea ei pe care să o obțin la următoarea întâlnire?

— Numele tuturor celor investigați de noua unitate.

— Nu va fi dificil dar nici ieftin.

Booth Watson a deschis sertarul, a scos un plic maroniu și l-a întins peste masă, conștient de faptul că dacă fostul superintendent găsea un portofel ticsit cu bancnote de cincizeci de lire nu l-ar fi dus la secția de poliție.

***

— Îmi pot doar imagina prin ce treci, spuse William așezându-se lângă James cu brațul în jurul umerilor acestuia. Dar pot să-ți spun că sunt

convins că bunicul tău nu a murit din cauza unui atac de cord.

— Și eu cred la fel. Chiar dacă așa stau lucrurile tot ce vreau e să aflu ce conține recipientul, spuse James cu lacrimile șiroind pe obraji.

— În acest caz am nevoie de tine să fii cât mai atent, cu toate simțurile ascuțite căci în patruzeci și opt de ore vom ajunge la New York și NYPD nu se va arăta interesată de ce am de spus dacă nu dețin informații care să constituie motive rezonabile privind o moarte suspectă.

— Spuneți-mi ce am de făcut.

— Am nevoie de o schiță amănunțită a locului ocupat la masă de fiecare dintre cei prezenți la cină. Și, mai important decât asta, vreau să așterni pe hârtie tot ce-ți amintești din conversația purtată între bunicul tău și unchiul Hamish legat de consumul de alcool al acestuia.

— Nici că aș putea să uit asta.

James luă apoi un meniu și începu să deseneze pe dosul lui un dreptunghi. În momentul în care Franco își făcu apariția aducând cu el trei perechi de mănuși albe, el deja completase și ultimul nume. Franco îi dădu lui William o pereche, o alta lui James și pe a treia o păstră pentru sine.

— Și-acum ce urmează, sir? întrebă el.

— Vreau o bandă pusă în jurul acestei zone și mai vreau și ușile încuiate. Nu are nimeni voie să intre în această sala de mese dacă nu a primit acordul meu.

— Înțeles, sir.

— Merg acum să stau de vorbă cu doctorul Lockhart și apoi cu Hamish Buchanan, mai înainte ca cei doi să meargă la culcare. Hamish, bănuiesc, are deja o poveste pregătită. Revin cam într-o oră. Franco, între timp, nu trebuie să lași niciun pasager să intre în această încăpere.

Apoi spuse punând o mână pe umărul lui James:

— Fă-l mândru de tine pe bunicul tău!

William nu a fost nevoit să întrebe unde era cabina președintelui pentru că James îl informase că aceasta se afla pe puntea șapte alături de celelalte cabine ale familiei și nu se aflau alți pasageri la acel nivel.

Când a pășit afară din lift a fost întâmpinat de tăcerea lugubră a morții. Un membru al echipajului stătea de gardă la ușa cabinei situată la capătul coridorului, ceea ce l-a făcut pe William să presupună că aceea era a președintelui.

Bărbatul înalt, solid, a deschis ușa cabinei mai înainte ca William să ciocăne. Când a intrat, a văzut-o pe doamna Buchanan așezată lângă soțul ei și ținându-l de mână. Nici nu a ridicat privirile.

Doctorul Lockhart stătea în picioare de cealaltă parte a patului. Fără niciun cuvânt l-a îndrumat pe William spre o cameră alăturată și a închis ușa fără zgomot în urma lor.

— Îmi cer scuze că vă tulbur în aceste momente de durere, dar trebuie să vă întreb dacă aveți vreo umbră de îndoială referitor la cauza morții președintelui.

— Absolut niciuna, răspunse doctorul hotărât. Am și semnat certificatul de deces și-l voi înmâna medicului legist de îndată ce acostăm la New York. Sunt doar uimit că nu s-a întâmplat mai demult. Cinstit vorbind Fraser Buchanan era o bombă cu ceas pe cale să explodeze.

— Posibil să aveți dreptate, dar sunt câteva detalii pe care vreau să le lămuresc. Hamish Buchanan susține că recipientul pe care l-a dat tatălui său conținea un sedativ slab administrat de dumneavoastră.

— Aveți dreptate. Unul sau doi membri ai familiei, inclusiv Hamish, suferă de rău de mare, așa că am totdeauna ceva ca să-i ajut să doarmă liniștiți. Oricum toată lumea i-a văzut pe Hamish și Fraser bând din același recipient așa că nu există niciun motiv să suspectăm că nu ar fi murit din cauze naturale.

Din nou exista cineva care rostea o frază de care nu era nevoie. William se întreba ce altceva mai avea doctorul de ascuns.

— Doctore, mai aveți din medicamentul prescris? Presupun că n-o să mă bucur de prea mult somn în noaptea aceasta.

— Desigur, spuse doctorul și deschise o geantă din piele de unde scoase o sticlă pe jumătate goală și i-o oferi lui William.

În acel moment William remarcă la fundul genții ceva care îl făcu să nu mai pună următoarea întrebare.

— Și-acum vă las, doctore. Sunt convins că doamna Buchanan va fi recunoscătoare să-i țineți companie. Mai înainte de a pleca puteți să-mi spuneți care e cabina lui Hamish Buchanan?

— Numărul trei. Cum ieșiți e prima ușă pe stânga.

— Mulțumesc, doctore!

William deschise ușa cabinei, păși pe coridor și porni în pas lent spre cabina numărul trei. Respiră adânc apoi ciocăni la ușă.

— Intră! răspunse o voce limpede, trează.

William păși în cabină și-l găsi pe Hamish Buchanan șezând într-un fotoliu mare, confortabil, cu un pahar de brandy într-o mână și un trabuc în cealaltă. Soția sa nu era prezentă.

— Îmi cer scuze că deranjez la o oră atât de târzie, dar trebuie să vă pun câteva întrebări mai înainte de a merge la culcare.

— Nu trebuie să vă irosiți timpul, inspector-șef, spuse Hamish fără a se obosi să-i ofere un scaun. Am vorbit deja cu avocatul meu din New York și m-a sfătuit să nu vă răspund la nicio întrebare în absența lui. A simțit nevoia să-mi spună să vă reamintesc faptul că acest vas e înregistrat sub pavilion american. O țară în care nu aveți jurisdicție.

— În ciuda acestui fapt am aprobarea căpitanului pentru a investiga moartea tatălui

dumneavoastră. Nu-mi pot imagina că întrebările mele ar stârni îngrijorarea unei persoane care nu are nimic de ascuns.

— Nu veți reuși să mă provocați prea ușor, inspector-șef, așa că vă rog să-mi dați pace pentru a-l plânge pe tatăl meu.

Hamish scutură trabucul în scrumiera aflată alături pe măsuță apoi continuă:

— Avocatul a mai spus că indiferent de autoritatea pe care v-a acordat-o căpitanul, odată ce am intrat în apele teritoriale americane ați pierdut această autoritate. Prin urmare vă sugerez să mergeți la culcare și să încercați să dormiți bine.

— Așa voi face, spuse William și scoase recipientul dat de doctorul Lockhart.

Pe chipul lui Hamish apăru umbra unui sentiment de îngrijorare.

— Între timp vă cer să rămâneți în cabină iar eu voi continua cercetările.

— Și dacă nu fac ce spuneți, inspector-șef, cum veți proceda? Mă încătușați și mă aruncați în mare? Nu prea cred. De ce nu vă vedeți de treabă? spuse ridicând paharul cu un aer batjocoritor.

William părăsi cabina convins că asemenea doctorului și Hamish avea ceva de ascuns. Dar fiecare în felul său îl făcuseră să înțeleagă că avea prea puțin timp la dispoziție pentru a afla ce se întâmplase. „În primele patruzeci și opt de ore în cursul unei anchete de omucidere te culci doar dacă ți se închid ochii”, era una dintre mantrele favorite ale lui Hawk. „Și apoi abia după ce ai făcut arestarea”.

William a pornit repede înapoi spre puntea trei unde a fost încântat să-l găsească pe Franco postat asemenea unui centurion la ușa restaurantului.

— Aveți vreo idee în legătură cu făptașul? șopti Franco deschizând ușa.

— E posibil să fi fost doar un atac de cord, spuse William fără a părea convins.

— Fraser Buchanan era zdravăn ca un taur. Din câte știu eu nu a mai avut vreun atac de cord, indiferent ce spune doctorul. Așa că ce l-a ucis este conținutul recipientului.

William bănuia că era posibil ca Franco să aibă dreptate dar intuiția nu reprezenta o probă suficientă. La intrarea în restaurant l-a văzut pe James cu capul plecat scriind cu furie. William s-a așezat alături de el și a început să studieze schița desenată de James. Apoi a întors pe dos câteva meniuri și a început să citească conversația de la începutul cinei din seara aceea redată de James cu acuratețe. Unele cuvinte erau tăiate, înlocuite, dar esența conversației era limpede pentru el.

Ajunsese la cel de al treilea meniu când se opri și reciti paragraful, nu de două ori, ci de trei.

— Ești sigur în această privință? întrebă arătându-i lui James cele șase rânduri subliniate de acesta.

— Absolut sigur. Nu am dovada, prin urmare nu pot dovedi. Dar sunt sigur că știu unde să găsesc sticla.

— Am văzut-o deja.

***

S-au întins pe spate complet epuizați. Au petrecut ceva timp în tăcere apoi Jackie spuse acoperindu-se cu cearșaful până la bărbie:

— Presupun că nu mai putem continua.

— Nu avem prea multe opțiuni, răspunse Ross.

Își aprinse o țigară.

— Dacă nu punem punct acum, presimt că Hawk va pune el punctul.

— Îmi va fi dor de tine, șopti ea.

— Vom continua să ne vedem în fiecare zi.

— Nu va fi la fel. Crezi că Hawk știe despre noi? întrebă cuibărindu-se la umărul lui.

Ross respiră adânc

— Bineînțeles că știe. Nimic nu-i scapă omului. Din curiozitate, tu și Coristul vă împăcați?

— Este singurul care cred că este capabil să-i ia locul lui Hawk, răspunse cu respect nedisimulat.

— E chiar așa de bun?

— Probabil mai bun. Hawk se poartă deja cu el ca și cu un egal.

— Și restul echipei?

— Un grup minunat din care să faci parte la muncă. Va trebui să fii în cea mai bună formă pentru a ține pasul cu ei, îl tachină.

— Ce-ar mai trebui să știu pentru când voi da ochii cu ei săptămâna viitoare?

— Te-am informat deja despre cele cinci cazuri la care lucrăm și Hawk l-a păstrat pentru tine pe cel mai greu dintre ele. Trebuie să știi că încă sunt în legătură cu Bruce Lamont și sunt răsplătită regește pentru strădania mea.

— Cu ai cui bani? Lamont trăiește mult peste puterile lui așa că presupun că există cineva care-l susține.

— William crede că e vorba de Booth Watson.

— Ce ar putea să-l facă pe acel infractor deghizat să aibă nevoie de ajutorul lui Lamont acum că Sommers e închis la Pentonville?

— Miles Faulkner.

— Credeam că ați participat la înmormântarea lui.

— Doar că nu era a lui, crede Warwick.

— Nicio șansă! Dacă Faulkner este încă în viață, Lamont este ultima persoană în care și-ar pune încrederea Booth Watson. Presupun că are un respect la fel de mare față de el precum are față de noi ceilalți.

— În momentul de față nu avem alte indicii, în afară de Christina Faulkner care e prietenă cu soția lui William.

— Femeia aceea va face totdeauna doar ce e cel mai bine pentru ea, comentă Ross scoțând un cerc mare de fum. Mi-aș dori să lucrez încă sub

acoperire pentru că n-aș avea plăcere mai mare decât să-l prind pe Faulkner și să-i pun pe toți trei după gratii.

— Toți trei?

— Faulkner, Booth Watson și Lamont.

— Și Christina nu? îl tachină Jackie.

— Nu e genul meu, spuse Ross și o acoperi din nou cu trupul lui.

Capitolul 6

— Cred că am rezolvat problema amprentelor, îl informă James așezându-se la masă în dimineața următoare.

— Cum anume? Nu avem un laborator de criminalistică la dispoziție.

— Nici nu ne trebuie de vreme ce pe puntea patru există un magazin ce vinde jucării.

Rostind aceste cuvinte părea mulțumit de sine.

William îi răspunse cu un zâmbet.

— Nu te mai da mare!

— N-a fost nevoie să caut prea mult și am reușit să descopăr unul dintre cele mai îndrăgite articole și anume trusa lui Sherlock Holmes pentru cei dornici să devină detectivi. Am cumpărat ultimele trei seturi.

James scoase seturile de sub masă cu un gest dramatic.

— Avem aici cartele, fișe dactiloscopice, hârtie specială, pulbere pentru evidențiat amprentele, o mică pensulă și o lupă. Ce altceva mai putem să ne dorim?

— Bravo, ofițer Buchanan! Gândești în afara tiparelor!

— De fapt, strict conform tiparelor, spuse James ridicând capacul cutiei.

— Jalnic! Totuși meriți un bravo!

— Ale cui amprente vreți să le verificăm, domnule inspector-șef? întrebă James luând o gură de suc de portocale.

Cercetând schița reprezentând poziția la masă a familiei, William spuse:

— Poți începe cu unchiul tău Hamish. Pornește de la recipientul din argint, apoi treci la ceașca de cafea. În felul acesta ai date ca să vezi dacă se potrivesc. Apoi ocupă-te de mătușa Flora care a stat la masă la stânga lui, după care urmează

doctorul Lockhart, următoarea va fi mama ta și în cele din urmă bunicul.

— Ce facem cu cei care ședeau de cealaltă parte a mesei?

— Nu avem nevoie de amprentele lor.

— De ce nu?

— Gândește, detectivule și spune-mi când ți-a picat fisa!

— Știți de unde vine expresia asta?

— Da, știu.

— Așadar de unde încep să caut amprentele?

— Pe paharele pentru apă, pe cele pentru vin și pe cești le pentru cafea. Să nu uităm că ospătarii poartă mănuși așa că pe ei îi eliminăm.

— Și după ce am terminat cu asta?

— Voi verifica eu amprentele găsite pe recipientul lui Hamish. Odată ce am identificat amprentele vom afla dacă teoria ta rămâne valabilă.

— Și dacă nu?

— Atunci bunicul tău a murit din cauza unui atac de cord și eu îl voi informa pe comandantul navei că nu există niciun motiv de suspiciune privind decesul.

— Dacă amprentele bunicului nu sunt pe recipient?

— Atunci voi avea nevoie de tine și de Franco să treceți la activitatea de supraveghere pentru mine.

— La ce vă gândiți, sir? a dorit să știe Franco care tocmai turna o cafea pentru William.

— În această dimineață, de îndată ce doctorul Lockhart vine la micul dejun eu voi merge pe puntea șapte. Dacă dă semne că ar intenționa să se întoarcă în cabina lui, tu, James, vii cât poți de repede și mă anunți. În timpul acesta Franco tu încerci să-l reții, fie chiar și numai pentru câteva momente.

— O să-l întreb despre genunchiul meu cu probleme care pare să facă iar figuri.

— Cum fac rost de o cartelă de acces la cabinele de pe puntea șapte?

— Fără probleme, sir!

Franco scoase din buzunar un mănunchi de chei și luă de pe inel cheia cu numărul șapte și i-o dădu lui William care se grăbi să întrebe:

— Sper că nu vei avea necazuri din pricina asta?

— Nicidecum. Am primit ordine clare din partea comandantului să vă ofer tot sprijinul de care aveți nevoie. Prin urmare nu fac altceva decât să-i urmez ordinele.

Câteva momente mai târziu, primii oaspeți au apărut în restaurant pentru micul dejun. Priveau lung spre masa președintelui încercuită cu un cordon în timp ce Franco îi conducea la mesele lor.

— Am înțeles de ce nu aveți nevoie de amprentele celor care ședeau de cealaltă parte a mesei.

Franco părea nedumerit auzindu-l pe James.

Pe când Hamish și doctorul Lockhart intrau împreună în restaurant, fapt deloc surprinzător pentru William, acesta îi șopti lui James mai înainte de a-l părăsi:

— E timpul să plec. Treci la treabă fără întârziere! Deși timpul nu e deloc de partea noastră, nu te grăbi și fii cât se poate de meticulos!

James a așteptat ca unchiul său și doctorul să se așeze la masă apoi a luat loc și el de cealaltă parte a mesei și le-a întors spatele. A luat recipientul din argint și a presărat un strat fin de praf de pudră pe suprafața acestuia.

***

— Căpitane Neville, ce surpriză plăcută să vă vedem în Paris! Din păcate niciuna dintre doamnele mele nu este liberă până diseară în jurul orei nouă.

Femeia era o doamnă de vârstă mijlocie îmbrăcată elegant care chiar trimisese flori la

înmormântarea lui.

— Am venit mai devreme pentru că trebuie să stăm de vorbă între patru ochi mai înainte de sosirea primului client.

— În acest caz să mergem în biroul meu unde nu vom fi deranjați.

Miles a intrat în budoarul în stil victorian pe care îl cunoștea foarte bine încă înainte să-și schimbe înfățișarea dincolo de orice posibilitate de recunoaștere. Uneori se întreba dacă Blanche avea bănuieli legate de căpitan care nu avea obiecții în privința prețului, deși ea nu văzuse singura parte din anatomia lui care nu se schimbase.

— Aș dori ceva mai deosebit, spuse el așezându-se pe canapea alături de madam.

Era o cerință pe care Blanche era obișnuită să o audă, dar când i s-a spus exact despre ce era vorba, până și ea a fost uimită.

Miles a scos câteva fotografii de dimensiuni mari din servieta pe care i-o dăduse Lamont și i le-a dat lui Blanche să le studieze cu atenție.

— Uniforma de poliție e foarte convingătoare. Dacă fata asta vine vreodată la Paris îi pot oferi oricând de lucru.

— În prezent este iubita țintei mele, spuse Miles fără a oferi alte amănunte. Speram că puteți găsi pe cineva care să o înlocuiască.

Blanche se ridică de pe sofa și străbătu încăperea către fișetul în care ținea dosarele.

A tras cel de-al doilea sertar pe care era inscripționat, „Blonde, europene, fluente în engleză” și a scos două dosare.

Apoi s-a așezat la birou și a început să dea încet pagină cu pagină. Din când în când arunca privirile spre poza dată de căpitanul Neville. După un timp de reflecție pe care și l-a acordat a ales trei candidate ale căror fotografii le-a pus pe birou înaintea lui.

Miles a studiat cele trei fotografii alese de Blanche.

— Ce se așteaptă din partea ei, în afară de a-l seduce?

— Ținta are energie cât pentru zece bărbați, dar eu nu sunt interesat de performanțele sale sexuale.

— Oricare dintre ele ar putea să-i facă față. Doar sunt profesioniste. Dar ce alte abilități se cer din partea ei?

— Trebuie să fie inteligentă și în aceeași măsură irezistibilă. O combinație între Mata Hari și Becky Sharp. Tot ce contează este conversația din așternut.

— În acest caz aș alege-o pe Josephine mai degrabă decât pe Avril sau Michelle, spuse arătându-i una dintre fotografii. Poate că cel mai bine ar fi să veniți în jur de miezul nopții căpitane, așa veți putea decide singur care se potrivește prețului!

— Care presupun că va fi unul substanțial de vreme ce voi avea nevoie de serviciile ei un timp mai îndelungat.

***

— Ce părere ai? dori să știe Beth.

— Minunat! Și ar fi arătat și mai bine dacă atârna la gâtul tău, spuse William privind la colierul din vitrina magazinului de pe vapor. Pot îndrăzni să aflu cât costă?

— Mai mult decât îți poți permite tu, om al peșterilor. Trebuia să mă mărit cu un bancher.

William a aruncat încă o privire colierului și a avut un sentiment de vinovăție. Trebuia să fie în vacanță, dar de când urcase la bord abia dacă o văzuse pe Beth. După cursul de Yoga urma prelegerea de dimineață, și după-amiaza era dedicată câte unui film în compania noii sale prietene Catherine Whittaker, astfel încât era aproape liber dar nu de tot.

Beth i-a îndreptat papionul.

— În seara asta trebuie să arăți cât mai bine, spuse ea scuturând un fir de păr de pe sacoul lui de seară. Catherine e o persoană amuzantă și eu abia aștept să-i cunosc soțul.

— Ultima dată când l-am întâlnit pe domnul judecător Whittaker eu mă aflam în boxa martorilor și ei mi-a spus că nu e interesat de părerile mele și trebuie să nu mă abat de la dovezi.

Beth a izbucnit în râs și el a luat-o de mână pornind amândoi către restaurantul aflat pe o punte mai jos. William a zâmbit în sinea lui când trecând pe lângă o vitrină plină cu jucării a zărit un raft gol. Au intrat în restaurant unde Franco era pregătit să-i însoțească la locul lor. Cordonul din jurul mesei președintelui dispăruse dar masa rămăsese neocupată. În acel moment membrii familiei Buchanan ședeau la mese diferite de cealaltă parte a restaurantului, cei doi frați ostentativ departe unul de altul. Franco i-a însoțit pe Beth și pe William la masa lui Whittaker. La sosirea lor, judecătorul s-a ridicat pentru a-i saluta.

— William, sunt încântat că ni te alături după ceea ce trebuie să fi fost zile epuizante pentru tine. Presupun că nu ai dormit prea mult.

— Într-adevăr, sir. Nu mult, încuviință William în timp ce strângea mâna judecătorului.

— George, te rog! Nu cred că ai cunoscut-o pe soția mea, Catherine.

— Beth mi-a povestit deja despre fascinanta prelegere pe tema operelor lui Puccini.

— Și eu abia aștept să vizitez din nou Fitzmolean acum când am și ghid personal, a fost rândul ei la complimente.

— Așa ne-am cunoscut, spuse William cercetând meniul dat de Franco.

Acesta îi ajută cu alegerea spunând:

— În seara aceasta meniul special constă din chiulotă de vită iar pentru cei care se rețin la mâncăruri grele cel mai fin somon afumat.

William a comandat chiulotă, convins fiind că Beth nu va trece peste cuvântul lui, în ciuda faptului că s-a încruntat ușor. După ce toată lumea a comandat, Beth le-a vorbit despre prelegerea de dimineață, la care participase împreună cu Catherine, cu titlul „Mărul cel mare: De ce să nu mușți din el!”, ținută de profesorul Samuels de la Universitatea Columbia.

— Profesorul m-a făcut să mă gândesc din nou cum să ne petrecem timpul la New York, comentă Beth. Aș vrea să traversăm podul Brooklyn cu mașina, să ne plimbăm prin Central Park și…

— Dar nu noaptea! interveni William.

— …și să vizităm grădina zoologică din Bronx, continuă Beth.

— Ca să nu mai vorbim și de un spectacol pe Broadway dacă reușim să prindem unul, spuse Catherine. Profesorul ne-a spus că ar trebui să luăm bilete pentru *La Cage aux Folles* dacă reușim să găsim.

În acel moment Franco reapăru cu primul fel.

Beth și Catherine au continuat entuziaste să comenteze pe marginea prelegerii în timp ce judecătorul mânca porția de sparanghel, singurul său comentariu fiind referitor la cât de fin era sosul olandez. Abia după ce li s-au luat farfuriile și li s-a adus cel de-al doilea fel de mâncare s-a întors către William.

— E permis să întreb în ce fază se află investigația?

— Este complicat. Cu toate acestea am înaintat raportul meu comandantului, spuse William și tăie o felie de friptură urmărind cum se prelinge sângele. Când ridică privirile observă că toți trei puseseră jos tacâmurile și-l priveau cu nerăbdare.

— Președintele a murit de atac de cord? întrebă judecătorul fără a mai lungi așteptarea.

— Este cât se poate de posibil dar pe mine mă interesează ce a cauzat atacul.

Din nou toți trei așteptau cu înfrigurare în timp ce William punea muștar pe marginea farfuriei sale.

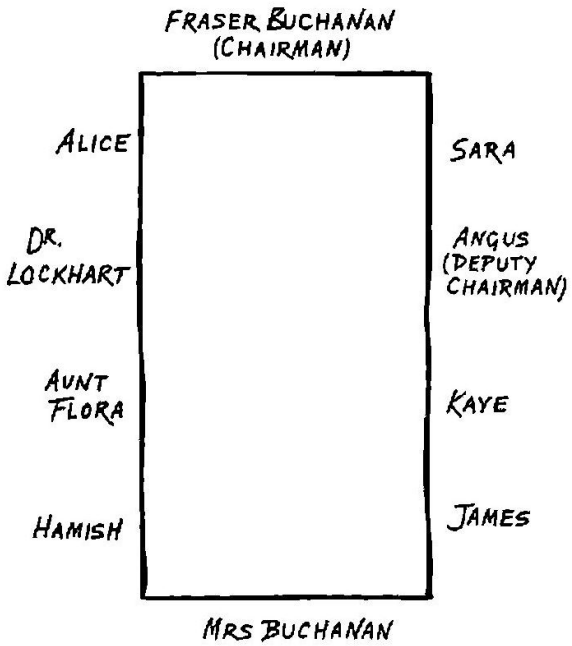
— Ai de gând să ne spui despre ce e vorba sau trebuie să așteptăm până ni se răcește mâncarea?

William a pus jos cuțitul, s-a șters la gură și spuse:

— Pot să vă spun cum a fost comisă crima, dar pentru asta trebuie să promiteți că nu suflați o vorbă, nimănui.

— Și asta te include și pe tine, draga mea, spuse George zâmbind către soția sa.

William a așteptat până când Franco a umplut din nou paharele cu vin și apoi a scos schița făcută de James pe care a pus-o în mijlocul mesei.

Le-a acordat timpul necesar să o studieze apoi a continuat:

— Mai întâi trebuie să observați că Hamish Buchanan era așezat în partea stângă a mesei, între mama sa și Flora Buchanan aflată la stânga lui.

— Cine e Flora? întrebă Catherine.

— Sora lui Fraser Buchanan. O mare doamnă în fruntea companiei, absolut formidabilă, de care e

impresionată întreaga familie.

— Și alături de ea? întrebă judecătorul privind schița cu atenție.

— Doctorul Lockhart al cărui singur scop în viață era acela de a-l ține în viață pe președinte. Dar nu și de data asta.

Această dezvăluire i-a redus la tăcere pe toți trei pentru un moment ceea ce i-a oferit șansa lui William să se mai bucure de o bucată de friptură.

— Și în stânga lui? întrebă Beth.

— Alice Buchanan, mama lui James și soția lui Angus Buchanan.

Își plimbă degetul până de cealaltă parte a mesei.

— De curând acesta l-a înlocuit pe fratele său Hamish în poziția de vicepreședinte al companiei.

— Am sentimentul că acea parte a mesei nu prezintă interes, a fost de părere judecătorul.

— O remarcă plină de înțelepciune, dar trebuie să vă concentrați dacă doriți să înțelegeți ce punea la cale Hamish Buchanan. Toată lumea a văzut că a băut din recipientul aflat în buzunar, ceea ce l-a făcut pe tatăl său să-l acuze că n-a renunțat la alcool pentru că bănuia că ar fi vorba de whisky sau brandy în ciuda faptului că Hamish declara că s-a lăsat.

Nimeni nu l-a întrerupt pe William. Acesta a pus cuțitul și furculița jos și a continuat.

— Hamish susține că recipientul conținea doar un sedativ ușor pe care i-l dăduse doctorul Lockhart pentru a-l ajuta să doarmă. Dar președintele a cerut să i-l dea și lui pentru a se convinge singur. Prima lor greșeală.

William a făcut o pauză pentru a-i permite lui Franco să umple paharele.

— Unde am rămas? întrebă pe când Franco punea sticla în frapieră.

— Hamish a trecut recipientul către tatăl său aflat în capul mesei, i-a reamintit Beth.

— Aha. Da. Așadar Hamish i-a dat recipientul mătușii Flora care i l-a trecut doctorului care l-a rândul său i l-a dat lui Alice și în cele din urmă a ajuns la președinte.

William a luat o înghițitură de vin și a continuat să studieze schița.

— Președintele a luat o gură zdravănă și în ciuda gustului neplăcut a înțeles clar că nu era vorba de alcool, așa că a presupus că era un medicament prescris de doctorul Lockhart. Apoi a trecut sticla înapoi fiului său aflat în celălalt capăt al mesei.

— Pe ce parte a mesei? a dorit să știe judecătorul.

— Ei, aici e problema! Pe aceeași parte.

— Exact cum bănuiam. Dar încă nu am înțeles pe deplin.

— Când a ajuns la Hamish acesta a făcut spectacol luând o nouă și lungă înghițitură. Cea de a doua greșeală.

— Nu mai înțeleg, se plânse Beth.

— Răbdare! o îndemnă William. Să ne concentrăm pe schița mesei și totul ne va fi dezvăluit. James Buchanan promovat recent de mine la gradul de sergent detectiv, a petrecut întreaga dimineață identificând amprentele de pe paharele pentru apă, de pe cele pentru vin și de pe cești tuturor celor prezenți la masă pe partea stângă, în timp ce eu am făcut aceeași operațiune cu recipientul lui Hamish.

— Ești încă foarte departe de a mă face să înțeleg, spuse Catherine. Dacă recipientul lui Hamish a fost trecut tatălui său aflat în capul mesei atunci amprentele tuturor celor de pe acea parte a mesei ar fi trebuit să se afle pe el.

— Dar nu se aflau, a sugerat judecătorul, pentru că cineva a schimbat recipientul similar mai înainte de a ajunge la președinte și acea persoană va fi singura ale cărei amprente se află pe ambele recipiente.

— Un rezumat cât se poate de bun, Înălțimea Voastră! Zâmbi William. Prin urmare, pentru a decide cine este vinovatul, juriul trebuie să ia în considerare dovada. Flora a luat recipientul de la Hamish și l-a trecut doctorului ca pe ștafetă în timpul cursei și când președintele l-a înapoiat drumul a fost refăcut. Simplu și bine plănuit, dar complicii au făcut două greșeli. Prima… William a făcut o pauză căci Franco reapăruse la masă pentru a strânge farfuriile.

— Doriți meniul pentru desert? întrebă el.

— Nu, mulțumim răspunse Catherine fără măcar a ridica privirile.

— Un digestiv, atunci?

— Nu, mulțumim, a repetat judecătorul, cu privirile încă ațintite asupra schiței lui James.

Franco s-a îndepărtat nemaiavând nimic de făcut.

William aștepta să vadă dacă era cineva gata să descopere greșelile.

— Ale cui amprente au fost găsite pe recipientul lui Hamish? întrebă judecătorul. Și ce-i și mai interesant, ale cui amprente lipsesc? Asta ne poate spune cine a schimbat recipientul.

William a încuviințat spusele judecătorului cu o înclinare a capului de parcă se aflau în sala de tribunal.

— Singurele amprente pe care le-am putut identifica pe recipientul lui Hamish au fost cele ale Florei care se afla așezată lângă el, nu și cele ale bunului doctor Lockhart sau ale lui Hamish.

— Am înțeles, spuse Beth.

— Atunci vei fi în stare să explici ce puneau la cale, o îndemnă William.

— Presupun că doctorul Lockhart este cel care a efectuat schimbul de ambele dăți, continuă Beth. Altfel trebuia să avem și amprentele președintelui pe recipient căci a băut din el.

— Ca și cele ale mamei lui James care ședea între doctor și președinte și i-a dat sticla celui

dintâi.

— Ai găsit cel de al doilea recipient? Cel din care trebuie să fi băut Fraser Buchanan? întrebă judecătorul,

— Da. Prima dată am văzut recipientul în geanta doctorului Lockhart când l-am chestionat seara trecută și apoi în această dimineață am făcut o căutare prin cabina lui în timp ce se afla la micul dejun. Singurele amprente pe care le-am găsit pe acel recipient erau ale doctorului.

— A avut timp suficient să șteargă amprentele și să le lase doar pe ale lui. Dar conținutul recipientului?

— Medicul de pe navă a confirmat că e vorba doar de un sedativ ușor, exact cum a susținut Hamish.

— Au văzut că ești pe urmele lor și au făcut tot ce le stă în puteri pentru a te împiedica să dovedești că Hamish Buchanan și doctorul Lockhart au lucrat împreună.

— Poate că așa ar fi stat lucrurile dacă n-ar fi fost implicat și abilul James Buchanan și spiritul său de observație, o persoană pe care toți o iau drept un copil dar care de fapt este un tânăr care se pregătește să devină șef al FBI-ului și nicidecum președinte al companiei Pilgrim Line.

— Și ce a observat? a dorit să știe Catherine.

— Mai înainte de a răspunde la această întrebare, va trebui să priviți din nou cu atenție schița aranjamentului de la masă din seara trecută. Veți observa că tânărul James se afla așezat vizavi de unchiul său Hamish, de unde avea perfect posibilitatea să vadă tot ce se întâmpla, inclusiv momentul în care unchiul său a băut din recipient. Dar abia mai târziu „i-a căzut fisa”, ca să-l citez pe el, că de fapt unchiul său nu a băut din același recipient din care a băut bunicul.

— Și ce l-a făcut să creadă asta? întrebă Beth.

— Hamish a pus recipientul pe masă în timpul cinei astfel încât să-l poată vedea toți cei prezenți.

O greșeală ridicolă pentru că James a remarcat inițialele „HB” gravate pe una dintre fețe, în timp ce recipientul care a ajuns la președinte și din care a băut nu avea nicio inscripționare, când am reușit să-l găsesc ceva mai târziu în cabina doctorului.

— Ager, tânărul nostru! Și totuși, dovada aceasta nu este suficientă pentru a duce la o condamnare, a fost de părere judecătorul.

Apoi după un moment de reflecție a continuat:

— Dacă l-aș reprezenta pe Hamish Buchanan aș sugera juriului că nu trebuie să se bazeze doar pe lipsa amprentelor și a declarației unui adolescent, declarație care nu este susținută de o alta, pentru a trimite doi oameni la închisoare pe viață.

— De acord! Dar să nu uităm că avem cadavrul lui Fraser Buchanan. L-am sunat deja pe cei de la NYPD și i-am informat că am un motiv pentru care să consider că ne aflăm în fața unui caz de moarte suspectă și au fost de acord să fie prezenți mâine când acostăm. Sunt convins că autopsia va confirma că a fost otrăvit și astfel cei doi vor fi condamnați.

— Bravo! Ești cu adevărat fiul lui sir Julian Warwick.

— Ca să nu o menționăm și pe impresionanta lady Warwick.

— Cei doi ar fi scăpat nepedepsiți dacă nu l-aș fi avut alături pe tânărul James Buchanan, a recunoscut William.

Franco a servit cafeaua și apoi a turnat în paharul judecătorului porția obișnuită de brandy după care i-a înmânat un plic lui William.

— O recunoaștere a faptelor sub semnătură? întrebă Beth.

— Nu prea cred.

William scoase din plic un voucher în valoare de o mie de lire sterline însoțit de o scrisoare.

THE PILGRIM LINE
Stimate Inspector-Șef Warwick,

Îîn numele echipajului acestui vas aparținând companiei Pilgrim Line doresc să vă mulțumesc pentru că v-ați asumat sarcina deloc de invidiat de a investiga decesul fostului nostru președinte.

Echipajul regretă că nu ați putut să vă bucurați pe deplin de această vacanță, consecință a acestui eveniment, și consideră că se cuvine o formă de a recompensa situația creată.

Voucherul din plic va fi onorat de compania noastră dacă dumneavoastră și soția doriți să achiziționați un alt voiaj pe una din liniile noastre sau dacă doriți să faceți o achiziție de la unul din magazinele noastre.

Cu respect, a dumneavoastră,
Flora Buchanan
Președinte interimar

— De fapt mie mi-au stricat vacanța și nu ție. Dacă mă gândesc, nu cred că te-am văzut vreodată mai încântat, spuse Beth luându-i voucherul din mână și punându-l în geantă.

— Mă întreb la ce oră deschide magazinul de bijuterii, spuse plină de candoare Catherine.

Capitolul 7

Loviturile în ușă asemenea unor bubuituri continuau. La început William a crezut că erau parte din visul său dar când s-a trezit și-a dat seama că nu încetau. Cineva îi distrugea primul somn liniștit din ultimele zile.

S-a ridicat din pat fără tragere de inimă și-a pus halatul și a deschis ușa. În fața lui se afla James.

— Veniți repede! Sunteți singurul care poate opri ceea ce se întâmplă!

— Ce să opresc?

James deja se îndepărta. William a închis ușa cabinei fără a face cel mai mic zgomot dar tot a auzit-o pe Beth oftând în somn pe când se întorcea în pat. Pe jumătate adormit l-a urmat pe James care pornise de-a lungul coridorului, coborâse treptele până pe puntea unu și își aștepta mentorul.

William a ajuns și el pe puntea de jos unde l-a găsit pe comandantul navei adresându-se unui grup restrâns.

Încredințăm Domnului Atotputernic sufletul fratelui nostru plecat dintre noi și trupul său îl încredințăm adâncului…

William s-a îngrozit privind membrii familiei Buchanan cu capetele plecate în jurul sicriului așezat pe o platformă joasă.

…în speranța reînvierii la viață veșnică prin Domnul nostru Isus Hristos…

— Nu poți face nimic? șopti James.

— Nimic, clătină William din cap conștient de faptul că la bord autoritatea căpitanului era mai presus de a oricărui altcuiva.

…la a cărui venire în glorioasă măreție pentru a judeca lumea, marea va ceda trupurile celor morți…

William a rămas undeva în spatele celor adunați, un spectator la jocul ce se desfășura sub privirile sale.

...și trupurile muritoare ale celor ce dorm întru el se vor schimba și vor deveni una cu trupul lui glorios.

A privit mai atent la cei adunați pe punte. Doamna Buchanan plângea liniștit avându-l alături pe fiul ei Angus care încerca să-i aline durerea. Flora Buchanan stătea cu un pas mai în spate, calmă și demnă, ducând acum pe umeri mantia puterii. Hamish Buchanan neclintit stătea alături de doctorul Lockhart pe al cărui chip nu se putea citi nimic.

...care după măreața sa lucrare are puterea să supună totul lui însuși.

Căpitanul a închis cartea de rugăciuni a luat poziția de drepți și a salutat. Doi tineri ofițeri au pășit în față și au ridicat unul din capetele platformei pe care se afla sicriul. Cei prezenți au urmărit din priviri cum sicriul a alunecat încet spre mare după care a fost înghițit de mormântul aflat sub valurile sărate.

Poate că inspectorul-șef William Warwick ar fi reușit să convingă un medic legist să exhumeze un cadavru îngropat la câțiva metri sub pământ într-un cimitir, dar nu și unul aflat pe fundul oceanului. Familia Buchanan nu numai că își îngropase mortul dar și singura dovadă care ar fi putut duce la condamnarea criminalilor.

A urmat un minut de tăcere după care un nou salut al comandantului și apoi comanda acestuia. Câteva momente mai târziu elicele au început să se rotească și au permis vasului să-și continue călătoria spre New York.

William a rămas deoparte în timp ce membrii familiei se retrăgeau: doamna Buchanan la brațul lui Angus, tăcută și dârză; Hamish și doctorul cu un pas în urma lor conversau, prefăcându-se că sunt îndoliați. Urma restul familiei cu Flora Buchanan și căpitanul vasului încheind alaiul. Când l-a văzut pe William, noul președinte s-a rupt de grup și s-a apropiat de el.

— Am sentimentul că vă datorez o explicație, vorbi ea calmă.

William nu găsea un răspuns potrivit și se simțea ușor stânjenit din pricina halatului de noapte pe care îl purta și a papucilor, în vreme ce toți cei de față erau îmbrăcați oarecum oficial.

— Ieri în consiliul director, toți membrii au luat hotărârea de a îndeplini ultima dorință a lui Fraser așa cum e stipulată în testamentul său și anume aceea de a fi înmormântat pe mare.

— Chiar dacă presupun că aveți bănuiala că unul dintre directori este vinovat de moartea prematură a președintelui?

— Am avut în vedere această posibilitate dar medicul personal al lui Fraser a semnat certificatul de deces confirmând că a fost un atac de cord, așa încât familia și în special doamna Buchanan a decis să îndeplinim ultima lui dorință și să nu așteptăm până s-ar fi încheiat o lungă investigație a poliției. Fapt care ar fi dus la o ireparabilă lovitură de imagine adusă companiei prin implicarea presei – ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Fraser.

— Aș îndrăzni să spun că ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost acela de a-și vedea fiul condamnat pentru crimă.

— Domnule inspector-șef vă înțeleg sentimentele și pot să vă spun că același consiliu director a hotărât să-l concedieze pe Hamish și să-l îndepărteze de familie.

— Pentru a duce un trai bazat pe o moștenire imensă.

— Din păcate, nu. În cursul zilei de azi când se va citi testamentul va afla că singurul lucru pe care i l-a lăsat tatăl său este o busolă, o metaforă pe care sunt sigură că o apreciați.

— Și bunul doctor?

— A demisionat mai înainte de a fi concediat. Mă voi asigura să nu fie angajat de niciunul dintre cei care ne vor cere referințe.

Flora s-a întors să plece dar a fost oprită de întrebarea lui William.

— Când ați descoperit adevărul?

— Domnule inspector-șef, James este un mare admirator al dumneavoastră, după cum cred că știți. După oarecare îndemnuri și mici presiuni din partea mea nu a rezistat și mi-a povestit cum ați reușit să dovediți că fratele meu nu a murit din pricina unui atac de cord.

William ar fi trebuit să-și dea seama de la început că totdeauna sângele apă nu se face. În acest caz fiind vorba de apă de mare.

— Nu te supăra pe băiat. În timpul acestei călătorii toți am învățat câte ceva despre noi înșine.

— Dumneavoastră ce ați învățat?

— Că datorită mie James va deveni un președinte remarcabil al companiei Pilgrim Line. Este exact ce-și dorea și bunicul său, fie ca sufletul său să se odihnească în pace!

***

William a revenit în cabina sa și s-a vârât în pat binișor, ușurat că Beth nu se trezise din somn. Câteva ore mai târziu a fost trezit de o ușoară bătaie în ușă.

Beth care era deja îmbrăcată a deschis ușa și a fost salutată de un tânăr ofițer.

— Bună dimineața, doamnă! Căpitanul ar dori să știe dacă dumneavoastră și domnul inspector-șef aveți amabilitatea să vă alăturați lui pe puntea de comandă la ora zece când vasul va intra în portul New York.

— Fără discuție! Cât de amabil din partea lui!

William se ridicase în șezut în pat și se pregătea să nu accepte apoi a zărit expresia de pe chipul lui Beth.

***

— Ești o ușuratică neobrăzată! spuse William în momentul în care ieșind de la baie și-a văzut soția privindu-se în oglindă.

— Știu, dar nu am putut rezista.

— Cât? a dorit William să știe deși nu se putea abține să nu admire colierul pe care îl văzuseră expus în vitrina magazinului de bijuterii.

— Nouă sute nouăzeci și cinci lire sterline, îl informă Beth fără urmă de jenă.

— Și ce am primit de cele cinci lire rămase? Poate un Rolex Submariner sau un inel pentru eternitate de optsprezece carate?

— Îmi pare rău, dar nu e așa. Tot ce au putut să-mi ofere a fost o pereche de întăritoare din plastic pentru guler, de calitate înaltă după cum m-a asigurat vânzătorul. Am considerat colierul o mică compensație pentru o femeie al cărei soț a lăsat-o singură în timpul zilei și a dispărut la miezul nopții, se plânse Beth punându-și brațele în jurul gâtului lui William.

— Tot ușuratică neobrăzată rămâi!

— Și unde ai dispărut la miezul nopții?

— Pentru a asista la înmormântarea lui Fraser Buchanan.

— Dar eu credeam că…

— Și eu.

— Foarte inteligent din partea lor, își exprimă Beth opinia în timp ce William punea unul dintre întăritoare sub gulerul cămășii. Astfel nu va mai fi vorba de autopsie, nici vorbă de proces și niciun fel de publicitate negativă.

— Și nici nu se va face dreptate.

S-a auzit o nouă bătaie în ușă și când Beth a deschis era același tânăr ofițer.

— Doamnă, căpitanul mi-a cerut să vă însoțesc pe punte pe dumneavoastră și pe soțul dumneavoastră.

— Mulțumesc!

Beth luă brațul oferit de tânărul ofițer lăsându-l pe William să-și ia sacoul și să închidă ușa cabinei.

— Dacă îmi este permis, ce colier scump purtați doamnă Warwick!

— Un dar din partea soțului meu.

Tonul degajat folosit pentru a-i răspunde ofițerului l-a făcut pe William să zâmbească.

William acceptase cam fără tragere de inimă invitația căpitanului dar când a urcat pe puntea de comandă și-a schimbat total atitudinea. Era hipnotizat de dimensiunile panourilor de control care se întindeau de la un capăt al punții la celălalt, oferindu-i căpitanului o priveliște panoramică asupra a tot ce se afla în jurul său, inclusiv un panou cu semnale luminoase intermitente pe care tinerii ofițeri vigilenți le urmăreau cu atenție. William asculta ordinele clare, date cu voce scăzută de către ofițerul de cart pentru sala motoarelor aflată mai jos. A mai remarcat și faptul că toți cei prezenți pe punte purtau o banderolă neagră.

— Totul este bazat pe electronică în zilele noastre, îi întrerupse șirul gândurilor tânărul ofițer. Cu toate acestea mai avem încă doi ofițeri activi, incluzându-l pe căpitan care și-au început activitatea pe vasele cu aburi.

— Cine e la comandă? a întrebat William în șoaptă.

— Căpitan de marină Maitland, ofițer de cart.

— Nu căpitanul vasului?

William îl observase pe acesta stând ceva mai retras, într-o atitudine pasivă cu mâinile la spate dar ochii lui urmăreau tot ce se întâmpla.

— În niciun caz. El preia comanda doar în caz de urgență.

— Cum ar fi? întrebă Beth.

— O furtună extrem de puternică sau dacă ofițerul de cart e băut sau un membru al familiei regale este prezent. De când sunt pe Alden, adică

de patru ani, nu l-am văzut niciodată preluând comanda.

— Când vei deveni ofițer de cart?

— Nu prea curând, doamnă. Se întâmplă uneori să-l înlocuiesc pe ofițerul secund dar numai în cazul în care ne aflăm departe de țărm, dacă marea este calmă și nu există semne că o altă navă e prin apropiere. Titanicul este încă o amintire de referință pentru fiecare marinar și tocmai de aceea știm că trebuie să ai respect față de mare, așa încât atunci când sunt la comandă, ofițerul navigator e cu ochii pe mine. Ah, tocmai mi-am amintit domnule inspector-șef: ofițerul navigator-șef care este la cârmă în această dimineață este dornic să vă întâlnească pentru că se pare că aveți un prieten comun.

— Mă întreb cine ar putea fi, spuse Beth când tânărul ofițer a pornit către timonă pentru a le face prezentările cu marinarul timonier Ned Tumbull.

Pilotul luă una din mâini de pe timonă și o întinse către William.

— Sir! Bine ați venit la bord!

— Înțeleg că avem un prieten comun.

— Da. Așa e. Cred că-l cunoașteți pe *Ee by gum*.

William părea nedumerit. Ceea ce l-a făcut pe pilot să adauge:

— Căpitanul Ralph Neville pe care așteptam cu nerăbdare să-l revăd. Am fost împreună pe *Illustrious* în timpul crizei din Falkland. Țin să vă spun că în acele zile era un simplu timonier.

— *Ee by gum*{3}? repetă Beth nedumerită.

— Era porecla lui sub punte din pricina puternicului accent din Yorkshire și a credinței că sir Leonard Hutton a fost fără îndoială cel mai mare englez care a trăit vreodată. Am pierdut legătura după ce s-a căsătorit cu o fată din Australia și s-a mutat în Perth. Să-i transmiteți toate urările mele de bine în cazul în care vă întâlniți.

— În mod cert așa voi face, îl asigură William.

— Nu trebuie să ratați Statuia Libertății! le atrase atenția tânărul ofițer, conducându-i către tribord.

Amândoi priveau în direcția statuii emblematice dar niciunul nu se uita la ea.

— M-am făcut de râs ca o proastă! murmură Beth. Ar fi trebuit să-ți dau ascultare.

— Totdeauna ai avut o inimă credulă. Acesta este unul dintre numeroasele motive pentru care te iubesc atât de mult. Și ca să fim drepți, în ultimul an, Christina a mințit de înghețau apele.

— Îmi scapă ceva. Am dreptate? Cu ce e Ralph Neville deosebit de a făcut-o pe Christina să joace cum îi cântă?

— Întrebare greșită.

— Și care e întrebarea corectă?

— De ce s-a despărțit Christina atât de ușor de biletele pentru croazieră.

— Și răspunsul?

— Ralph nu-și putea permite să fie văzut pe vas de către cineva care a servit pe o navă împreună cu căpitanul Ralph Neville.

— Christina a spus că se căsătoresc!

— Se căsătorește, dar cu cine?

Beth se uită la William îndelung mai înainte de a întreba:

— De cât timp știi?

William își privi ceasul.

— *Ee by gum,* sunt sigur doar de câteva minute.

***

Beth voia să ia primul zbor spre Londra astfel încât să se vadă cu Christina înainte să aibă loc nunta, dar William a convins-o să renunțe la o astfel de idee. Știa că i-ar acorda lui Faulkner posibilitatea de a scăpa din nou și dacă reușea, acesta ar fi fost singurul element pe care și l-ar fi amintit toată lumea despre scurta și neremarcabila

sa carieră. I-a fost de mare ajutor și insistența lui Catherine de a rămâne în New York împreună cu ei.

— Met, Frick și MoMa cu ghid personal? Cine și-ar putea dori mai mult?

Domnul judecător Whittaker a încuviințat din cap spusele soției sale, dar nu a comentat în niciun fel când aceasta a continuat spunând că era încântată să o însoțească pe Beth în locul lui William la concertul Ellei Fitzgerald de la Carnegie Hall. Judecătorul nu s-a plâns, dar oricum nu auzise de Ella Fitzgerald. El era nerăbdător să se întoarcă la Londra și să se afle în fruntea completului de judecată în procesul împotriva lui Miles Faulkner și deja luase hotărârea privind durata pedepsei.

— Și Christina? l-a întrebat Beth.

— A sprijinit un infractor, deși domnul Booth Watson nu va avea dificultăți în a o scăpa de condamnare atât timp cât nu-l vizitează în închisoare pe căpitanul Ralph Neville.

William era și el cât se poate de nerăbdător să ajungă la Londra.

***

— Câte crime au fost comise în Londra anul trecut?

Întrebarea era pusă de comandantul Hawksby. Acesta luă loc în capul mesei pentru a participa la prima ședință a Unității de crime nerezolvate, abia înființată.

— O sută optzeci și unu, sir, îl informă sergent detectiv Adaja.

— Câte dintre ele au fost domestice? a mai vrut să știe Hawk îndreptându-și atenția de partea cealaltă a mesei.

Deși se aflau într-o încăpere spațioasă comparativ cu vizuina de iepuri în care își desfășura activitatea restul echipei, la masa din

centrul ei abia încăpeau șase scaune. Pe peretele din spatele biroului lui Hawk era un portret al reginei iar o cupă de argint de pe un raft le amintea că Hawk fusese cu ceva timp în urmă campion la box la categoria mijlocie în campionatul Metropolitan.

— Treizeci și patru, spuse Jackie.

— Și în câte dintre ele s-a ajuns la condamnare?

— Douăzeci și nouă. În cele mai multe dintre cazuri cei vinovați de săvârșirea faptelor ne așteptau pentru a fi arestați. Ceilalți au fost arestați în interval de douăzeci și patru de ore.

— În asta constă secretul. Cele mai multe cazuri de crime domestice se rezolvă în timp de douăzeci și patru, maximum patruzeci și opt de ore. După aceea încep să creadă că au scăpat și devin tot mai încrezători cu fiecare zi care trece.

— Ceea ce este absolut adevărat în cazul lui Clive Pugh, îl aprobă Jackie deschizând dosarul. Și-a ucis soția la câteva luni după ce a încheiat o poliță de asigurare în valoare de un milion de lire sterline pe numele ei și pentru osteneala pe care și-a dat-o a fost recompensat frumușel.

— De ce nu a fost condamnat?

— N-am avut suficiente probe pentru a susține acuzarea așa că practic a scăpat deși a comis o crimă.

— Găsiți dovezile necesare, SD Roycroft. Există un singur lucru care-l poate face pe un potențial criminal să se gândească de două ori înainte de comiterea faptei și acela este posibilitatea de a scăpa nepedepsit. Așa că rămânem cu un număr de o sută patruzeci și șapte crime care nu pot fi catalogate domestice. Ofițer Pankhurst, câte dintre ele au avut ca urmare arestarea?

Rebecca nu a avut nevoie să deschidă dosarul aflat în fața ei și a răspuns neîntârziat.

— O sută patruzeci și trei, sir.

— Câți au ajuns la închisoare?

— O sută treizeci și nouă și în ce-i privește pe ceilalți patru știm cine este criminalul dar nu am avut suficiente dovezi solide pentru a convinge Crown Prosecution Service să deschidă proces.

— Precizează!

— Unul dintre ei, anume Max Sleeman, este un adevărat ticălos, interveni SD Adaja deschizând un dosar. Este un cămătar și cine nu plătește la timp se alege cu o mână sau un picior rupte. Și dacă nici așa nu-i plătește, închiriază un dric dar nu achită cheltuielile de înmormântare.

— Îl vreau pe acest Sleeman arestat și dacă se poate mai înainte ca următorul biet idiot să fie eliminat.

— Ne punem pe treabă imediat, spuse Paul.

— Să trecem la al treilea. Ofițer Pankhurst ce ne poți spune despre un anume Darren Carter?

— Este paznic la Eve Club în Soho. A pledat vinovat într-un caz de omor prin imprudență și a primit o condamnare de doi ani. Deși eu cred că a fost crimă cu premeditare și a comis-o la cererea patronului.

— În acest caz îl vreau din nou la închisoare. Nu poate fi vorba de dublă incriminare dacă apar dovezi noi. Și atenție, ofițer Pankhurst, mai vreau ca acel club să fie închis și proprietarul să nu mai primească niciodată o altă licență. Tot ce am discutat vă va ține ocupați deocamdată. Și în cele din urmă mai rămân două cazuri pe care s-a adunat praful de prea mult timp.

Toți cei aflați în jurul mesei știau prea bine despre ce cazuri era vorba: Rob Abbott și Terry Roach. Doi duri din două bande rivale din East End care se aflau în fruntea unui conflict fără sfârșit pentru a prelua controlul asupra jocurilor de noroc, al taxelor de protecție, al prostituției și al drogurilor în zona lor.

— Știu că veți fi încântați să aflați că aceste două personaje sinistre le-am lăsat în seama lui ID

Hogan care se va alătura acestei unități săptămâna viitoare ca adjunct al lui ISD Warwick.

Paul arăta dezamăgit.

— Dar nu sperați că ați scăpat așa ușor pentru că vreau rapoarte detaliate pe biroul meu, incluzând stadiul operațiunilor și asta mai înainte de întâlnirea pe care o vom avea peste o săptămână.

Pixurile nu încetau să noteze.

— Și dacă vreți să auziți vești rele, ei bine, am primit un telefon din partea lui ISD Warwick care m-a anunțat că avionul său a aterizat la Heathrow în urmă cu o oră.

— Credeam că nu se întoarce mai devreme de o săptămână s-a mirat SD Adaja.

— Așa ar fi trebuit să se întâmple dar vrea să fie cel care îl arestează pe Miles Faulkner.

— Asta va fi o treabă mai greu de rezolvat, spuse Jackie. Am fost prezenți la înmormântare la Geneva și am asistat la incinerare.

— Prezenți este cuvântul cheie, spuse Hawk. A cui cenușă era în urnă când aceasta i-a fost înmânată doamnei Faulkner rămâne un mister.

— Ce vă face să credeți că nu era cenușa lui Faulkner? bătu în retragere Jackie.

— Un Raphael despre care știm că se afla în colecția lui Faulkner a fost vândut la licitație la Christie cu suma de 2,2 milioane de lire sterline.

— Asta nu reprezintă dovada faptului că ar fi în viață, jucă Paul rolul avocatului diavolului.

— Ți-aș da dreptate SD Adaja dacă nu aș ști că ISD Warwick a văzut tabloul atârnat pe perete în vila lui Faulkner din Monte Carlo nu cu mult timp în urmă. Asta ne duce cu gândul la faptul că cel vândut la licitație este o copie și pentru că vânzătorul a avut documente atestând proveniența tabloului până și experții au fost păcăliți.

— Cine ar cumpăra un tablou fals pentru 2,2 milioane de lire sterline?

— Cineva care nu vrea să se afle că este încă în viață.

— Cu greu poate fi considerată suspiciune rezonabilă…

— Dacă nu luăm în seamă faptul că cel care a achiziționat tabloul în numele unui client nu este altul decât domnul Booth Watson QC.

— Clientul ar putea fi doamna Faulkner, nu cedă Paul.

— Greu de crezut. Christina nu a fost interesată niciodată de achiziționarea de tablouri, ci doar de vânzarea lor.

— Dacă aș fi un membru al juriului aș avea nevoie de ceva mai multe dovezi, continuă Paul în timp ce ușa se deschise și William păși în încăpere.

— Că tot vorbeam de diavol, comentă Hawk, tocmai le explicam lui DS Adaja și DS Roycroft de ce ești acum convins că Miles Faulkner este încă în viață.

— *Ee by gum*, chiar sunt, spuse William și se așeză pe singurul scaun neocupat aflat la masă. Oameni buni, dacă aveți planuri pentru dimineața de sâmbătă anulați totul pentru că vom participa la nunta căpitanului în retragere din marina regală, Ralph Neville, cu doamna Christina Faulkner, văduvă, după cum spune parohia din care face parte, în ciuda faptului că cei doi sunt deja căsătoriți. Unul cu celălalt.

Capitolul 8

În acea dimineață de sâmbătă șaisprezece polițiști sub conducerea lui ID Hogan au înconjurat biserica normandă parohială din Limpton-in-the-Marsh. Niciunul nu purta uniformă. Câțiva dintre polițiștii sub acoperire din zona rurală erau înarmați.

Vicarul local făcuse public anunțul de căsătorie în revista parohiei ca și din amvon în ultimele trei duminici. Serviciul urma să aibă loc pe data de 15 august la ora două după-amiază. Câțiva oaspeți neinvitați au apărut la biserică în acea dimineață între 7 și 8 dar niciunul nu a intrat în biserică.

Primul oaspete oficial care și-a făcut apariția a fost domnul Booth Watson QC, prieten al mirelui – de fapt singurul prieten al mirelui. A intrat prin aripa de vest a bisericii puțin după ora unu, după care a început să taxeze cu ora.

Apoi a sosit Christina, cu puțin înainte de ora două. Cam nefiresc să vină înaintea mirelui, dar oricum, nu era vorba de o nuntă obișnuită. Purta un costum elegant turcoaz, o haină lungă și o eșarfă ambele asortate, mai degrabă o ținută de călătorie decât una de nuntă. Nu că ar fi intenționat să plece undeva cu soțul ei.

Miles a întârziat câteva minute în ciuda faptului că pe autostradă șoferul său a ținut acul ce indica viteza mai mult în dreptul cifrei de 80 de mile pe oră. Au părăsit autostrada pe cea de a treisprezecea ieșire și s-au îndreptat spre Limpton.

— Șefu', nu priviți în urmă. Cred că suntem urmăriți.

— Ce te face să crezi asta, Edie?

— Un taxi pe care l-am văzut și pe autostradă a urmat aceeași ieșire ca și noi și nu cred că e vorba de un oaspete.

— Poți să o iei și pe alt drum spre biserică?

— Da, dar durează mai mult mai ales dacă va trebui să oprim la barieră.

— Ia-o pe acolo. Așa aflăm dacă suntem urmăriți.

La următoarea intersecție, Eddie a făcut la dreapta și în scurt timp taxiul a devenit vizibil în oglinda retrovizoare.

— Este tot în spatele nostru. Ce doriți să fac?

— Continuă drumul cât mă gândesc eu.

Camionul din fața lor a încetinit și barierele de la trecerea peste calea ferată au fost coborâte.

— Șefu', nu stăm bine cu timpul.

— Eu cred că stăm foarte bine. Ce vreau să faci este să…

***

— Crezi că ne-au descoperit? întrebă William pe când taxiul se oprea la coada formată din mașinile aflate la barieră.

— Este posibil, sir. Un taxi pe autostradă bate la ochi și fiind obligați să mergem cu 80 nu ne-a fost de prea mare folos.

— Poate ar fi fost mai bine să folosim o mașină de poliție fără însemne pentru misiunea asta și nu un taxi.

— De ce nu-l arestăm cât încă nu poate scăpa?

— Nu. Rămânem la planul inițial, atât timp cât se îndreaptă spre capcană.

— E în mișcare! strigă Danny văzând că portiera Mercedesului negru de pe partea pasagerului se deschide. Se îndreaptă spre gară.

— Lasă mașina și vino după mine! strigă William deschizând portiera și sărind din mașină.

Apoi porni în fugă spre gară.

Până când a reușit Danny să parcheze mașina pe un petic de iarbă în afara drumului, șeful său deja ajunsese la podul pentru pietoni. William a continuat să alerge în jos pe scări în partea mai îndepărtată a căii ferate și a reușit să sară în tren

prin singura ușă rămasă deschisă tocmai când trenul se pusese în mișcare.

A coborât fereastra și a strigat la Danny care tocmai ajunsese la peron:

— Vreau doisprezece polițiști să aștepte în următoarea gară! Și anunță-l pe ID Hogan că mirele nu va apărea la cununie.

***

— Întârzie la propria cununie, spuse Christina privindu-și ceasul de mână.

— Și mai am o altă ceremonie la ora trei îi aminti vicarul cu blândețe în glas.

— Ceva nu a mers bine! a fost de părere Booth Watson.

Toți trei au continuat să privească spre ușa de la intrarea în biserică dar mirele continua să întârzie.

***

William a străbătut trenul cercetând cu atenție fiecare vagon, chiar de două ori cum s-a întâmplat cu compartimentele de la clasa întâi în căutarea căpitanului Ralph Neville deși voia să-l aresteze pe Miles Faulkner. Când a ajuns la capătul trenului a presupus că era posibil ca Faulkner să se fi închis într-una din toalete. Dar nu avea șanse de scăpare având în vedere că toaletele nu aveau ferestre.

***

— Regret nespus doamnă Faulkner, își ceru scuze vicarul. Câțiva dintre oaspeții veniți pentru cealaltă nuntă așteaptă deja afară. Nu pot să mai amân prea mult până să le permit să intre.

— Acest mire deosebit nu va ajunge la timp la biserică, domnule vicar, așa că sunt de părere să ne retragem, spuse Booth Watson. Mai ales că unii

dintre cei care așteaptă afară nu sunt invitați pentru niciuna dintre cununii.

— De unde știi asta? întrebă Christina.

— Sunt toți peste un metru optzeci și cinci, poartă același gen de costume și nici măcar unul nu are o garoafă la butonieră.

***

— Am doisprezece polițiști în poziție, domnule inspector-șef, spuse o voce pe care William nu o recunoștea.

— În ce gară?

— Turnbridge Wells, unde veți ajunge în câteva minute.

— Câte peroane sunt acolo?

— Doar două.

— Să fie ambele securizate pentru că dacă există o cât de mică posibilitate de scăpare, Faulkner o va folosi. Eu voi coborî primul și spune-i conductorului că trenul nu pleacă până nu spun eu.

— Înțeles, sir!

Și convorbirea s-a întrerupt.

William a pornit încet înapoi cercetând din nou fiecare vagon chiar cu mai mare atenție decât prima oară. Se gândea că un anume bărbat care privea pe fereastră cu mare interes spre peisajul rural îi părea cunoscut dar de-a lungul anilor arestase o mulțime de infractori așa că nu era în măsură să spună de unde îl cunoștea.

Cinci din cele unsprezece toalete erau ocupate. Dar se gândea că în momentul în care trenul ajungea și oprea în gară doar una avea să rămână ocupată. Trenul nu avea să plece până nu se deschidea ușa acelei toalete.

***

— Domnule vicar, nu vă mai facem să pierdeți timpul pentru că sunt sigur că mirele nu mai vine, spuse Booth Watson privindu-și ceasul.

— Și eu ce ar trebui să fac? se răsti la el Christina.

— Mai vorbim! Nu uitați că ați semnat deja un contract care impune niște obligații și nu există nicio clauză de anulare.

— Regret, doamnă Faulkner. Presupun că sunteți foarte dezamăgită, o consolă vicarul.

— De fapt trăiesc un sentiment de ușurare.

— N-am nicio îndoială că există o explicație simplă.

— Oricum ar fi, numai simplu nu e, spuse Christina pornind către ieșire singură.

Pe când părăsea biserica, Booth Watson a observat că unul dintre tinerii cu atitudine tensionată pe care îi remarcase mai devreme, purta o cravată a poliției metropolitane.

Christina a ieșit din biserică câteva momente mai târziu. Câteva dintre femeile ce așteptau să-și ocup locurile pentru ceremonia următoare i-au admirat toaleta de călătorie deși ea nu părea să știe încotro să plece.

***

Trenul de 14:43 a oprit la timp în gara Turnbrige Wells și William a fost primul care a coborât. S-a alăturat micului grup aflat în așteptarea lui. Un inspector pe nume Thomas s-a apropiat de el și s-a prezentat.

— Fiecare ieșire este păzită, l-a asigurat el.

— Trimite trei sau patru oameni să cerceteze toaletele din tren. Dacă una dintre ele este ocupată, acolo se ascunde omul nostru. Și mai e nevoie de câțiva oameni și pe celălalt peron, pentru orice eventualitate.

— Sunt deja acolo, sir.

— Perfect! în momentul în care îl zăresc pe Faulkner treceți la acțiune și rețineți-l. Eu îl voi aresta și îi voi citi drepturile.

— Înțeles, sir!

Apoi inspectorul dădu niște ordine răstite iar William își ocupă poziția la ieșire cercetând cu atenție fiecare pasager care părăsea gara.

Zece minute mai târziu William și inspectorul erau singuri pe peron. Cu părere de rău William îi permise conductorului să fluiere semnalul de plecare.

Pe când trenul se depărta, William a deschis stația radio.

— Cer o alertă pentru toate posturile cu privire la un Mercedes de culoare albastru-închis, cu numere e înmatriculare MF1. Șoferul poartă șapcă.

Atunci și-a dat seama William unde îl văzuse pe tipul din tren.

***

Miles zâmbea privind cum trenul părăsea gara. Când în sfârșit s-a ridicat bariera – cele mai lungi patru minute din viața lui – a privit în oglinda retrovizoare și a văzut ușurat cum taxiul era parcat pe iarbă și nu se afla nimeni în spatele volanului. A trecut încet linia de cale ferată conștient de faptul că nu avea să dureze mult până când trenul ajungea în gara următoare, moment în care el trebuia să fi scăpat deja de mașină și de șapca de șofer. A condus pe drumuri de țară până când a zărit o doamnă în vârstă așteptând în stația de autobuz cu atitudinea celui care cunoaște orarul.

A parcat mașina pe un refugiu, a aruncat șapca în niște tufișuri și apoi a pornit în grabă spre stație ducând cu el singurul său bagaj, o servietă.

— Ați rămas fără benzină, spuse doamna pe când apărea și autobuzul.

Faulkner nu s-a obosit să răspundă.

Când s-a urcat, și-a dat seama că habar nu avea încotro se îndrepta autobuzul. Spera că nu avea să-l ducă înapoi în Limpton.

— Încotro, drăguță? întrebă controlorul.

— Unde mergeți?

— Sevenoaks, spuse ea, privindu-l mirată.

— Atunci la Sevenoaks.

— Șaizeci de pence, îi ceru pregătind biletul.

El îi dădu o hârtie de cine lire.

— N-ai mărunt, drăguță?

— Nu. Poți păstra restul.

— Mulțumesc, drăguță, se arătă ea încântată de parcă ar fi câștigat la pronosport.

Miles privea prudent pe fereastră în caz că era nevoie să se miște repede. O mașină de poliție a trecut în viteză pe cealaltă parte a drumului.

***

Când Eddie a coborât din tren la Turnbridge Wells l-a zărit imediat pe inspectorul-șef Warwick prins în conversație cu un polițist în civil, în timp ce din priviri cerceta fiecare călător. A trecut pe lângă ei și a traversat podul spre celălalt peron unde erau mult mai mulți polițiști decât călători. Următorul tren spre Charing Cross avea să sosească în douăsprezece minute. Când a plecat din gară a fost tentat să fluture din mână către inspectorul-șef Warwick, dar a rămas doar cu dorința.

***

Miles a coborât din autobuz la Sevenoaks. Ultima stație era chiar vizavi de gară și în fața acesteia era un lung șir de taxiuri. Timpul nu era de partea lui așa că nu avea încotro și trebuia să-și asume riscul. A traversat și a urcat pe bancheta din spate a unui taxi.

— Încotro, șefu'?

— Aeroportul Luton.

Șoferul a părut surprins și totodată încântat.

— Sunt grăbit, dar să nu încalci viteza legală.

***

— Începeți prin a verifica aeroporturile, terminalele de tren și autobuz pe o rază de treizeci de mile. Nu ne putem permite să-l lăsăm să scape a doua oară.

— Nu avem prea mulți oameni la dispoziție, îi spuse Ross. E duminică după-amiază și mai toți sunt deja pe teren pentru a menține ordinea la meciurile de fotbal.

— Poți fii sigur că pe asta contează și el și și-a făcut un plan de scăpare.

***

Taxiul a oprit în afara aeroportului Luton chiar în momentul în care spectatorii de la meciurile de fotbal din toată țara părăseau stadioanele asemenea unor șuvoaie de apă.

Miles i-a dat taximetristului două bancnote de câte douăzeci de lire și n-a mai așteptat restul. La intrarea în aeroport primul lucru pe care l-a făcut a fost să verifice plecările. Era interesat de cele din următoarea oră. Nu erau decât trei zboruri: unul spre Newcastle la 5:40, un altul spre Moscova la 8:30 și un al treilea spre Bruxelles la 6:10. Deschise servieta și verifică cele trei pașapoarte din care îl alese pe cel canadian pe numele Jeff Steiner, director de companie. S-a îndreptat către ghișeu și a cumpărat un bilet pentru care a plătit cash. Domnul Steiner nu avea carte de credit ci doar pașaport și bani cash.

Treizeci de minute mai târziu a urcat la bord. După ce și-a ocupat locul așteptând ca însoțitoarea de bord să închidă ușa a cântărit cele mai negre scenarii posibile.

S-a lăsat pe spate și a început să se gândească la un plan pentru viitor.

Când avionul a aterizat la Bruxelles a renunțat la pașaportul canadian în favoarea unuia francez pe numele Thierry Amodio, de profesie arhitect. În cele două ore cât a durat escala a trecut pe la frizeria aeroportului unde l-a uimit pe frizer cu solicitarea făcută.

Treizeci de minute mai târziu un bărbat chel a dat un telefon mai înainte de a se așeza la coada formată de pasagerii care se îmbarcau pentru Barcelona. De data asta la controlul pașapoartelor a prezentat un pașaport olandez pe numele Ricardo Rossi designer vestimentar. De îndată ce și-a pus centura de siguranță, Rossi a renunțat la masa oferită în ambalaj de plastic, a închis ochii și a adormit.

Avionul a aterizat în capitala catalană puțin după miezul nopții, începutul unei noi zile. Miles a fost încântat să-l vadă pe șoferul său așteptând la bariera de acces.

— Bună seara, signor. Sper că ați avut un zbor plăcut.

— Câteva, spuse Miles urcând pe bancheta din spate a unui Volvo negru.

Au mai trecut patruzeci de minute timp în care mașina l-a purtat pe drumuri din ținutul rural spaniol până când au ajuns la proprietatea de curând achiziționată despre care nici Booth Watson nu avea cunoștință. Un majordom elegant îmbrăcat a deschis ușa de la intrare mai înainte ca Miles să fi urcat treptele.

— Bună seara, Domnule Faulkner!

— Bună seara, Collins! Sunt lucruri care nu se schimbă. Niciodată.

Capitolul 9

— Ce-ai făcut?

— L-am pierdut, sir.

— În cazul ăsta ar fi bine să-l găsești sau s-ar putea să te pierd eu pe tine.

William se pregătea să-l întrebe pe Hawk ce plan avea dar tocmai atunci a venit o întrebare retorică:

— Să nu uit inspector-șef Warwick! – semn rău: William ar fi sugerat că mai avea o șansă – mai ai încă o săptămână de concediu?

— Da, mai am, sir.

— În acest caz ai șapte zile să-l găsești pe Faulkner. În cazul în care nu reușești, inspector-șef, voi avea timp suficient să numesc un înlocuitor la conducerea noii unități și să iau o decizie în privința noilor tale atribuții conforme gradului.

Și convorbirea telefonică s-a întrerupt.

— N-a părut a fi prea amabil, remarcă Danny.

— Nici că putea fi mai rău. Putea să mi se adreseze cu ofițer Warwick.

— Atunci nu ar mai trebui să vă spun „sir”, aruncă Danny ironic.

— Deocamdată du-mă acasă!

— Da, sir!

***

William a ridicat receptorul telefonului aflat la capul patului gândind că era Hawk gata să lanseze o nouă salvă.

— Bună, omul peșterilor! Ți-e dor de mine?

— Mai mult decât crezi. Cum e la New York? întrebă deși ar fi vrut să-i spună de ce îi simțea lipsa atât de mult.

De undeva, din fundal, cineva a izbucnit în hohote furtunoase.

— Magnific! În această după-amiază am fost la Frick și ai avut dreptate în privința lui Bellini. Uluitor! Dar abia am așteptat să aflu cum s-a desfășurat nunta. L-ai arestat pe Faulkner înainte sau după ce a spus „da”?

— După, spuse el sperând că întreaga afacere urma să fie încheiată până la întoarcerea lui Beth.

— Și cum a reacționat Christina?

Parcă era Hawk care punea întrebarea. Așa suna.

— Draga mea, nu vorbim la telefon. Îți voi povesti totul de îndată ce te întorci. Ce faceți în seara asta? întrebă dornic să schimbe subiectul.

— Mergem la *La Cage aux Folies.* Am luat bilete la preț de speculă. Dar ce poate face o femeie abandonată!? Nu-și poate permite să umble fără rost. Mi-e dor de tine

— Și mie.

— Și… felicitări!

— Pentru ce?

— Pentru succesul tău. Abia aștept să-mi povestești! Acum trebuie să închid. Se ridică cortina. Somn ușor… și mi-e dor de tine!

William nu a avut un somn ușor; de fapt nu a dormit deloc. Și-ar fi dorit să discute cu Beth despre întreaga situație și să-i ceară sfatul dar asta i-ar fi stricat vacanța. De fapt era aproape sigur că ar fi pornit spre JFK mai înainte de a se ridica cortina. Când s-au ivit primii zori printre faldurile draperiei, William deja făcuse un duș rece, se îmbrăcase, mâncase un castron cu fulgi și avusese două convorbiri telefonice: una cu Danny și cealaltă cu ID Ross Hogan.

Tocmai se pregătea să-l informeze pe adjunctul său când își aminti ce oră era. Începu să-și ceară scuze când auzi o voce înăbușită în fundal și înțelese că-i trezise pe amândoi.

— Voi fi acolo cât pot de repede, sir, îl asigură Hogan mai înainte de a închide.

— Transmite-i șefului toate cele bune din partea mea, spuse Jackie. Și nu uita să-i mulțumești că

ne-a stricat ultimul weekend împreună.

Patruzeci de minute mai târziu Danny oprea mașina în fața casei lui ISD Warwick. William a urcat pe bancheta din spate alăturându-se lui Ross care arăta mult mai treaz decât se simțea.

Era evident că ID Hogan nu era genul care să poarte haine obișnuite. Era îmbrăcat cu o pereche de jeanși albastru-deschis, un tricou șifonat pe care parcă îl luase de pe jos și pantofi sport care deși de firmă nu prea erau conform standardelor poliției. Dar Hawk ar fi spus că așa ar putea fi descris creierul lui Hogan.

— Ce buleală, sir! au fost primele cuvinte rostite de Ross de îndată ce William a deschis portiera din spate.

— Nici că se putea mai rău! Și ar trebui să te obișnuiești să-mi spui William căci am un presentiment că la sfârșitul săptămânii aș putea să fiu eu cel care să ți se adreseze cu „sir”, l-a informat mai înainte de a-i dezvălui detaliile conversației avută cu Hawk.

— E chiar așa grav?

— Și mai și. A ținut să sublinieze că avem mai mult decât suficiente dovezi să o arestăm pe Christina Faulkner pentru favorizarea infractorului ceea ce înseamnă încălcarea legii penale din 1967.

— Ceea ce ar ține-o departe de a păși strâmb pentru cinci ani.

— Cu toate astea el e de părere că ar trebui să ne concentrăm pe premiul cel mare și pe ea să o ținem sub supraveghere. E convins că își va vinde soțul pentru o reducere a pedepsei. Și pentru a-l cita pe el, trebuie să ne păstrăm muniția uscată.

— Mă întreb pe care dintre părți o va reprezenta Booth Watson când se va ajunge la proces.

— Pe amândoi dacă va crede că poate obține ce vrea.

— Și care va fi următoarea noastră mișcare?

— Muncă pe brânci, rupere de picioare de parcă am fi începători în patrulare. Mai întâi trebuie să

refacem toate evenimentele petrecute ieri în speranța că vom afla unde a ajuns Faulkner. Danny, îndreaptă-te spre trecerea de cale ferată unde ne-a scos la plimbare Faulkner.

Călătorind spre Limpton, William i-a prezentat lui Ross planul pe care îl pusese la punct în noaptea ce trecuse.

— Despre oameni și șoareci[4], comentă Ross.

— Și eu știu care dintre ei sunt. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă aș fi folosit o mașină de serviciu și nu un taxi în urmărirea lui Faulkner. Hawk are dreptate în privința asta, nu există nici un alt vinovat în afară de mine. Dacă nu-l găsesc pe Faulkner până la sfârșitul săptămânii voi merge înapoi la patrulare și nu e greu de ghicit cine va fi numit în locul meu.

— Nu te uita la mine! Eu sunt un singuratic și nicidecum nu am stofă de ofițer. Am auzit că la circulație e un post liber pentru un ofițer retrogradat. Nu se cere experiență.

— Nu glumi pe tema asta! spuse William pe când Danny intra pe autostradă.

Până când au ajuns la trecerea de cale ferată, Ross a pus o seamă de întrebări bine țintite și a adus în discuție câteva opinii personale. Atunci a înțeles William de ce Hawk îl privea cu adâncă stimă pe Ross.

— Când Faulkner v-a văzut pe tine și pe Danny fugind spre gară avea două opțiuni. Să se întoarcă sau să-și continue drumul.

— Și l-a continuat, confirmă Danny.

— Și cum de poți fi atât de sigur? a dorit să știe Ross.

— N-am ajuns la tren la timp așa că a trebuit să mă întorc la mașină. În timp ce treceam podul am văzut bariera ridicându-se și un Mercedes de culoarea albastru-închis a traversat calea ferată.

— De ce nu l-ai urmărit? a vrut să știe Ross.

— Șoferul purta o șapcă specifică meseriei și am crezut că Faulkner urcase în tren. Prima mea

grijă a fost să mă asigur că la următoarea oprire a trenului avea să fie întâmpinat de un comitet de primire. Și a fost, doar că Faulkner nu era în tren, a continuat William. A trecut ceva vreme până mi-a dat prin minte că șoferul îi luase locul. De acum, hai să-ncepem să gândim ca Faulkner. Dacă aș fi fost în locul lui și aș fi trecut peste calea ferată încotro m-aș fi îndreptat?

— Nu ar fi continuat spre Limpton. În acele momente a înțeles că aveau să existe câțiva cavaleri care să-l întâmpine pe mire, a fost de părere Ross.

— Există doar o singură bifurcație pe drumul spre Limpton, interveni Danny.

— Atunci, pe acolo a luat-o, a fost de părere William pe când se apropiau de o intersecție.

Danny nu luă în seamă indicatorul spre Limpton, făcu dreapta și apăsă accelerația.

— Încetinește! ordonă William. Mergi cu viteză constantă. Faulkner n-ar fi riscat să încalce viteza legală de teamă că ar fi putut fi oprit.

— Cam cât a continuat mai înainte de a abandona mașina? întrebă Ross.

— Nu prea mult. Era conștient de faptul că de cum am înțeles că nu era în tren aveam să solicităm fiecărei mașini din comitat să caute un Mercedes albastru-închis.

— Să sperăm că nu a fost furat sau ridicat, a zis Danny. Ca să crească șansele de a-l găsi ar trebui să folosim un elicopter și nu vechitura asta de Austin Allegro.

— Nu cred că ar fi autorizat comandantul o asemenea solicitare, l-a lămurit William pe Danny.

Acesta tocmai traversă un sătuc și apoi ajunse la o intersecție.

— Acum am nevoie de ajutor, spuse el. Dreapta sau stânga?

— Drept înainte, îl ghidă William. Nu ar fi făcut stânga spre Limpton. Dacă nu găsim nimic în următoarele cincisprezece minute ne întoarcem.

Cu fiecare milă parcursă, William devenea tot mai puțin încrezător, dar pe când se apropiau de următorul sat, Danny a strigat:

— Bingo! și a frânat lângă un Mercedes albastru-închis.

Ross se pregătea să coboare din mașină când William spuse reținut:

— Numărul nu corespunde.

Au rămas cu toții tăcuți și Danny a întors mașina apăsând pe accelerație. Apoi a încetinit când a ajuns din nou la intersecție. De data asta a virat stânga și a pornit spre Sevenoaks cum arăta indicatorul menținând o viteză constantă.

William își dorea să fi rămas în New York. În acel moment ar fi vizitat Frick în loc să rătăcească pe drumuri de țară în căutarea unei mașini furate.

— Ce naiba fac ei acolo? se miră Danny care zărise câțiva tineri desfăcând șuruburile de la roata unei mașini. A frânat brusc dar cei doi tineri au rupt-o la fugă în direcții diferite mai înainte ca el să apuce să coboare din mașină. Unul dintre ei ducea o roată sub braț.

— Să mă duc după el șefu'?

— Nu.

William nu-și dezlipea privirile de pe plăcuța de înmatriculare.

— Au lăsat în urma lor un dar uriaș. Sună-l pe inspectorul Thomas și spune-i să trimită o platformă de tractare și să țină secretă descoperirea mașinii până când iau eu legătura cu el din nou.

În timp ce Danny era ocupat cu transmiterea mesajului, Ross care înconjurase mașina de câteva ori privea pe deasupra unui gard viu din apropiere.

— Aici, sir!

William i s-a alăturat neîntârziat. S-au strecurat printre ramurile gardului viu și au intrat pe un câmp noroios unde folosindu-se de o creangă William a cules de pe jos șapca șoferului.

— Avem nevoie de o singură amprentă pentru a confirma că Ralph Neville, căpitanul, este de fapt

Miles Faulkner. Dar ceea ce mă interesează acum este motivul pentru care a abandonat aici mașina.

— Cred că acela e motivul spuse Ross și îi indică o stație de autobuz.

— L-ai ochit de minune!

Au traversat și au examinat orarul afișat în interiorul refugiului din stație.

— La două și douăzeci, duminica, circulă un autobuz către Sevenoaks.

— Asta se coordonează cu acțiunea, spuse Ross.

Danny li se alătură în acel moment.

— Inspectorul Thomas e pe drum și în curând va porni încoace și platforma. Alte ordine, șefu'?

— Pune asta într-o pungă și sigileaz-o, spuse William și îi dădu șapca după care reveni la orarul autobuzului.

— Voi lua următorul autobuz către Sevenoaks și ne întâlnim la capătul liniei. Ross, când ajungi acolo încearcă să vezi totul din perspectiva lui Faulkner. Asta ar putea să ne ajute să ne dăm seama ce a făcut în continuare. Voi proceda la fel cât voi fi în autobuz.

William a privit cum cei doi au urcat din nou în mașină și au plecat. El s-a așezat în refugiu și a așteptat următorul autobuz.

Capitolul 10

Autobuzul părea că se rostogolește domol pe deal după care se opri în stație tremurând parcă din încheieturi. Un singur pasager urcă și se așeză pe un scaun în față.

— Încotro? a fost întrebat.

— Sevenoaks, răspunse William.

— Șaizeci de pence.

William scoase legitimația și întrebă:

— Ai lucrat pe cursa asta ieri după-amiază, în jurul orei douăsprezece?

— Nu, sir. A fost tura lui Rose. Azi e liberă. Nu lucrează duminica.

— Rose?

— Rose Prescott. Lucrează de ani de zile pe ruta asta, îl informă omul cu un zâmbet.

— Mulțumesc.

William se așeză din nou și își îndreptă privirile spre fereastra care îi oferea priveliștea peisajului rural. Se întreba dacă era posibil ca Faulkner să se mai afle în Anglia. Gândurile i-au fost întrerupte de o sirenă. De cealaltă parte a drumului o mașină de poliție a trecut ca săgeata pe lângă ei. Și-a spus în gând că trebuia să-și amintească să-i mulțumească inspectorului Thomas.

Deși autobuzul a oprit de mai multe ori în timpul lentei sale călătorii către Sevenoaks, William nu a văzut nimic care să-l facă să creadă că Faulkner ar fi putut coborî mai înainte de capătul liniei.

Când pe lângă autobuz a trecut o platformă a poliției ce abia se târa, William a aruncat o privire ceasului.

Nu spera prea tare să găsească vreo urmă a lui Faulkner în Mercedes, dar pe șapca șoferului… poate da? Ross îl aștepta deja când autobuzul a ajuns la capătul liniei și era evident că nu pierduse timpul degeaba.

— Primul lucru văzut de Faulkner când a coborât din autobuz a fost gara și lungul șir de taxiuri aliniate de cealaltă parte a drumului. Danny deja verifică gara. Până acum n-am avut noroc cu șoferii. Niciunul dintre ei nu a recunoscut fotografia lui Ralph Neville, dar mi-au spus că unii dintre ei preferă să lucreze după-amiaza.

— Atunci rămâi să investighezi în timp ce eu îi fac o vizită doamnei Rose Prescott.

— Despre cine e vorba?

— Vei afla mai târziu.

Ross se întoarse la șirul de taxiuri iar William se îndreptă către terminal.

După ce văzu legitimația lui William, coordonatorul stației întrebă:

— Rose? Sper că n-a făcut ceva rău!

— Ah, nu. Doar că sper că-și poate aminti despre un pasager de ieri după-amiază.

— Pe acea rută sunt doar aceiași pasageri zi de zi pe care ea îi cunoaște personal.

Omul a început să întoarcă paginile unui registru voluminos.

— Locuiește pe Castle Drive la numărul 23.

Cercetându-și ceasul continuă:

— Probabil s-a întors de la biserică.

Când a ieșit din clădirea terminalului, William l-a zărit pe Ross arătându-i fotografia lui Neville unui alt șofer care a clătinat din cap și el pe când William se apropia de ei.

— Sunt slabe șanse, a admis William, dar nu renunța!

Ross a rostit ceva neinteligibil printre dinți și William a urcat pe bancheta din spate a taxiului dându-i șoferului adresa din Castle Drive. Pe când taxiul se punea în mișcare, William l-a întrebat pe șofer:

— Chiar nu ai recunoscut fotografia pe care ți-a arătat-o colegul meu?

— Nu, șefu’. Ieri după-amiază am urmărit meciul în care Arsenal a fost făcută fărâme de

Chelsea.

Și iată că avem o surpriză, ar fi vrut William să spună dar a hotărât că era mai bine să nu-și dezvăluie intențiile ca nu cumva șoferul să refuze să mai vorbească cu el. S-a lăsat pe spate și a început să se gândească la întrebările pe care avea să i le pună doamnei Prescott, pe care simțea deja că o cunoaște.

Când șoferul a oprit în fața casei de pe Castle Drive 23, William a întrebat:

— Poți să aștepți? Nu durează mult.

— Aparatul va continua să înregistreze, zâmbi răutăcios șoferul.

William a deschis portița și a pornit pe aleea scurtă ce ducea către casă apoi a bătut la ușă. Câteva momente mai târziu o tânără i-a deschis.

— Doamna Prescott e acasă? întrebă el după ce prezentă legitimația.

— Tocmai s-a întors de la biserică. Mă duc să o anunț.

În scurt timp a apărut o doamnă mai în vârstă îmbrăcată în haine de duminică.

— Poftiți, intrați domnule inspector-șef! Tocmai mă pregăteam să fac ceai. Doriți și dumneavoastră?

— Mulțumesc.

William închise ușa și o urmă în bucătărie. După ce doamna Prescott puse ceainicul pe foc îi spuse:

— Ia loc tinere și spune-mi cum îți pot fi de ajutor!

William scoase fotografia lui Ralph Neville și o puse pe masă.

— Când v-ați aflat ieri după-amiază pe traseu spre Sevenoaks l-ați văzut pe acest om?

— Fără nicio îndoială! confirmă Rose și turnă o ceașcă de ceai. Zahăr?

— Nu, mulțumesc. Ce vă face să fiți atât de sigură că îl recunoașteți?

— Gândul că un astfel de domn nu circulă prea des cu autobuzul, mai ales îmbrăcat de parcă se

pregătea să se însoare. Ceea ce îmi amintesc cel mai bine este că atunci când i-am dat biletul nu avea mărunțiș la el ci doar o bancnotă de cinci lire. Și doamna Haskins, una dintre pasagerii noștri de fiecare zi mi-a spus ceva mai târziu, că era posibil ca domnul să fi rămas fără benzină pentru că și-a abandonat o mașină elegantă la marginea drumului.

A făcut o pauză apoi a continuat:

— Își vrea banii înapoi?

— Banii? Ce bani?

— Restul de la cinci lire, deși mi-a spus că pot păstra restul. Oricum n-are nicio șansă să-i primească înapoi pentru că i-am pus azi în cutia milei la biserică și nu-l văd pe vicar să-i dea înapoi.

Wiliam a izbucnit în râs.

— Presupun că nu ați văzut încotro s-a îndreptat după ce a coborât din autobuz!?

— A traversat și s-a dus spre șirul de taxiuri.

— Sunteți sigură?

— Sigur că da! M-am gândit că s-a dus să facă rost de bani mărunți și va veni să-i dau bancnota înapoi dar s-a urcat în taxi și a plecat.

— Mă îndoiesc că ați putea să-l recunoașteți pe șoferul de taxi.

Știa că nu, dar el tot spera.

— Nu drăguță, îmi pare rău.

În acel moment apăru și tânăra care deschisese ușa.

— Există o cât de mică șansă de a o duce pe mama la închisoare, domnule inspector-șef?

— Nu prea, deocamdată, dar dacă vrea să dea fuga într-acolo am cătușele pregătite.

— Ce păcat! Prietenul meu se gândea să petreacă noaptea aici.

— Uită de asta! Așa ceva nu se va întâmpla până nu văd un inel pe degetul tău, și poate nici atunci.

— Mulțumesc, Rose, spuse William ridicându-se. Trebuie să plec.

— Sigur!

William se opri pe când ea tocmai deschisese ușa pentru ca el să iasă.

— Mi-ai făcut ziua mai frumoasă, îi spuse William.

— Și tu mie, spuse Rose. N-aș fi vrut să-i spun vicarului că trebuie să returneze bancnota de cinci lire. Ține minte ce-ți spun! Omul din fotografie nu duce lipsa bancnotei.

William s-a aplecat și a sărutat-o pe amândoi obrajii pe femeia cea isteață care l-a răsplătit cu un zâmbet cald. Apoi a pornit pe alee, a urcat în taxi și a observat că aparatul încă taxa.

— Înapoi la gară! îi ceru el șoferului.

— Mie nu mi s-a părut că ar arăta ca un geniu al infractorilor, glumi șoferul.

— Ai dreptate, dar răposatul ei soț a fost fan al Tunarilor[5].

— Și asta e o crimă?

— Este, dacă susții Chelsea, spuse William după o tăcere pe care o provocase în timp ce gândea la noua lui mișcare.

Ross și Danny îl așteptau în dreptul șirului de taxiuri. Unul zâmbea, celălalt era încruntat. Mai întâi a ales încruntatul.

— Nici măcar un păduche n-am găsit! se plânse Danny. Controlorul de bilete mi-a spus, cât se poate de politicos, că în fiecare zi a săptămânii trec prin gară peste o mie de pasageri navetiști și în zilele de sâmbătă dacă sunt meciuri, sunt și mai mulți. Din punctul lui de vedere tipul din fotografie arată ca oricare domn de oraș așa că nu știe cum s-ar putea aștepta cineva ca el să-l recunoască.

— Ross, tu ce ai aflat?

— Nici eu n-am făcut mare lucru, doar că am aflat că un șofer a avut o experiență despre care cred că ai vrea să auzi. A plecat să ducă un client la

un hotel din zonă dar se va întoarce în câteva minute.

Plin de speranță, Danny spuse:

— E timpul să facem o pauză pentru o cafea!

William făcu semn din cap spre cafeneaua de la gară. De cum au găsit o masă spuse:

— Voi face un rezumat al faptelor și dacă greșesc ceva să mă atenționați!

— Am găsit mașina pe care credem că a condus-o Faulkner, mașină care în acest moment este dusă la parcul local unde sunt deținute mașinile parcate ilegal. Probabil va trebui să așteptăm câteva zile până să primim informații despre posibile amprente. Am îndoieli în această privință dar nu renunț atunci când vine vorba de șapca șoferului pe care o voi duce chiar eu la criminalistică de cum ajung la Yard.

— Rose a adus ceva nou demn de menționat? întrebă Ross.

— O piatră de optsprezece carate. Nu numai că l-a recunoscut pe Faulkner din fotografie dar l-a și văzut urcând într-un taxi. Acum trebuie să aflăm în care.

— El e, spuse Ross, privind pe fereastră. Tocmai a oprit în afara gării.

— Până când vă terminați cafeaua eu mă duc să vorbesc cu el.

William dădu peste cap cea de a doua ceașcă de ceai din acea dimineață și traversă strada pentru a se alătura taxiului abia sosit.

— Îmi pare rău, șefu' dar trebuie să mergeți să-l luați pe primul din șir.

— Nu caut un taxi ci mă interesează un pasager de ieri. Colegul meu mi-a spus că nu ai recunoscut acest om, spuse William arătându-i fotografia lui Neville, dar ai avut un client care s-a purtat ciudat.

— Un ciudat, e adevărat dar nu i-am văzut fața, așa că nu pot fi sigur că este vorba despre el.

— Ce a fost ciudat în legătură cu el?

— A urcat în spate mai înainte de a avea o șansă să-i văd fața. Nu e nimic ciudat în asta dar s-a cuibărit în colțul din stânga astfel încât să nu-l pot vedea prin oglinda retrovizoare. Uneori asta înseamnă că se pune la cale o călătorie pe care clientul nu vrea s-o plătească. Dar când l-am întrebat încotro vrea să meargă mi-a vorbit cu nasul pe sus și atunci m-am liniștit.

— Unde a cerut să meargă?

— La aeroportul Luton, apoi n-a mai scos un cuvânt pe tot timpul călătoriei. Când am ajuns mi-a dat bani cash prin geam și a dispărut mai înainte de a-i putea da restul.

— Și ce e ciudat în toate aste? Poate se grăbea.

— Majoritatea clienților care merg la aeroport doresc o chitanță așa încât să poată deduce cheltuielile. Dar el nu a cerut.

— Prin urmare nu ai putut să-i vezi fața?

— Nu, dar era îmbrăcat elegant și ducea o servietă din piele care părea nepotrivită pentru o după-amiază de sâmbătă. Nu m-aș fi gândit la asta dacă nu l-aș fi văzut coborând din autobuz.

William spuse o scurtă rugăciune în gând.

— Pe la ce oră a fost asta?

— Puțin după trei.

— Ești sigur în privința timpului?

— Doar ascultam meciul zilei, cum ar putea fi altfel? Spurs cu Everton. Și figuranții au înscris în primul minut. Nemernicii!!!

— Mulțumesc, spuse William punând fotografia la loc în buzunar. Mi-ai fost de ajutor.

Și a ajuns la cafenea la timp pentru a achita nota de plată.

— Așa! Și acum Danny, la treabă! Pornim spre aeroportul Luton!

Pe când părăseau Sevenoaks și se îndreptau spre autostradă William îl informă pe Ross despre conversația avută cu șoferul de taxi.

— S-ar putea să fie slabe șanse să fie chiar el. Dar în același timp sunt prea multe coincidențe ca

să fie doar simple coincidențe.

— Trebuie să cronometrăm cât durează drumul până la aeroport. Așa putem afla ce zbor este posibil să fi luat.

— De ce ar alege Luton când Heathrow sau Stansted sunt mai aproape? vru Danny să știe.

— A presupus că le vom verifica pe toate.

William și Ross au trecut peste mai multe scenarii posibile de câteva ori mai înainte ca Danny să oprească în fața aeroportului.

— O oră și douăzeci și cinci de minute, șefu', anunță el.

— Așteaptă aici! Probabil vom pleca direct spre Londra dar… nu se știe niciodată!

William și Ross au intrat în aeroport și s-au îndreptat direct spre biroul de informații.

— Cu ce vă pot ajuta, domnilor? întrebă femela din spatele ghișeului.

— Vreau să știu ce zboruri au fost ieri după ora cinci după-amiază.

Femeia a început să tasteze.

— 5:05 Dublin. A decolat fără întârziere.

— Nu ar fi reușit să-l ia pe ăsta, fu de părere Ross.

— 5:40 spre Dublin a plecat cu patruzeci de minute întârziere.

— Asta însemna că rămânea blocat în Anglia peste noapte.

— Moscova 5:50, continuă femeia privind ecranul computerului.

— Nu cred, fu de părere William.

— 6:10 Bruxelles.

— Asta e o posibilitate.

— A mai fost și 6:20 spre Edinburgh.

— Nu, spuse William.

— Sau 7:10 spre Copenhaga.

— Nu cred că dorea să stea pe aici prea mult timp.

— Trebuie să fie cel de Bruxelles, spuse William.

— Am îndoieli că aceasta ar putea fi destinația lui finală. Doar primul avion care îl putea scoate din țară.

— De acord, spuse William din nou și după ce îi mulțumi femeii porni spre ghișeul companiei Sabena.

De data aceasta William prezentă legitimația mai înainte de a pune întrebări.

— Aș dori să văd lista pasagerilor de ieri de la zborul de 6:10 spre Bruxelles.

— Căutați un anume pasager, sir? întrebă femeia în timp ce tasta după care verifică ecranul.

— Căpitan Ralph Neville.

Femeia verifică de două ori fără a spune ceva apoi:

— Nimeni cu acest nume nu apare pe ecran pentru zborul menționat.

— Miles Faulkner? sugeră Ross, fără să pară prea încrezător.

— Nu, răspunse femeia fără să-și dezlipească privirile de pe ecran.

Ross scoase fotografia. Ea o privi cu atenție apoi clătină din cap.

— Nu pot spune că mi-l amintesc.

William a mai făcut o încercare.

— A existat cineva care s-a îmbarcat în ultimul moment și a plătit cu bani cash?

— A fost un domn care a făcut o rezervare în ultimul moment și nu a fost deloc încântat când nu i-am putut oferi un loc la clasa întâi.

— Îți amintești numele lui?

— Mă tem că nu.

— Să ne asumăm riscul? întrebă Ross.

— Există vreun zbor spre Bruxelles în seara asta? întrebă William.

— La 6:10. Același zbor în fiecare zi. Am două locuri libere la clasa întâi.

— Nu prea cred, spuse William zâmbind și scoțând un card de credit. Două bilete la clasa economic sunt foarte bune.

— Dus – întors?

— Doar dus. Nu se știe încotro vom porni de acolo.

Pe acest client nu avea să-l uite prea ușor.

— Ross, tu rămâi să iei biletele iar eu merg să-i explic lui Danny de ce nu ne întoarcem la Yard.

Danny a fost mulțumit să audă că se putea întoarce la Londra și să-și ia liber restul zilei. Așa glumea inspectorul-șef.

— Dar nu înainte de a duce la laboratorul de criminalistică șapca șoferului. Le-am spus deja că vreau să mă anunțe de îndată ce au orice date care să se potrivească cu Miles Faulkner.

Danny și-a atins fruntea cu degetele de la mâna dreaptă și a întrebat:

— Veți avea nevoie de mine mâine, șefu'?

— Dacă voi avea, va trebui să mă duci la sediu, dar te voi anunța.

A pornit din nou spre aeroport și l-a găsit pe Ross angajat într-o conversație cu un bărbat care părea foarte nemulțumit și se tot încrunta. Văzându-l, Ross spuse:

— Avem o problemă! Pașapoartele… sau mai degrabă lipsa lor. Acesta este Thomas King, șeful securității. Ne poate aranja o viză temporară de călătorie dar are nevoie de aprobarea unui comandant sau a unui alt superior pentru a o emite. În niciun caz nu voi fi eu cel care să-l sune pe Hawk acasă duminică după-amiază.

William ridică receptorul și formă un număr pe care nici măcar Ross nu îl cunoștea.

Hawk a ascultat cu interes relatarea despre felul în care inspectorul-șef Warwick și ID Hogan își petrecuseră ziua de duminică și spuse scurt:

— Dă-mi-l la telefon.

William a înmânat receptorul ofițerului de la pază care repetă de câteva ori „da, sir" mai înainte de a-i da înapoi receptorul lui William.

— Dacă te întorci fără Faulkner nu te obosi să soliciți recuperarea cheltuielilor, a fost tot ce a

spus Hawk la despărțire.

— Mulțumesc, sir.

— Ești încă hotărât să mergem la Bruxelles? a vrut să știe Ross.

— Da, dar e posibil ca doar unul dintre noi să se întoarcă.

Nu mult după ce abia își pusese centura de siguranță și aparatul Boeing 727 decolase, William a dormit pentru prima dată de la întoarcerea de la New York.

Ross și-a petrecut timpul scriind o informare în timp ce cântărea alternativele care, trebuia să recunoască, nu făceau altceva decât aduceau și mai multe întrebări pe care avea de gând să i le pună lui William. Dar a trebuit să aștepte până când avionul a atins pista de aterizare pe aeroportul din Bruxelles, patruzeci de minute mai târziu.

(a) A zburat Faulkner direct spre un alt aeroport?

(b) A stat pe aeroport peste noapte? Trebuia verificat fiecare hotel aflat pe o rază de două mile.

(c) Există un zbor direct spre Nisa (Monte Carlo) din Bruxelles?

(d) Am ajuns într-o fundătură?

Un ofițer de la pază îmbrăcat în uniformă i-a întâmpinat la scara avionului când coborau. Era evident că șeful lor nu pierduse vremea.

— Cu ce vă pot fi de ajutor? i-a întrebat după ce și-au dat mâna.

— Câte zboruri au decolat de pe aeroport ieri seară după ora șapte și treizeci de minute? a fost prima întrebare pusă de William.

— Șase, nu mai multe, dar trebuie să verific, spuse el pornind în direcție diferită de cea în care mergeau ceilalți pasageri.

Odată ajunși în birou i-a luat ofițerului doar câteva momente înainte de a spune:

— Paris, St. Petersburg, Manchester, Helsinki, Barcelona, Luton.

— Aș alege Paris pentru că de acolo există zboruri interne către Nisa.

— Și Barcelona ar putea fi o variantă, spuse Ross.

— De acord! Tu verifică la Air France iar eu voi vorbi cu cei de la Iberia.

— Ați fost amândouă de serviciu aseară? a fost prima întrebare pusă de William de cum a ajuns la ghișeul companiei Iberia.

A scos fotografia lui Ralph Neville și le-a întrebat pe ambele angajate dacă l-au văzut pe acel om. Dar tot ce a primit a fost o clătinare din cap.

— Barcelona este ultimul zbor al companiei Iberia din Bruxelles sâmbătă seara, spuse Blanca și ca de obicei era o mare de turiști.

— Bărbatul acesta nu arăta asemenea unui turist.

Amândouă au privit mai atent dar au clătinat din nou din cap în semn că nu-l recunoșteau.

— Pot să verific lista pasagerilor?

Ofițerul de la pază a aprobat și una dintre angajate a întors ecranul spre William. Acesta a verificat de două ori ambele clase dar nu se afla niciun nume pe care să-l recunoască.

— Mulțumesc, spuse William pe când Ross i se alătură și îi dădu aceeași veste neplăcută legată de pasagerii de la zborul spre De Gaule.

— Chiar dacă s-a aflat pe unul din aceste zboruri ne rămân peste trei sute de suspecți. Trebuie să admitem că a dispărut din nou.

— O să-l facă pe Houdini să pară un amator.

— Mă face pe mine să arăt ca un proaspăt recrut, spuse William vădit marcat.

— Se întâmplă des ca fetele frumoase să alerge pe urmele tale? întrebă Ross văzând-o pe una din tinerele de la ghișeul Iberia fugind spre ei.

— Pot să mă mai uit o dată la fotografie? întrebă Blanca.

William scoase fotografia din buzunar și i-o oferi.

Aceasta studie fața bărbatului pentru câteva momente bune apoi acoperi cu palma fruntea lui

Faulkner și continuă să privească.

— Da, sunt convinsă că el este. Când am pus întrebări despre fotografia din pașaport mi-a spus că s-a ras în cap și a scos bonul dat de frizer, spuse ea indicând către capătul opus al culoarului.

— Prima lui greșeală, comentă Ross.

— Îmi poți spune un nume? întrebă William.

— Ricardo Rossi. Îmi amintesc numele deoarece conform pașaportului este designer vestimentar.

— Te-aș săruta, dar nu-mi este permis se entuziasmă Ross.

— Ce păcat! răspunse ea și-l sărută pe amândoi obrajii mai înainte de a se întoarce la ghișeu.

— Mi-ar plăcea să locuiesc în Bruxelles.

William nici nu l-a auzit căci deja pornise către frizeria pe a cărei ușă se schimbase plăcuța pe care scria *„Deschis”* cu cea pe care scria *„Închis”*. Ofițerul de la pază porni și el în fugă pe urmele lui William și scoase legitimația. Ușa se deschise dar doar câțiva centimetri.

— L-ai ras în cap pe acest bărbat ieri-seară? îl întrebă William pe frizer arătându-i fotografia lui Neville.

— Ieri eu n-am fost aici. Trebuie să fi fost Carlo. Azi e liber. Dacă există vreo reclamație din partea clientului veniți mâine-dimineață.

Și cu asta ușa s-a trântit închizându-se după care s-a tras și oblonul.

S-au întors la ghișeul pentru check-in și Ross a întrebat:

— Pornim spre Barcelona?

— N-ar fi de prea mare folos. Faulkner a zburat deja către altă destinație și iar s-a evaporat. Putem la fel de bine să pornim spre casă și să suportăm consecințele.

— Vrei să auzi veștile rele sau pe cele bune?

— Abia aștept.

— Chiar va trebui să aștepți pentru că ultimul avion spre Luton a plecat deja.

William a privit către șirurile de scaune tari din plastic apoi întrebă:

— Și care e vestea bună?

— Iau cina cu Blanca.

***

A doua zi dimineață Danny a luat de la aeroport doi detectivi șifonați, căscând din greu, care sosiseră cu primul zbor de la Bruxelles. Niciunul dintre ei nu dormise.

— Tocmai a sunat inspectorul Thomas, îi anunță pe când urcau în mașină. În Mercedes nu au găsit nicio amprentă care să-i aparțină lui Miles Faulkner dar au găsit câteva ale soției sale.

— Așa se explică faptul că nu a fost nimeni care să o ia de la biserică.

— Dar avem vești mai bune legate de șapca de șofer. O amprentă a degetului mare și una a unui arătător arată că se potrivesc perfect cu amprentele de la mâna dreaptă ale lui Faulkner.

— Asta înseamnă că în acest moment Miles Faulkner cunoscut și ca Ralph Neville, căpitan, se ascunde pe undeva prin Spania sub numele de Ricardo Rossi, designer vestimentar.

— E posibil să-și fi schimbat din nou numele și profesia. De cum ajungem la Yard voi trimite poliției spaniole ultima imagine pe care o avem cu el.

— Vrei să o aduc pe Christina Faulkner pentru un interogatoriu?

— Nu. Nu atât timp cât am agentul meu sub acoperire.

Capitolul 11

— Ar fi trebuit să rămâi cu mine în New York, spuse Beth în timp ce se îndreptau amândoi spre dormitor. Ella a fost fantastică și am mai fost de trei ori la Met…

— Deși a fost vorba de doar o săptămână, copiii ți-au simțit lipsa și au tot întrebat unde ești.

William își scoase sacoul și îl puse în șifonier.

— Și nu mi-a fost de niciun folos că am rătăcit pe drumuri de țară în căutarea mașinii Christinei.

— Reușind să-i pierzi urma soțului ei din nou.

— Dar l-am găsit din nou.

— Ei bine, pentru a fi cât se poate de exacți trebuie să spunem că ai descoperit pe ce continent se află dar nici măcar nu ești sigur că se află încă acolo, continuă ea descheind nasturii bluzei.

— Îi știu numele, zise William scoțându-și cravata.

— Ricardo Rossi a zburat din Bruxelles dar nu știi dacă este aceeași persoană odată ce a ajuns la Barcelona.

— De partea cui ești tu?

— A ta, om al peșterilor, spuse ea scoțând bluza. Dar doar pentru că voi avea nevoie de ajutorul tău dacă vreau să scap după ce o omor pe Christina.

— Ăsta e ultimul lucru pe care aș vrea să-l faci. Ea încă reprezintă cea mai bună șansă a mea de a-l găsi pe răposatul ei soț.

— Și eu cum te pot ajuta? se arătă Beth nerăbdătoare în timp ce William arunca cămașa pe un scaun.

— Data următoare când o întâlnești joacă rolul persoanei care nu are habar de ce se-ntâmplă, o îndemnă el în vreme ce Beth trăgea încet fermoarul fustei. S-ar putea să ai parte de o surpriză.

— Dar e posibil să-și fi dat deja seama că ai înțeles că Ralph și Miles sunt una și aceeași

persoană.

— Adevărat, dar ea e mireasa abandonată sau complice la infracțiuni? întrebă el aruncând pantofii din picioare.

— De ce ar trebui să urmez planurile tale când de fapt tot ce-mi doresc este să o sugrum pe această femeie? întrebă desfăcându-i cureaua.

— Pentru că dacă îl arunc pe Faulkner din nou în spatele gratiilor jumătate din colecția de artă va fi a ei din punct de vedere legal, astfel încât o altă capodoperă își va găsi locul pe unul din pereți de la Fitzmolean, continuă el desfăcându-i sutienul. Va rămâne cu suficiente resurse pentru a se scălda în șampanie pentru tot restul vieții ei.

— Însoțită de un lung șir de gigolo care să scoată dopul sticlelor, adăugă Beth trăgându-i pantalonii de pe el. Ce ți-a lipsit mai mult cât am fost plecată, om al peșterilor: plăcinta ciobanului sau sexul? întrebă pe când el se apleca să o sărute.

— Am nevoie de timp pentru a mă gândi la un răspuns, spuse când buzele li s-au despărțit.

Beth se lăsă să cadă pe pat și chiar în acel moment ușa se deschise și se auzi o voce:

— Tati, ai promis că ne citești când ajungi acasă!

Beth a izbucnit în râs când Artemisia a urcat în pat și i-a dat cartea lui William. Acesta și-a pus halatul de îndată iar Beth a sărit din pat și-a pus chiloții și la fel de repede și bluza.

— Doar un capitol!

Peter s-a furișat și el prin ușa întredeschisă și a urcat în pat lângă sora lui. Gemenii s-au cuibărit strâns lângă tatăl lor care a început să citească.

— Ofițerul Plod era un polițist bun și binevoitor. Îi plăcea să ajute bunicuțe și bunicuți să traverseze strada și dacă prindea un băiețel care mergea pe bicicletă fără cască îi atrăgea atenția dar fără a le spune părinților ceea ce îl făcea să se bucure de simpatia tuturor.

Peter a bătut din palme.

— Dar, din păcate, nimeni nu se gândea să-l promoveze pe ofițerul Plod la gradul de sergent.

— De ce? vru să știe Artemisia.

— Presupun că vom afla, spuse William pe când întorcea pagina și gândurile lui zburau în altă parte.

— Așa cum îi spunea deseori lui Beryl, soția sa, Plod era fericit să fie infanterist pe viață. Beryl nu era de acord cu el. „Ești la fel de isteț precum inspectorul Watchit care se bucură totdeauna de laude pentru ideile care de fapt îți aparțin și este promovat. Asta e slujba mea, i-a răspuns el. Este sarcina mea să ajut oamenii permanent și să transmit informații utile superiorilor. Beryl, de fapt chiar azi…” Și atunci sună telefonul. Beryl ridică receptorul și ascultă mai înainte de a spune: „Bine, dar azi e ziua liberă a lui Freddy. Nu, nu mai este, spuse inspectorul Watchit. Spune-i lui Plod să se prezinte la conac, repejor. A avut loc o spargere și un colier valoros din perle lipsește. Doamna Doubtful dorește ca întreg domeniul să fie cercetat în timp ce eu voi interoga personalul.”

William și-a luat privirile de pe carte și a văzut că Peter adormise dar Artemisia sorbea fiecare cuvânt al său.

— E timpul să mergeți la culcare! spuse Beth.

— Nu, nu, nu, se împotrivi Artemisia.

— Da, da, da, o imită William, luându-i pe fiecare sub un braț. Când ajunse în pragul ușii se întoarse către Beth cu un zâmbet. Aceasta își scoase bluza din nou și spuse:

— Abia aștept întoarcerea ofițerului Plod.

***

— Aș dori să încep această ședință prin a-i ura în mod oficial bun venit în rândurile noastre inspectorului detectiv Ross Hogan.

Restul echipei începu să lovească cu palmele în masă.

— Ross ni se alătură nu doar cu reputația sa de ofițer activ sub acoperire. Mai înainte de asta a servit timp de patru ani ca sergent detectiv în echipa de omucideri. Experiență neprețuită de care acum ne putem folosi.

— Și pot spune, îl întrerupse Ross pe comandant, mai înainte de a accepta Oscarul pentru rol secundar, că sunt onorat și încântat să mă alătur echipei care l-a pus pe Miles Faulkner în spatele gratiilor.

— Doar pentru a-l scăpa chiar de sub nasul nostru, se plânse William cu vădit regret.

— N-a fost vina ta, spuse Ross. Doi polițiști corupți au fost implicați în acest eșec. Și cred că vei fi încântat să afli că amândoi au fost transferați la Dartmoor fără șansa de a fi eliberați prea curând.

— Dar când a reușit să scape pentru a doua oară a *fost* vina mea și nu voi avea liniște până când nu-l voi vedea din nou la Pentonville pe termen lung și fără posibilități de evadare.

— Nu va trece mult și Ricardo Rossi va apărea pe radarul nostru, a fost de părere Paul.

— În acest scop am informat poliția spaniolă și Interpolul și le-am furnizat amănunte legate de activitatea infracțională a lui Faulkner și un portret robot a lui Neville cu părul ras. Dar, pentru moment trebuie să lăsăm deoparte cazul lui Faulkner și să ne concentrăm pe noile sarcini. ISD Warwick ne va pune la curent.

— După cum bine știți cu toții primele etape ale unei investigații de omucidere sunt absolut hotărâtoare. Ora de aur, cele șaizeci de minute imediat după crimă, constituie cea mai bună ocazie de a recupera dovada necesară pentru a fi siguri de condamnare. Camerele, criminaliștii, martorii și probabilitatea ca ucigașul să se afle undeva în apropiere reprezintă armele unui detectiv. Dar în fiecare dintre aceste cazuri nu am beneficiat de ora de aur sau de argint ori de bronz. Adevărul este că

în special acești ticăloși nu numai că au scăpat nepedepsiți dar acum trăiesc cu convingerea că se va așterne praful peste dosarele lor într-un dulap unde sunt depozitate crimele nerezolvate dar, fără să știe, noi suntem pe cale să le redeschidem.

— Și cred că trebuie să știți, interveni Hawk, că șeful poliției consideră că aducerea acestor criminali în fața legii va transmite un semnal demn de luat în seamă de către lumea interlopă. Și, nu în ultimul rând, fie dacă și unul dintre ei este condamnat și închis, ceilalți vor primi mesajul că deasupra capetelor lor planează sentința unei condamnări pe viață.

— Și mai există un motiv la fel de important pentru a porni pe urmele lor, spuse William. Dacă scapă nepedepsiți pentru crimă o dată, e posibil să se gândească să mai comită o a doua.

Hawk încuviință din cap apoi spuse:

— Gândind la ce v-am spus, fiecare va primi câte un dosar nerezolvat și cu toate că vom continua să lucrăm ca o echipă, să ne ajutăm reciproc, veți fi fiecare ofițerul responsabil pentru cazul vostru și veți da raportul permanent lui ISD Warwick.

— Așadar să începem făcând schimb de informații. Pentru că vi s-a repartizat cel mai dificil caz ID Hogan vom începe cu tine.

— Am de investigat două cazuri care sunt interconectate. Două crime ale unor bande comise din răzbunare. O bandă a omorât un membru al bandei rivale și la scurt timp cealaltă bandă s-a răzbunat în același mod.

— Am citit în presă despre banda condusă de Roach și despre dușmanii lor de moarte, banda condusă de Abbott, spuse Rebecca, dar mai mult decât am citit nu știu despre ei.

— Nici nu prea există altceva de știut, spuse Ross. Două bande din East End, nemiloase, bine organizate asemenea celor din Kray și Richardson care ani la rând săreau unii la gâtul altora. Cele

două bande își împart controlul local pe scena drogurilor, a prostituției și a jocurilor de noroc și au un sistem de taxe de protecție care este mult mai eficient în colectarea săptămânală a banilor decât este consiliul local cu taxele. Și de îndată ce reușim să punem mâna pe unul și să-l condamnăm trimițându-l după gratii, revin precum gândacii: calci pe unul și de sub podele apar și se târăsc și mai mulți pentru a lua locul celorlalți.

— Îmi cer scuze pentru cinismul afișat, dar credeți că opinia publică dă un ban pe faptul că scursorile astea se ucid între ele? întrebă Paul. Cei mai mulți cred că ar fi fericiți știind că nemernicii ne fac treaba ucigându-se între ei.

— S-ar putea să fie așa, SD Adaja, spuse William, dar dacă li se permite să continue cu activitățile criminale nu va trece mult și East End va ajunge o zonă în care poliția nu va putea să intre, la fel cum nu vor putea nici cetățenii care respectă legea.

— Îmi cer scuze, ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze, SD Adaja, spuse Ross. Deși lucram sub acoperire la vremea respectivă am realizat contribuția impresionantă pe care ai adus-o în timpul operațiunii Calul Troian.

Toată echipa a izbucnit în râs în timp ce William își amintea că Ross îi învinețise un ochi cu acea ocazie, astfel încât să nu afle nimeni că era sub acoperire căci numai comandantul știa.

— Ne poți informa despre cazul primit, SD Roycroft, spuse William pe când se stingeau hohotele de râs.

— Clive Pugh. Nici că se putea ceva mai diferit de bandele Roach și Abbott. Deși este la fel de crud, este mult mai perfid. Lumea din jur îl privea ca pe un cetățean care respectă legea ca la carte. Căsătorit, cu doi copii, director adjunct la filiala locală a băncii Barclay și votat omul anului în afaceri de către Rotary Club.

— Și pe cine a omorât? dori să știe Rebecca.

— Pe soția sa cu care era căsătorit de douăzeci și șapte de ani și asta la câteva luni după ce a încheiat o asigurare de viață pe numele ei în valoare de un milion de lire sterline, cu el ca singur beneficiar.

— Și cum a scăpat nepedepsit? întrebă Paul.

— El susține că atunci când a venit acasă după o întrunire la Rotary Club și-a găsit soția spânzurată de o grindă în baie. A chemat imediat poliția care a găsit o scrisoare dactilografiată în care femeia își cerea scuze pentru fapta comisă. Părea clar un caz de sinucidere. Asta până când patologul a stabilit că a fost ucisă printr-o lovitură la cap și apoi a fost spânzurată. Și ironie a sorții, juriul n-a putut stabili dacă era vinovat și trebuia să fie spânzurat.

— Judecătorul era convins de vinovăția lui Pugh, spuse William, pentru că a cerut neîntârziat rejudecarea. Dar cazul a fost respins de Curte pe o chestiune de procedură cu mult înainte ca juriul să aibă vreo șansă de a da un verdict, așa că Pugh a scăpat și a doua oară. Ofițerul de caz a apărut pe scările de la Curtea de Justiție ceva mai târziu, în aceeași după-amiază și a anunțat că acel caz fusese închis și poliția nu mai era în căutarea unui suspect.

— Singurul lucru bun a fost refuzul companiei de asigurări de a plăti, adăugă Jackie.

— Prin urmare a sfârșit sărac, concluzionă Paul.

— Nu chiar. Pugh a dat în judecată compania de asigurări și în cele din urmă s-a ajuns la o înțelegere și a primit un sfert de milion de lire.

— Știu oameni care au fost uciși pentru mai puțin de atât, completă Ross.

— Când am verificat probele, continuă William, am observat câteva neconcordanțe care merită a fi urmărite. La câteva zile după ce a avut loc crima, cumnatul lui Pugh a dat o declarație care merită citită.

— Dar pe care și-a retras-o în ultimul moment, îi reaminti Jackie. Și la proces a refuzat să depună mărturie.

— Eu aș urmări acest fir, insistă William. Cine poate ști ce gândește acum, un an mai târziu.

— Și ce altceva mai avem? întrebă Jackie.

— Scrisoarea lăsată de soție. Aceasta se afla pe podea sub trupul neînsuflețit și nu pe biroul femeii și nu era semnată deși pe birou s-a găsit un stilou.

— Dar legea dublei incriminări spune că Pugh care a fost găsit nevinovat nu mai poate fi judecat din nou, atrase atenția Jackie.

— Dar nu a fost găsit nevinovat, îi reaminti William. Primul proces s-a încheiat cu un blocaj al juriului și cel de al doilea a fost respins de curte pe motiv de procedură.

— Un punct de vedere juridic care i-ar oferi lui Booth Watson prilejul unei dezbateri de o zi în fața judecătorului, sugeră Ross.

— Sunt convins că sir Julian Warwick s-ar ridica la nivelul unei astfel de provocări, interveni Hawk.

— Paul, hai să trecem la cazul tău, spuse William. În acest caz este implicat unul dintre cei mai revoltători indivizi pe care i-am întâlnit.

— Perfect de acord, îl aprobă Paul, deschizând un dosar gros aflat înaintea sa. Max Sleeman este un cămătar absolut lipsit de principii care dă bani cu împrumut cu dobânzi exorbitante, uneori de până la 10%.

— Pe an? întrebă comandantul. Nu pare exagerat.

— Pe lună, interveni Paul. Impune și penalități nescrise dacă datornicii nu reușesc să plătească: un picior rupt pentru prima abatere, un braț rupt pentru a doua și după a treia datornicul pur și simplu dispare. E un avertisment pentru ceilalți clienți ca să înțeleagă care sunt consecințele în cazul în care nu plătesc la timp. Suntem convinși că cele trei victime dispărute au fost ucise. Dar

până nu găsim măcar un cadavru nu-l putem aresta pe Sleeman, ca să nu mai vorbim de acuzare.

— Și cum reușește să scape? dori să știe Rebecca.

— La momentul dispariției unei persoane, Sleeman are un alibi ce nu poate fi pus sub semnul întrebării. În primul caz era prezent la ultima seară la Proms[6]. Chiar a fost văzut pe ecranul televizoarelor pentru un scurt moment fluturând Union Jack. În cel de al doilea caz era pe arena centrală de la Wimbledon urmărind o semifinală feminină. În timpul pauzei i-a pătat cu înghețată rochia unei femei de la masa vecină și a trebuit să plătească pentru curățarea rochiei. Dovada a fost chitanța de la curățătorie.

— Și cel de-al treilea caz?

— Sleeman a fost prins de o cameră radar pentru depășirea vitezei în Manchester rulând cu patruzeci și două de mile pe oră într-o zonă cu construcții. A oferit o fotografie în care se afla la volan și o chitanță emisă de Consiliul municipal Manchester.

— În acest caz înseamnă că altcineva comite crimele în numele lui, a fost de părere Ross.

— Credem că angajează un asasin profesionist, dar încă nu am reușit să aflu niciun nume.

— Dar există trei cadavre pe undeva.

— Știu, spuse Paul. Dar unde anume?

— Găsește unul dintre ele, îl îndemnă William și poți fi sigur că vor apărea și celelalte două.

— Există vreun indiciu? întrebă comandantul.

— Soția uneia dintre victime a înregistrat o convorbire telefonică între soțul ei și Sleeman, în care cel din urmă face mai mult decât o aluzie la ce se va întâmpla dacă ratează să plătească rata. În cursul acestei săptămâni mă voi vedea cu ea.

— Curajoasă doamnă! a fost opinia lui William. Dar o să vrea să apară în fața judecătorului?

Apoi își îndreptă atenția spre ofițerul Pankhurst.

— Rebecca, ce ne poți spune?

— Darren Carter, un om de pază la Eve Club, un stabiliment sordid din Soho. Individul a ucis un client cu o singură lovitură. Susține că victima a fost cea care a dat primul pumn. Când s-a ajuns la tribunal a adus câțiva martori pentru a susține spusele lui. A ieșit la lumină că victima avea o relație cu soția patronului. Cu toate astea dovada aceasta nici nu a fost adusă în discuție la tribunal. Avocatul apărării a argumentat în fața completului că ar fi adus prejudicii și era o probă indirectă iar judecătorul a fost de acord. Curtea a pledat vinovat de omor prin imprudență și a făcut un an de închisoare din doi primiți ca pedeapsă. Acum lucrează din nou la club.

— Vreau să închideți acel club, spuse Hawk și mai vreau ca acest Carter să fie închis pe viață. În felul acesta vom transmite un mesaj oricărui patron de bar sordid din Soho.

— Am prins un fir, spuse Rebecca dar nu pot spune că sunt prea optimistă în privința dovezii oferită de sursă. Nu știu dacă este de fond, de încredere și convingătoare.

— Ce grup de ticăloși, spuse William. Și cu o singură excepție toți au fost apărați de vechiul nostru adversar, domnul Booth Watson, QC.

— Dă-mi voie să ghicesc, interveni Paul. Din motive profesionale nu a putut să-i reprezinte și pe cei din banda Roach și pe cei din banda lui Abbott.

— Abbott îl ține pe statul de plată, îi informă William.

— Poate ar trebui ca cineva să-i lichideze pe Booth Watson și să ne rezolve astfel problemele, a fost de părere Ross.

Bătăile cu palmele în masă au durat câteva minute bune.

***

— Ross ce vrei să-ți aduc? întrebă William.

— Jumate de halbă de bere amară, te rog, șefu'. Dacă beau mai mult de atât o să cad adormit și n-o să pot să țin pasul cu tinerii tăi turci[7] strălucițI.

— Sunt cât se poate de norocos, spuse William privind restul echipei schimbând glume între ei. Sunt o rasă nouă de polițiști profesioniști care nu cred în treaba făcută de mântuială sau în improvizații. Preferă să se bazeze pe dovezi solide mai înainte de a face o arestare decât să sară la concluzii care mai târziu nu vor rezista la tribunal.

— Aștept cu nerăbdare să lucrez cu ei, deși am trăit experiența încă de când lucram sub acoperire, exact cum s-a întâmplat și cu tine.

— Mă trec fiori.

William mai luă o gură de bere înainte de a spune:

— La ședința de dimineață spuneai ceva referitor la posibilul ajutor pe care mi l-ai putea da pentru slujba mea neplătită peste program, adică încercarea de a da de urma lui Faulkner și de încarcerarea lui.

— Da. Am una-două idei. Acum sunt aproape sigur că fostul superintendent Lamont lucrează ca și consultant atât pentru Booth Watson cât și pentru Christina Faulkner.

— Slugă la doi stăpâni. Doar că acest caz nu e o comedie.

— Jackie mi-a spus că-l întâlnește din când în când pe Lamont și apoi îți raportează orice informație culege de la el.

— Și îi dă și plicuri maronii umflate pe care nu le deschide niciodată.

— Că tot vorbim de bani care în momentul de față reprezintă unicul interes al lui Lamont în viață, cred că e posibil să fi găsit o cale de a-i prinde în cursă atât pe el cât și pe Booth Watson.

William asculta cu interes ideile pe care Ross i le prezenta și punea din când în când câte o întrebare. În final spuse:

— Sunt întru totul de acord dar avem nevoie de aprobarea lui Hawk.

— Asta rămâne în seama ta, spuse Ross privind cu mare atenție peste umărul lui William către tânăra femeie aflată în fața barului.

Era elegant îmbrăcată, fusta albă plisată coborând puțin peste genunchi și bluza închisă în nasturi până la gât. Nu purta nicio bijuterie și era fardată foarte discret. Subtilă dar atrăgătoare. Era incredibil că se afla singură acolo. Privirile li s-au întâlnit pentru un moment și apoi ea s-a întors jenată.

— Hawk nu ne-a încredințat o sarcină tocmai ușoară, îl auzi pe William spunând. Apoi încercând să se concentreze deși gândurile lui zburau în altă parte spuse:

— Ar trebui să privești situația ca pe un compliment.

— Dar dacă nu reușim, nu va trece mult și ne vom întoarce la investigarea conflictelor domestice, la sinucideri și mărturii false.

Ross zâmbi mai înainte de a lua o gură de bere.

Femeia îi întoarse zâmbetul.

— Hai să mergem să ne alăturăm celorlalți, îl îndemnă William luându-și paharul.

Cam fără chef, Ross își urmă șeful de cealaltă parte a sălii. Pe când se așeza femeia deja nu mai privea în direcția lui.

Nu-l prea interesa caterinca pe care o făcea echipa și se alătura lor doar din când în când cu câte un comentariu tern. Jackie a privit în direcția barului și n-a avut nevoie să i se spună de ce era Ross așa absent. Brusc îi trecu prin minte că femeia arăta ca o versiune mai tânără chiar a ei. Bărbații!

Privind la ceas William îi îndemnă:

— E timpul să ne întoarcem la Yard!

— Trebuie să merg la camera băieților! Vă prind din urmă, le spuse Ross.

Odată ajuns la subsol luă o bucată de hârtie igienică pe care scrise numărul său de telefon, o împături de mai multe ori, și o ascunse în podul palmei.

Porni grăbit pe scări în sus și a fost bucuros să vadă că femeia se afla încă la bar.

— Bună! spuse el trecând pe lângă ea și lăsând ghemotocul de hârtie pe bar în fața ei.

Ajuns în stradă i-a prins din urmă pe ceilalți. Doar Jackie a fost cea care a observat că nu lipsise suficient de mult timp pentru a fi făcut un pipi.

Capitolul 12

Booth Watson a trecut repede de vamă. Ducea cu el doar o servietă căci plănuia să se întoarcă la Londra cu zborul de seară. În fața aeroportului s-a așezat la coadă pentru a lua un taxi și când ajunse în față îi dădu adresa șoferului.

Pe când se apropiau de autostradă, acesta a cotit la stânga în loc să intre în traficul aglomerat către Barcelona. Douăzeci de minute mai târziu intrau pe un drum de țară care după câteva mile se transformă într-o potecă.

Booth Watson întoarse capul privind în spate pentru a verifica dacă nu cumva fusese urmărit căci instrucțiunile pe care le primise erau cât se poate de clare: „Dacă ai sentimentul că ești urmărit te întorci, te duci direct la aeroport și iei primul avion spre Heathrow."

Imediat după dispariția pentru a doua oară a clientului său a crezut că Met va încerca să afle câte ceva urmărindu-l dar apoi a înțeles că bugetul lor nu mergea chiar atât de departe. Totuși, pentru că Booth Watson nu era genul care să lase lucrurile în voia sorții, a făcut o plângere oficială la Ministerul de Interne susținând că îi era ascultat telefonul și că și el era urmărit. Primise apoi un răspuns politicos prin care i se dădeau asigurări că nimic din cele afirmate de el nu era conform realității. Deși el intuia că fusese scris doar după ce comandantul Hawksby confirmase că „își chemase gonacii înapoi".

Mașina și-a continuat drumul pe cărare până când a ajuns la marginea unei păduri dense unde a oprit. Booth Watson a coborât așa cum cereau instrucțiunile și a așteptat până când șoferul nedumerit a întors mașina și a pornit înapoi spre aeroport. De îndată ce mașina a dispărut din vedere, dintre copaci a apărut o mașinuță electrică pentru terenul de golf care a oprit chiar lângă el.

Un bărbat tăcut l-a condus pe domnul de la Londra pe o cărare nemarcată prin pădure apoi au traversat un pod aruncat peste un râu ce curgea cu repeziciune. Abia când au ajuns de partea cealaltă a malului a văzut casa – un conac de altfel, sau chiar un castel ar fi fost descrierea mai apropiată de realitate. În comparație cu ea, Limpton Hall părea o locuință din suburbii.

Collins stătea în dreptul unei uși deschise pregătit să-i ureze bun venit. Credinciosul și priceputul servitor, gândi el, pe când majordomul se înclină ușor spunând:

— Bună dimineața, sir! de parcă era un vizitator obișnuit deși era prima dată când îl vedea pe Miles după mai multe săptămâni.

— Domnul Faulkner vă așteaptă în salon, sir!

— Nu, nu, spuse Miles traversând holul în întâmpinarea oaspetelui său.

Întinzându-i mâna îl salută:

— Bine ai venit în modesta mea casă de țară!

— Mai degrabă, un palat!

Miles a pornit înainte de-a lungul unui coridor trecând pe lângă mai multe tablouri pe care Booth Watson le admirase de-a lungul anilor. Apoi au intrat în salonul ale cărui ferestre-bovindou se deschideau spre o suprafață de o sută de acri de pădure de o parte și de albastrul liniștitor al Mediteranei de cealaltă parte.

— Raiul pe pământ! spuse el.

Miles se așeză într-un fotoliu confortabil pe când apăru și menajera aducând o tavă cu cafea și biscuiți. Totul arăta de parcă se aflau încă în Anglia și nimic nu se schimbase.

Miles a așteptat ca femeia să plece, apoi spuse:

— Hai să ne ocupăm mai întâi de afaceri apoi îți voi face un tur al casei. Ce mai pune la cale Christina?

— Încă își joacă rolul dar nu are nicio idee despre locul în care te afli în acest moment, deși nu contenește să pună întrebări.

— Și ce răspunsuri îi dai?

— Am lăsat să-mi scape informația că ultima oară ai fost văzut în Buenos Aires și că nici nu te gândești să revii în Anglia în viitorul apropiat.

— Crezi că s-a lăsat păcălită?

— Nu pot spune sigur dar Lamont mă asigură că asta spune ea oricui întreabă. Și presupun că așa va continua dacă nu vrea să rămână fără alocația lunară.

— La vremea asta sunt sigur că Warwick și Hawksby au înțeles că nu am fost ars pe rug la Geneva.

— Așa e, dar Lamont mi-a spus că nu mai ești în atenția lor.

— Cum de poți avea încredere în el când nu mai este pe lista lor de corespondență.

— Nu uita că are pe cineva care este, și ea îl ține la curent pe fostul superintendent legat de tot ce pune la cale Warwick. Nu e tocmai ieftin dar măcar îți garantează o reducere la polița de asigurare pe viață. Lamont spune că dosarul tău, MF/CR/76748/88 se acoperă de praf în biroul registraturii Met, în Hayes, Middle Esex, acolo unde cazurile uitate sunt îngropate și arareori dezgropate.

— Îmi face plăcere să aud asta căci nu am de gând să-mi petrec restul vieții îngropat aici deși nu intenționez să-mi părăsesc ascunzătoarea până când nu-mi dai undă verde.

— Cea mai importantă și folositoare funcție a lui Lamont este să ne confirme permanent că ești istorie. Totuși e bine să stai ascuns pentru încă o vreme.

— Dar nu pentru prea mult. Chiar și paradisul pe pământ poate deveni o închisoare după un timp. Și ce rost mai au un avion personal, un iaht, un cont la o bancă elvețiană și un morman de bani ascunși într-un seif în Mayfair dacă eu sunt prins aici ca într-o capcană?

— Nu uita că Mayfair are grijă de Christina, Lamont și asociatul lui, ca și de alte cheltuieli suplimentare.

— Asta te include și pe tine.

Booth Watson a ridicat din umeri.

— Poate că a venit momentul să mai reducem din cheltuieli și să o scoatem pe Christina de pe statul de plată, sugeră Miles.

— Eu nu recomand o asemenea mișcare, spuse ferm Booth Watson. Imediat s-ar duce direct la prietena sa doamna Warwick și i-ar spune că ești cât se poate de viu ceea ce i-ar oferi soțului ei șansa să șteargă praful de pe dosarul tău.

— Și nu asta ne dorim. Nu că ar fi în stare să mă găsească chiar dacă ar afla că în acea noapte am zburat la Barcelona.

— Este adevărat că aici ești izolat și bine ascuns dar dacă se află că Ricardo Rossi nu este un designer vestimentar ci un infractor fugar, atunci acest loc ar putea deveni un buncăr înconjurat de o armată făcând evadarea ta imposibilă, spuse Miles și se aplecă să ia un biscuit căci nu mai rezista tentației.

— Încă nu pot ține pasul cu mine, se lăudă Miles. Și hai să-ți arăt de ce.

Se ridică și ieși din salon gândind că Booth Watson avea să pornească pe urmele lui. Când a ajuns în capătul coridorului a descuiat o ușă și a intrat în ceea ce arăta ca fiind biroul lui. S-a așezat la o masă de lucru de mari dimensiuni care îi putea include și pe partenerii de afaceri în timp ce Booth Watson rămăsese cu privirile ațintite asupra unui tablou în mărime naturală aflat pe perete în spatele lui Miles.

— Generalul Franco. El este cel care a construit această ascunzătoare în 1937, la apogeul războiului civil. Nici măcar cei mai apropiați oameni din anturajul său nu știau de existența lui. Au fost necesare câteva modificări pe care le-am și făcut. Ceea ce îmi susține punctul de vedere. Cât

timp a durat călătoria din momentul în care ai fost luat de mașina de golf și până ai ajuns aici?

Booth Watson a stat pe gânduri un timp mai înainte de a răspunde:

— Șapte sau opt minute. Dar o motocicletă a poliției ar fi mult mai rapidă.

— De acord. Și cât ne-a luat să mergem din salon în birou?

— Un minut, un minut și jumătate cel mult.

— Pot să te asigur BW că oricine pune piciorul neinvitat în casa mea – să nu uităm că această casă este înconjurată de o pădure deasă – declanșează o alarmă imediat. Chiar dacă apare în mijlocul nopții și eu dorm adânc în dormitorul meu, nu-mi va lua mai mult de trei minute să dispar.

— Chiar dacă ai avea un elicopter pe casă nu cred că ar ezita să-l doboare.

— Nu spre acoperiș m-aș îndrepta. Elicopterul se află acolo doar pentru a-i deruta.

A bătut ora douăsprezece și o alarmă stridentă le-a acoperit conversația.

— E timpul repetiției! spuse Miles ridicându-se de la birou după care porni către o ușă metalică de mari dimensiuni încastrată în zid. Nu avea clanță, nici un alt mod de a o deschide. Miles atinse cadranul ceasului său de mână, așteptă ca acesta să se lumineze și apoi introduse un cod din opt cifre. Booth Watson privea vrăjit în timp ce ușa se deschidea dând la iveală un spațiu vast, gol.

Miles păși înăuntru și îl invită și pe Booth Watson să-l urmeze în timp ce sunetul asurzitor al alarmei continua. Booth Watson l-a urmat cam fără tragere de inimă după care Miles a închis ușa lăsându-i pe cei doi într-un întuneric total. A tastat din nou pe ceas și a introdus un cod din opt cifre. În momentul următor o altă ușă s-a deschis în cea mai îndepărtată latură a încăperii dezvăluind privirilor o scară puternic luminată.

Miles s-a dat deoparte îngăduindu-i lui Booth Watson să iasă din încăpere. Miles i s-a alăturat în

capul scărilor și a închis ușa grea metalică în urma lor.

— După cum vezi, BW, chiar dacă inspectorul-șef Warwick și moșmondiții lui ajung în biroul meu le-ar lua cel puțin șapte minute și ar avea nevoie de ceasul meu și de codul cu opt cifre mai înainte de a putea deschide prima ușă ca să nu mai amintim și de a doua.

Apoi Miles l-a condus pe oaspetele său spre subsol. Când au ajuns în birou, Booth Watson a constatat că arăta identic cu cel de la etaj. Doar tabloul reprezentându-l pe Franco fusese înlocuit cu un portret al lui Miles în mărime naturală. Cealaltă jumătate a colecției de artă era expusă pe pereți. Aceasta era partea ce se cuvenea Christinei.

— Am aici provizii pentru o lună. Am chiar și o piscină.

O lumină verde a început să pâlpâie pe birou mai înainte ca Booth Watson să-și exprime părerea.

— Repetiția de fiecare zi a luat sfârșit. Acum putem reveni la civilizație și să luăm prânzul.

— Dar personalul?

— Doar Collins are permisiunea să intre în biroul meu și nici măcar el nu cunoaște codul de securitate, spuse Miles pornind în sus pe scări.

După ce a introdus codul, prima dintre ușile grele metalice s-a deschis. Când aceasta a fost larg deschisă Miles a intrat și l-a așteptat pe Booth Watson să i se alăture mai înainte de a trage ușa și de a o închide. Din nou erau înconjurați de o beznă totală. Miles atinse ceasul, formă codul din opt cifre și ușa care ducea în birou se deschise. Miles zâmbi când îl văzu pe majordom așteptându-i, cu două pahare cu șampanie pe o tavă.

— Prânzul e servit, sir!

***

Lamont nici măcar nu se obosi să se ascundă de ID Ross Hogan căci era convins că avea să fie remarcat în câteva minute de cel mai versat agent sub acoperire, încă în activitate. S-a mulțumit să găsească un loc de unde să nu poată fi zărit în timp ce aștepta să apară prada.

Ca de obicei Ross părăsi apartamentul lui Josephine Colbert în jur de șapte treizeci. Purta o cămașă proaspăt călcată și o cravată de mătase așa încât Lamont își dădu seama că nu mergea acasă ci direct la Yard. Josephine Colbert apăru și ea la câteva minute după ora zece. Purta un trening de firmă și a pornit în alergarea de dimineață. A revenit după treizeci de minute și nu a mai ieșit până înainte de prânz.

În general, după-amiaza ieșea la cumpărături, la florărie, la băcănie sau la coafor și uneori mergea cu o prietenă la un cinematograf francez în Chelsea. Lamont n-o văzuse niciodată cu un alt bărbat, în afară de vizitele săptămânale la Booth Watson în Fetter Chambers nr. 5.

Ultima lui îndatorire era să dea târcoale pe la intrarea în Army and Navy Stores pe Victoria Street până când Hogan părăsea Yard-ul la sfârșitul zilei. Dacă acesta o lua la dreapta era un semnal că lua metroul spre casă; dacă pornea spre stânga, urca într-un autobuz spre Chelsea. Drumurile spre Chelsea deveniseră tot mai dese.

În acea seară a pornit la dreapta, așa că Lamont a presupus că se îndrepta spre casă. Dar spre surprinderea sa, Hogan a trecut pe lângă intrarea la metrou și a continuat pe jos. Lamont era conștient de faptul că nu putea risca să-l urmărească și a luat hotărârea de a porni spre casă când l-a zărit pe Hogan intrând într-un magazin. A privit cu atenție ce scria pe ușă – H.Samuel & Company, Bijutieri. S-a ascuns în umbra unei intrări și a așteptat până când Ross a ieșit ducând cu el o pungă mică și a pornit către stația ST James unde a dispărut pe scările de la metrou. Lamont s-a îndreptat

neîntârziat spre magazinul cu bijuterii. A intrat și a întâlnit un tânăr care lua din vitrină niște coliere pregătindu-se pentru închiderea magazinului. Lamont i-a arătat vechea sa legitimație acoperind cu degetul data expirării.

— Cum vă pot fi de folos domnule super-intendent?

— Ceva mai devreme a intrat un bărbat în jur de patruzeci de ani, cam de un metru optzeci înălțime, îmbrăcat cu un costum închis la culoare și cu o cravată roșie.

— Da, sir. A plecat cu șase minute în urmă.

— A cumpărat ceva?

— Da, sir. Un inel de logodnă.

***

Fusese cea mai fericită lună din viața lui. Ross nu putea să creadă cât de norocos fusese că insistase să vadă ce-i putea oferi acea întâlnire întâmplătoare. Simpla idee de a se îndrăgosti fusese totdeauna asemenea unei anateme pentru el. Fusese un vânător- culegător și totdeauna cel care decidea când să renunțe la ultima cucerire și să treacă mai departe. Lua drept un compliment când era acuzat că experimentează.

Așa a fost până când a întâlnit-o pe Josephine și n-a fost necesar ca ea să-i explice ce înseamnă a fi îndrăgostit până peste cap. Nu numai că era foarte frumoasă dar era și mult mai deșteaptă ca el; era prima femeie pe care se temea că ar fi putut să o piardă. Nu înțelegea cum fusese posibil să-i arunce o a doua privire ca să nu mai vorbim de o a treia. Pentru prima dată în viață nu era el cel care ajungea primul la birou dimineața și ultimul care pleca seara. Toată lumea observase. Singuraticul nu mai era singur. Timp de câteva săptămâni nu s-a culcat cu ea. O altă premieră pentru el. Apoi ar fi fost în stare să jefuiască o bancă pentru ea.

Jo îi spusese deja despre prima ei căsnicie nefericită care durase doar câțiva ani. În urma acordului stabilit la divorț reușea să trăiască confortabil fără a fi nevoită să muncească și asemenea lui nu crezuse că se va mai putea îndrăgosti.

În seara aceea voia să o scoată în oraș la cină și să o ceară în căsătorie. Cheltuise pe inel mai mult decât își putea permite. Jo îi spusese odată că nu avea de gând să se mai căsătorească dar asta se întâmplase mai înainte ca ea să o fi sunat pe madame Blanche și să-i spună că acesta era ultimul ei angajament.

Când a ajuns acasă în acea seară, chiar mai devreme ca de obicei, a găsit-o plângând în fața ferestrei. A încercat să o liniștească dar nimic din ce făcea nu îi reușea. L-a privit și i-a fost imposibil să nu-și spună că era fermecătoare chiar cu șuvoaiele de lacrimi pe față. Ea a încercat să zâmbească și spuse:

— Te iubesc!

Era pentru prima dată când mărturisea.

— Și eu te iubesc!

O altă premieră pentru el. Incapabil să exprime în cuvinte ceea ce simțea cu adevărat a luat hotărârea de a nu mai aștepta pentru a-i dovedi cât de mult o iubește. A îngenuncheat în fața ei, a căutat în buzunar și a scos cutiuța din piele. A deschis-o și a spus:

— Vreau să-mi petrec restul vieții alături de tine. Vrei să te căsătorești cu mine?

A așteptat răspunsul dar acesta nu venea. În cele din urmă l-a privit dar nu a scos o vorbă. El s-a aplecat și i-a luat mâna dreaptă cu un gest domol și a încercat să-i pună inelul pe deget, dar ea și-a tras mâna înapoi.

— Nu vrei să te căsătorești cu mine? întrebă Ross cuprins de disperare.

— Ba da, vreau, șopti ea. Dar după ce-ți voi spune adevărul nu cred că vei mai dori să te

căsătorești cu mine.

Capitolul 13

Beth a ridicat receptorul telefonului aflat pe biroul ei.

— La recepție se află o doamnă, Christina Faulkner. Întreabă dacă o puteți primi.

Era temeinic pregătită pentru acest moment, deși William o avertizase că avea să se petreacă atunci când se aștepta cel mai puțin.

Respiră adânc.

— Trimite-o sus.

În așteptarea ei, Beth a început să recite mantra folosită de William atunci când se ocupa de un suspect: *Ascultă, ascultă, ascultă cu speranța că va spune ceva ce va regreta mai târziu.*

O ușoară bătaie în ușă. De obicei Christina năvălea în birou fără să se anunțe, convinsă fiind că Beth lăsa totul deoparte pentru că sosea ea. Dar în acel moment lucrurile stăteau altfel.

— Intră! o invită Beth în timp ce ea rămase așezată.

Ușa s-a închis încetișor. Femeia care a intrat în birou nu era Christina pe care o cunoștea ea: sigură pe sine, încrezătoare, stăpână pe situație. A rămas în prag, ezitând, așteptând ca Beth să facă prima mișcare.

Beth nu a invitat-o lângă șemineu pe scaunul confortabil pe care de obicei punea stăpânire Christina, ci îi făcu semn să ia loc de cealaltă parte a biroului, de parcă ar fi fost un proaspăt angajat al muzeului. Cu un aer spășit Christina luă loc pe scaunul din lemn ce-i fusese indicat și rămase tăcută.

Ascultă, ascultă, ascultă.

Cu glas tremurător Christina spuse în cele din urmă:

— Nu știu cu ce să încep.

— Cu adevărul, de data asta.

Urmă o tăcere îndelungată mai înainte ca șuvoiul să se reverse.

— Îmi cer scuze pentru că m-am purtat atât de urât și chiar aș înțelege dacă nu mă vei putea ierta.

Ascultă, ascultă, ascultă.

— Eu nu sunt asemenea ție, directă, firească și de o onestitate fără compromisuri. Acesta este unul dintre numeroasele motive pentru care te admir atât de mult și pentru care sunt mândră pentru că am fost prietene.

Nu te lăsa pradă lingușelilor. O avertizase William. *Ascultă, ascultă, ascultă!*

— M-am obișnuit cu un stil de viață care nu face totdeauna posibil un astfel de comportament, dar căsnicia mea, o mascaradă, m-a făcut să-mi vin în fire în cele din urmă, indiferent de consecințe.

Încearcă să nu uiți că ea nici măcar nu-și dă seama când minte, o avertizase William. *Pasul următor va fi să apeleze la firea ta mai bună.*

— Dar în ultimele săptămâni am ajuns la concluzia că prețuiesc foarte mult prietenia ta și sper că va fi cu putință să mă ierți deși nu știu ce motiv ai avea.

Ascultă, ascultă, ascultă.

— Dacă aș putea să-ți spun unde se află Miles, aș face-o, dar n-a mai încercat să ia legătura direct cu mine din ziua când trebuia să aibă loc cununia și comunicăm doar prin purtătorul lui de cuvânt, detestabilul Booth Watson, care îmi spune doar să-mi țin gura închisă, dacă vreau să-mi primesc alocația lunară. El este cel care mi-a ordonat să vin azi aici și să încerc să aflu dacă William are vreo bănuială legată de locul în care se află Miles. Pentru prima dată în viață m-am hotărât să fac ceea ce William ar numi comportamentul unei fete decente.

Dacă îi dau lacrimile, adăugase William, *nu te lăsa păcălită.*

Și i-au dat lacrimile.

Beth începea să se înmoaie.

— Galeria nu va uita niciodată rolul de neprețuit pe care l-ai jucat în privința celor trei tablouri de Rembrandt, Rubens și Vermeer și îți vom rămâne pentru totdeauna îndatorați.

— Tu nu-mi vei datora nimic niciodată. Dar trebuie să-ți spun că dacă se va întâmpla ca Miles să fie arestat și trimis înapoi după gratii, Booth Watson a fost instruit să solicite tabloul de Vermeer înapoi și nu voi putea face nimic în această privință.

Pentru prima dată, Beth a gândit că era posibil ca ceea ce spunea Christina să fie adevărat, dar a continuat să asculte, să asculte, să asculte.

— Crede-mă, sunt hotărâtă să vă dovedesc ție și lui William de partea cui sunt. Dacă există ceva ce pot face…

Momentul în care pretinde că este de partea ta și întreabă ce poate face pentru a dovedi asta, este cel în care tu lovești. Începe cu ceva neînsemnat, sugerase William, *și dacă este de acord cu solicitarea ta, poți mai apoi să încerci cu ceva la care ea nu va putea rezista. Înainte de plecare pune-i o ultimă întrebare care îți va dezvălui dacă spune adevărul, sau dacă nu este altceva decât un mesager care îndeplinește ordinele stăpânului.*

— Este o ofertă minunată. Muzeul speră să realizeze o expoziție Frans Hals în toamnă. Știu că ai în colecția ta *The Flute Player* și am fi încântați dacă ni-l poți împrumuta pentru șase săptămâni.

Dacă refuză cererea ta, continuase William, *recunoaște că Miles încă deține controlul asupra întregii colecții, și acesta e un detaliu pe care nu dorește ca tu să-l știi, căci o lasă fără nicio monedă de schimb în cazul unor negocieri.*

Christina a ezitat apoi spuse:

— Sunt sigură că asta se poate.

— Mulțumesc, spuse Beth mai înainte de a mai arunca o piatră și mai mare în apă. Asta ar reprezenta o compensație pentru galerie care nu-și poate permite lucrarea lui Caravaggio *Fishers of*

Men care ne-a fost oferită de curând dar al cărei preț nu l-am putut onora.

Formula perfectă.

— E o informație cunoscută publicului?

Mușcă momeala.

— Nu, nicidecum. Lordul McLaren ne-a contactat confidențial. Se pare că în urma decesului timpuriu al tatălui său are probleme privind moștenirea și se așteaptă din partea lui să achite taxe în valoare de 20 milioane până la sfârșitul anului. Am fost nevoită să-i spun că suma este mult prea mare pentru cât ne permitem noi.

— Desigur. Dar măcar vă pot ajuta eu cu Frans Hals. Asta vă poate dovedi de partea cui sunt eu, spuse Christina pe când se ridica de pe scaun.

— Nu trebuie să dovedești nimic, zâmbi Beth cu multă căldură. Pot să te mai întreb ceva înainte de plecare?

— Orice.

— Unde se află Miles în acest moment?

Christina n-a răspuns imediat. În cele din urmă șopti, de parcă ar fi dezvăluit un secret:

— Buenos Aires.

— Mulțumesc, spuse Beth neștiind sigur dacă era mințită sau dacă Christina nu știa cu adevărat unde se afla Miles. William era cel care trebuia să hotărască.

Christina s-a întors pentru a părăsi biroul și părea ceva mai sigură pe sine decât la venire.

De îndată ce s-a închis ușa în urma ei, Beth a ridicat receptorul telefonului aflat pe birou, a ezitat un moment pentru că știa că în mod obișnuit William nu ar fi fost de acord cu ce avea de gând să facă. În cele din urmă formă numărul lui personal de la Yard.

***

— Ești plătită cu o mie de lire sterline pe săptămână ca să te culci cu mine?

Ross nu putea să creadă.

— Pe lângă chiria acestui apartament și alocația pentru haine.

— Cine?

— De către cine.

— De către cine?

— Agenția de escorte din Paris care m-a angajat să te seduc.

— Și la ce se așteaptă în schimb?

— Trebuie să raportez tot ce aflu de la tine, indiferent cât de neînsemnat sau irelevant mi se pare mie.

— Și ai raportat?

— Da. Din păcate tu nu vorbești niciodată despre munca ta așa încât nu sunt sigură cât mă vor mai ține aici.

Ross a rămas o vreme tăcut, apoi în cele din urmă spuse:

— În cazul ăsta trebuie să luăm măsuri. Poți să le spui că în sfârșit ai descoperit ceva.

— Dar tu nu l-ai trăda niciodată pe omul căruia îi spui Hawk.

— Ai dreptate, dar asta nu mă împiedică să-ți furnizez tot felul de informații lipsite de importanță.

Lui Ross chiar începea să-i placă situația.

— În mod cert va trebui să-l informez pe comandant și în mod cert el mă va întreba cine plătește agenția.

— Habar nu am.

— Dar eu sunt aproape sigur că știu. Ai întâlnit vreodată pe un anume Miles Faulkner sau Ralph Neville?

— Nu. Tot ce pot să-ți spun este că am fost prezentată unui bărbat care m-a instruit și mi-a spus că o dată pe săptămână trebuie să mă prezint cu raportul la un anume domn Booth Watson.

— Se potrivește perfect, o îmbrățișă Ross. Dar mai trebuie să știu ceva înainte ca tu să câștigi următoarea mie de lire.

— Spune!

— Vrei să te căsătorești cu mine?

***

— Ce-a spus Hawk despre mica mea conversație cu Christina?

— Nici că putea fi mai încântat de contribuția ta de „agent special”. Acum nu ne mai rămâne decât să așteptăm ca mica ta indiscreție „extrem de confidențială” va fi pasată lui Booth Watson. Am sentimentul că Faulkner nu va rezista să facă o călătorie în Scoția pentru a vedea tabloul de Caravaggio cu ochii săi.

— Asta va dovedi și de partea cui este Christina cu adevărat.

— Cred că nici ea nu știe exact de partea cui este.

— Dar dacă împrumută galeriei tabloul de Frans Hals…

— Dacă Faulkner merge mai departe, tu trebuie să încerci să o convingi pe Christina că ai încredere în ea și în fiecare cuvânt pe care îl spune.

— Nici ea nu crede fiecare cuvânt pe care-l spune.

— Înveți repede. Sunt aproape sigur că îi va spune lui Booth Watson despre Caravaggio. Îi va convinge pe amândoi că e de partea lor.

— Nu sunt suficient de vicleană pentru a înțelege genul ăsta de logică.

— Dacă Faulkner se duce în Scoția și încearcă să cumpere tabloul, eu voi fi acolo așteptându-l și el va ajunge în închisoare pentru lung timp. Asta îi va da Christinei suficient timp pentru a pune mâna pe cealaltă jumătate a colecției. Care ca să fim corecți îi aparține legal în urma divorțului.

— Nu sunt sigură care dintre voi este mai diabolic.

— Eu doar gândesc precum un criminal, spuse William în timp ce se îndreptau spre bucătărie.

— Cine gătește în seara asta?

— E rândul meu.

— Rândul meu, de obicei înseamnă o diviziune egală a muncii dar tu ai doar două feluri în meniu – spaghete bolognese și spaghete pomodoro.

— Doamna cum le dorește? Al dente sau bine fierte?

— Nici nu știi să faci diferența, spuse Beth așezându-se pe scaunul oferit.

***

— Ai cerut să ne vedem neîntârziat, se adresă Booth Watson lui Lamont de îndată ce acesta intră în încăpere. Presupun că ai de transmis ceva ce merită a fi raportat.

Booth Watson nu-i permitea „consultantului său special” să aibă vreo cât de mică îndoială despre sentimentele pe care le nutrea față de el, dar oricum acestea erau reciproce.

— SD Roycroft a venit cu informații noi despre ce pun la cale Warwick și ai săi. În momentul de față lucrează la cinci cazuri de crimă care toate au ajuns să fie judecate, dar dintr-un motiv sau altul nu s-a ajuns la condamnare. În unul din cazuri ai fost în apărare. Am scris un raport amănunțit despre investigațiile lor și stadiul în care se află.

Deschizând servieta Sainsbury a scos cinci dosare cărora Booth Watson nu le-a acordat nici cea mai mică atenție.

— De curând am mai făcut o descoperire despre care cred că ai vrea să afli.

Booth Watson se lăsă pe spătarul scaunului. Se întreba ce ar mai fi avut de spus în plus Lamont, informații pe care el să nu le aibă deja.

— ID Hogan are o nouă iubită care în mod cert nu duce lipsă de bani. Locuiește într-o casă cochetă în Chelsea și face cumpărături în Sloane Street.

Booth Watson a devenit mai atent și întrebă:

— Cum o cheamă?

— Josephine Colbert. Franțuzoaică, peste treizeci, divorțată de curând, locuind acum la Londra.

— Ai vreo idee de unde are bani?

— În niciun caz de la Hogan. Probabil a obținut o înțelegere generoasă la divorț având în vedere stilul de viață.

— Interesant.

Lamont îi înmânã un nou dosar. Îl deschise și studie conținutul timp de câteva minute. Era mulțumit că Lamont nu descoperise profesiunea domnișoarei Colbert sau adevăratul motiv pentru care intrase într-o relație cu Ross Hogan.

— Utilă informație, a fost de acord mai înainte de a deschide sertarul de sus al biroului de unde scoase un plic gros. Include și suta pentru plata lunară pentru SD Roycroft, ținu el să spună împingând plicul pe birou.

— Bineînțeles, întări Lamont care îi dădea doar cincizeci de lire lui Jackie când se întâlneau și asta nu se întâmpla o dată pe săptămână.

— Altceva? a spus Booth Watson indicând că întâlnirea lua sfârșit.

— Nu, sir.

Lamont luase hotărârea să nu-i spună despre inelul de logodnă. Păstra informația pentru a primi un alt plic maroniu substanțial în săptămânile următoare. Se ridică dar nu dădură mâna înainte ca el să iasă din încăpere și să închidă ușa în urma lui.

Booth Watson petrecu ceva timp studiind cele cinci dosare pe care Warwick și echipa lui le reinvestiga. Îl interesa mai ales cazul lui. Trebuia să ia legătura cu fiecare dintre clienți și să-i avertizeze că se redeschideau cazurile lor ceea ce necesita o serie de consultări după care avea să-i sfătuiască să nu întreprindă nimic.

Trecu apoi la Josephine Colbert și citi dosarul pentru a doua oară. La începutul săptămânii avusese o întâlnire extrem de productivă cu

domnișoara Colbert care era posibil să ducă la breșa pe care o aștepta. ID Ross era așa cum sugera și Lamont în raportul lui, pur și simplu vrăjit de domnișoara Colbert și așa cum spera Booth Watson, îi dorea ca situația aceasta să dureze cât mai mult. Și ea confirmase redeschiderea celor cinci cazuri de crimă și îi vorbise și despre cele două care îi fuseseră repartizate lui Hogan. Ce era cu adevărat important era faptul că Hogan nu menționase nici măcar o dată numele lui Miles Faulkner ceea ce din punctul lui de vedere reprezenta un bonus. Nicio veste este o veste bună, îl va asigura el pe Miles când va merge din nou în vizită la ascunzătoarea lui Franco.

Însă triumful săptămânii fusese întâlnirea lunară cu Christina Faulkner care îi spusese că existase o propunere făcută muzeului Fitzmolean din partea unui lord McLaren care moștenise de curând nu numai titlul dar și datoriile post-mortem care veneau la pachet cu titlul. Drept urmare era nevoit să vândă prețiosul său Caravaggio, care spera să-i aducă cel puțin douăzeci de milioane. Booth Watson avea nevoie să vorbească cu un alt „consultant special” în domeniul taxelor.

Era șansa de aur să scoată niște procente de la ambele părți, cât timp Miles i-ar fi permis să acționeze ca intermediar. În ciuda uriașei tentații, spera că acesta era conștient de cât de nesăbuită ar fi fost dorința lui de a merge în Scoția pentru a vedea tabloul.

Booth Watson aștepta cu nerăbdare următoarea călătorie la Barcelona; avea atât de multe informații încât raportul său dovedea din nou că era de neînlocuit.

Închise dosarul în fișetul alocat lui Miles Faulkner la care nu avea acces nici măcar secretara lui.

Capitolul 14

— Bun, așadar cine începe? întrebă comandantul.

Se ridică o mână și Hawk încuviință din cap.

— Vineri seară voi avea o nouă întâlnire cu Lamont, spuse Jackie.

— Unde? dori să știe William.

— O cârciumă micuță în spatele stației de metrou King's Cross pe care niciun polițist și niciun infractor nu o consideră suficient de respectabilă pentru a fi frecventată.

— Crezi că are vreo bănuială legată de partea cui ești?

— Nu cred. M-am îmbătat și a fost nevoit să mă ducă acasă cu mașina.

Restul echipei a izbucnit în râs.

— Fiți atenți acum! Am fost nevoită să golesc cele mai multe pahare duble de gin în ghiveciul de lângă mine. Aș fi uimită să aflu că planta a supraviețuit acelei seri.

— Timp în care presupun că ai lăsat să-ți scape ce punem noi la cale, spus William.

— Nimic mai mult decât ce-ți doreai tu să știe. I-am spus despre cele cinci cazuri la care lucrăm, dar am lăsat destule locuri goale pentru ca el să le completeze mai înainte de a-i da raportul lui Booth Watson.

— Care la rândul său va furniza informațiile stimabilului său client ceea ce le va da temă de gândire, în timp ce-i fac plăți grase pentru serviciile lui.

— Nu-l subestima pe Lamont, îl avertiză Hawk pe William. Dacă va simți cumva că pui la cale o înscenare îi va raporta neîntârziat lui Booth Watson și va întoarce totul în avantajul său. Cine urmează?

— Am săpat adânc în direcția celor două familii, Roach și Abbott, spuse Ross, ca să remarc ce

adunătură de tâlhari sunt. Fiecare membru al familiei are un anume rol în organizație. Terry Roach și Ron Abbott sunt răspunzători pentru eliminarea oricui le stă în cale. Dacă Abbott ar fi vreodată găsit vinovat de crimă judecătorul ar putea să aibă în vedere încă alte cinci cazuri. Pur și simplu este de profesie asasin și pentru că familia lui este extrem de temută în East End, niciun martor nu dorește să pășească în față căci le e teamă să nu ajungă următoarea lui țintă.

— E chiar atât de rău? întrebă William.

— Roach e și mai și. Abbott își ucide victimele de la distanță cu o singură împușcătură. Dar arma preferată folosită de Roach este un cuțit de bucătărie zimțat. Este cunoscut sub numele „măcelarul" și consideră că moartea în urma a o mie de tăieturi nu e mare lucru pentru victimă. Este cartea sa de vizită pentru oricine ar îndrăzni să supere familia Roach. A fost închis de mai multe ori dar mulțumită lui Booth Watson cea mai lungă pedeapsă pe care a primit-o a fost de doi ani pentru vătămare corporală gravă. Așa că până nu avem un buget care să cuprindă cel puțin o duzină de ofițeri bine pregătiți care să-l urmărească permanent, va continua să scape nepedepsit. Am câteva idei la care încă lucrez dar e prea devreme să vi le împărtășesc.

— Înțeles, aprobă William. Dar dacă reușești să-l înfunzi măcar pe unul dintre ei asta va însemna o nouă victorie pentru tine, o altă pană la pălărie.

— Știți de unde vine expresia? îl întrerupse Paul.

— Da, știu, dar cred că nu e momentul să discutăm un vechi obicei englezesc în care un războinic care și-a ucis dușmanul are permisiunea să poarte o pană la pălărie, obicei care ulterior a fost înlocuit cu acordarea de medalii. Pentru glezne luxate nu se acordă medalii SD Adaja, așa că hai să-ți ascultăm raportul!

— Cămătarul meu, Max Sleeman, spuse Paul care tocmai fusese mustrat, dă încă bani cu împrumut unor oameni disperați și recurge la măsuri violente dacă aceștia rămân în urmă cu ratele. Așa cum știți, trei dintre clienții săi au dispărut după ce nu au reușit să-și plătească datoria pe care ulterior el a pretins-o din bunurile acestora. Ăsta este un alt mod de a le reaminti datornicilor ce se întâmplă dacă nu-și onorează contractele nescrise. Dar cred că am găsit un mod care nu numai că îl poate trimite pe Sleeman la zdup dar îl și poate falimenta în același timp. Este cunoscut drept soluția Capone.

— Dovada taxelor? întrebă William.

— Cred că pot dovedi că de ani de zile nu plătește nicio taxă. Un caz recent de la înalta Curte a avut ca final o pedeapsă de șase ani, dar ceea ce e cu adevărat important e că judecătorul conform legii taxelor din 1986 poate cere o amendă de cinci ori mai mare decât venitul probabil încasat. Așa că nu numai că e posibil ca Sleeman să ajungă în închisoare dar poate ajunge și sărac lipit pământului, dacă îi ia Curtea toate bunurile. O pedeapsă potrivită pentru infracțiunile lui. Ce credeți?

Paul privi către ceilalți cu un aer mulțumit de sine.

— E posibil, spuse comandantul dar eu tot îmi doresc să-l văd executând o pedeapsă pe viață pentru cele trei crime de care se face răspunzător. Dacă asta se dovedește o dorință departe de realitate, atunci putem să mergem pe ideea de taxe neplătite. Dar dă-mi voie să te previn Paul, drumul ăsta cu taxele duce la niște probleme. Procesele pentru taxe pot dura ani de zile și juriile nu înțeleg niciodată pe deplin detaliile, în timp ce un avocat nu tocmai onest îl poate juca pe degete până și pe cel mai bun specialist adus ca martor. Și nu uita că va trebui să lipsești de la muncă pentru că vei petrece ore în șir în boxa martorilor.

Paul nu mai părea prea încântat de sine.

— Jackie, tu cu ce te mai ocupi atunci când nu te îmbeți în compania fostului nostru superintendent?

— Am continuat investigațiile în cazul lui Clive Pugh, tipul care a pus la cale escrocheria cu asigurarea și și-a ucis soția. Suspectez faptul că intenționează să devină văduv pentru a doua oară.

— Dar sunt sigur că nicio companie nu l-ar mai vrea în preajma sa, după ce a jumulit-o pe una dintre ele de un sfert de milion, a fost de părere Paul.

— De data asta nu-și bate capul cu vreo companie de asigurări. A pus ochii pe un premiu mult mai mare decât un sfert de milion.

— Care va fi următoarea lui escrocherie? întrebă William.

— A devenit companionul unei doamne mai în vârstă care pare că a moștenit o avere de la tatăl său.

— Dar nu se poate să nu-și fi dat seama că umblă după averea ei, spuse William.

— Pugh e mult prea deștept pentru a lăsa să se vadă asta. Și-a pus la bătaie banii murdari. Iau masa la cele mai elegante restaurante și când merg împreună în vacanțe stau numai la hoteluri de cinci stele și el e cel care achită nota. Totdeauna. Nu m-ar mira să o ceară curând în căsătorie căci banii săi se vor topi în viitorul foarte apropiat.

— Ce te face să crezi că o va ucide? întrebă Hawk. De ce n-ar fi mulțumit să trăiască de pe urma banilor ei pe tot restul vieții?

— E drept că ea este cu zece ani mai mare ca el, dar tatăl ei a trăit până la 101 ani, sir. Mai mult decât atât, amanta lui Pugh care bănuiesc i-a fost complice la prima crimă, e încă în preajma lui. Așa că să nu fiți luat prin surprindere dacă într-o dimineață deschizând ziarul veți citi titlul „Bogata moștenitoare și moartea ei tragică”.

— Doar nu se așteaptă să scape nepedepsit a doua oară! se miră Ross.

— E mult prea deștept ca să nu se fi gândit la o rezolvare.

Jackie le captă din nou întreaga atenție.

— Am descoperit că tocmai a cumpărat o nouă vacanță, în Africa de Sud.

— Unde doar una din zece crime ajunge să se încheie cu o condamnare, spuse William.

— Dar ne putem folosi de un ordin de extrădare conform articolului nouă al Legii din 1986 privind infracțiunile comise împotriva unei persoane, spuse Paul, cuvinte care i-au redus pe toți la tăcere, mai puțin pe Hawk.

— Nu e o lege pe care sud-africanii să o cunoască. Mai ales când acolo până și judecătorii pot fi cumpărați.

— Poate că se va răzgândi odată ce Booth Watson îl va informa că am redeschis cazul său, sugeră Paul.

— Mă îndoiesc, spuse Hawk. Pugh este un tip căruia îi place riscul. Va pune în balanță suma de bani pe care are posibilitatea să o câștige pe de o parte și pe de altă parte probabilitatea de a fi prins și de a lupta împotriva poliției sud-africane.

— Ce păcat, Jackie, că nu avem fonduri să te trimitem de Crăciun la Cape astfel încât la următoarea ședință să ne poți informa cu ce pune la cale, spuse William.

— Unde este ofițerul Pankhurst? întrebă comandantul dând deoparte dosarul lui Jackie. Așteptam cu nerăbdare să aflu ce se mai întâmplă cu paznicul ei de club.

— Este liberă, sir, îl informă William.

— Cu paznicul? dori să știe Hawk.

— Nu, sir. Cu un anume căpitan Archibald Harcourt-Byrne.

— Despre cine e vorba?

— E un ofițer din regimentul de gardă al grenadierilor, spuse Jackie. Nu vorbește prea mult

despre el, așa că presupun că e o treabă serioasă.

— Sper că nu o vom pierde, spuse Hawk, schimbând tonul. E o polițistă bună, promite mult și are o carieră minunată înaintea ei.

— Sunt de acord, îl aprobă William, dar ofițerul Pankhurst este perfect aidoma rudei sale îndepărtate, sufrageta, și sunt convins că este capabilă să se descurce cu un ofițer de grenadieri și să continue să pună bandiți după gratii. S-o lăsăm să se bucure de binemeritata vacanță și noi să trecem la treabă.

***

— Hai, bătrânico, grăbește-te sau pierdem avionul!

— Calm! mai avem destul timp îl liniști Rebecca pe Archie.

— Ai dreptate. La ce poartă mergem?

— Șaizeci și trei.

— De ce totdeauna avionul meu e la celălalt capăt al aeroportului? se întrebă Archie.

— Iar de câte ori mă întorc eu acasă stau blocată în urma a patru sute de pasageri care tocmai au debarcat dintr-un jumbo jet. De când aștept vacanța asta! Va fi prima mea vacanță adevărată de nu se mai știe când!

Pe când treceau pe lângă poarta 49, Rebecca l-a zărit șezând pe un scaun într-un colț și citind *The Times*. L-a mai privit o dată pentru a se asigura că nu făcea o greșeală.

— Trebuie să merg la toaletă îi spuse ea lui Archie. Tu du-te înainte și vin și eu în câteva minute.

De cum a dispărut Archie din raza ei vizuală, Rebecca s-a îndreptat spre cel mai apropiat telefon. Oare mai era încă în ședință cu comandantul sau revenise la biroul lui?

— ISD Warwick, auzi vocea lui, pe când deja se gândea să renunțe.

— Bună dimineața, sir. Rebecca sunt.

— Credeam că pleci în vacanță.

— Așa e dar mă gândeam că ați vrea să știți că tocmai l-am zărit pe Booth Watson așteptând să se îmbarce.

— Are și el voie să plece în vacanță.

— Îmbrăcat în costumul la trei piese și cu servietă?

— Încotro se îndreaptă?

— Barcelona.

— Acolo vei merge și tu ofițer. Mă suni de îndată ce aterizează avionul. Până atunci voi gândi ce trebuie făcut.

— Sir, pot să vă amintesc că sunt în vacanță?

— Ai fost în vacanță, ofițer Pankhurst. Ești pe cale să descoperi unde se ascunde Miles Faulkner.

— Dar eu…

— Nu vreau să aud proteste. Nu se mai ivește o astfel de ocazie.

William sfârșind convorbirea l-a sunat pe comandant în timp ce Rebecca a lăsat să-i scape un șuvoi de înjurături pe care mama ei nu le-ar fi acceptat. S-a întors repede la poarta 49 doar ca să vadă că pasagerii de clasa întâi începeau să se îmbarce. S-a uitat la ceas; nu avea timp suficient pentru a se întoarce la ghișeul BA pentru a schimba biletul. S-a furișat în librăria WHSmiths și a așteptat ca Booth Watson să prezinte permisul de îmbarcare și să dispară pe coridorul ce ducea spre avion. Spera ca Archie să se întoarcă în căutarea ei astfel încât să-i explice ce se întâmpla. Dar el nu a venit. A așteptat până când a fost verificat și ultimul pasager mai înainte de a se apropia de ghișeu unde a prezentat legitimația.

— Vă așteptam, spuse angajatul aeroportului, după ce verifică pașaportul. Am primit un telefon de la Scotland Yard care ne-a anunțat că doriți să vă îmbarcați pe acest zbor. V-am găsit loc la clasa economic pe un rând în spate. Există o ușă în spate așa că puteți urca ultima și coborî prima.

I-a dat biletul și i-a urat:

— Să aveți un zbor plăcut, domnișoară Pankhurst.

— E timp să merg să-i spun prietenului meu că nu pot pleca cu el?

— Mă tem că nu. Poarta se închide.

Cu părere de rău, Rebecca porni de-a lungul coridorului pustiu și se îmbarcă ultima. Pe toată durata zborului a fost tensionată. Mintea ei zbura constant de la Archie, și se întreba dacă va mai vorbi vreodată cu ea; la ISD Warwick, pe care l-ar fi strâns de gât cu mare plăcere; și la Booth Watson, cauza tuturor problemelor ei despre care presupunea că ședea la clasa business.

A început apoi să se gândească la alternativele pe care le avea odată ce avionul ateriza la Barcelona. Îl aștepta o mașină pe Booth Watson? Va lua un taxi, un tren sau un autobuz spre oraș? Avea deja o cameră rezervată la un hotel? Dacă da, atunci unde avea să-l întâlnească pe Faulkner? Sau va fi dus direct la ascunzătoarea lui secretă? Și dacă lucrurile așa aveau să se desfășoare ce se aștepta din partea ei?

Mai înainte ca avionul să fi aterizat deja trecuse prin mai multe scenarii posibile și în momentul în care avionul a atins pista ea intrase în starea mentală a detectivului.

Cum s-a deschis ușa din spate a fost prima, fără a pierde un moment. A coborât rapid treptele și a intrat în terminal unde s-a alăturat mulțimii de pasageri care se îndrepta spre vamă. Cineva mișcându-se chiar mai repede ca ea a prins-o din urmă.

— Mergeți mai încet și luați-mă de braț, spuse cât se poate de limpede, o persoană obișnuită să dea ordine.

A aruncat o privire spre bărbatul de lângă ea și a ascultat instrucțiunile lui.

— Nu privi înapoi. Continuă să mergi și lasă totul în seama mea.

— Da, sir, se auzi ea spunând.

— Sunt locotenent Sanchez de la poliția națională spaniolă, îi spuse fără ca măcar să privească spre ea. Comandantul meu a primit un telefon de la comandantul Hawksby care a ținut să sublinieze cât de importantă este vizita dumneavoastră.

N-a mai spus niciun cuvânt până când au ajuns la vamă unde polițistul de la ghișeu doar a salutat fără a-i cere pașaportul. L-a salutat și ea la rândul ei. Locotenentul a ales un loc ce oferea o perspectivă clară a tuturor celor opt ghișee.

— În momentul în care îl vedeți, spuneți-mi și mie.

Rebecca a rămas cu privirile îndreptate asupra șuvoiului de pasageri ce se adăugau permanent cozilor de la ghișee. A trecut ceva timp până când a spus:

— El este, la coadă la ghișeul șase. Este singurul care nu arată ca o persoană aflată în vacanță.

— Costum la trei piese, în jur de cincizeci, început de chelie, cu o servietă din piele.

— L-ați găsit.

Locotenentul a făcut semn din cap către o persoană pe care Rebecca nu a văzut-o. În momentul în care Booth Watson a trecut de controlul pașapoartelor l-au urmat și ei spre zona de recuperare a bagajelor de unde el nu a luat niciun bagaj, și apoi spre sala de sosiri. Booth Watson a ieșit din aeroport și s-a așezat la coadă pentru un taxi.

Rebecca a observat un tânăr care s-a alăturat lui imediat în spate. Când Booth Watson a ajuns în sfârșit primul și a urcat în taxi tânărul a notat numărul mașinii, dar nu a urcat în următorul taxi.

— Nu-l urmărește? întrebă Rebecca încercând să nu aducă o notă de disperare în tonul cu care pusese întrebarea.

— Nu poate risca. Șeful dumneavoastră a spus cât se poate de clar că dacă omul simte că e urmărit se va întoarce la aeroport și călătoria dumneavoastră ar fi devenit inutilă. Nu vă faceți griji! Avem toate informațiile referitoare la taximetrist și îl vom interoga mai târziu apoi vom comunica la Scotland Yard tot ce am aflat.

— Dar dacă schimbă taxiul?

— Următorul disponibil va fi unul de-al nostru, o liniști el făcând un semn cu capul în lungul drumului.

— Prin urmare sunt un simplu mesager.

— Un mesager cât se poare de atrăgător, dacă mi se permite, señorita.

— N-ai scăpa ușor cu astfel de cuvinte în rândurile poliției din Anglia.

— Dar acum te afli în Barcelona și nu în Anglia.

— Și ce trebuie să fac acum?

— Ai o rezervare la următorul zbor spre Florența unde te așteaptă prietenul tău la sosire.

— Cum ai reușit?

— Cred că șeful tău e vinovat de întreruperea călătoriei, spuse locotenentul și îi dădu biletul spre Florența. Sper să vă simțiți bine cât rămâneți în Italia señorita Pankhurst. Bunica mea a fost o mare admiratoare a străbunei tale, deși conaționalilor mei le-a luat mai mulți ani înainte de a acorda femeilor dreptul la vot.

A salutat-o și a plecat mai înainte ca ea să poată rosti:

— În 1931.

Capitolul 15

— Ai fost urmărit?

— Nu. După ce am ieșit de pe autostradă nu am văzut nicio mașină.

— În ziua în care vei vedea, va trebui să mă pun din nou în mișcare.

— Încotro de data asta?

— Am deja ceva în așteptare unde aș putea să mă mut și mâine. Dar generalul Franco a stat aici timp de douăzeci și șapte de ani fără ca cineva să găsească ascunzătoarea. Peste douăzeci și șapte de ani comandantul ar fi mort și ISD Warwick se va fi pensionat.

— Amin, rosti Booth Watson deschizând servieta. Cu ce să încep?

— Dovada că Lamont merită suma exorbitantă pe care o primește pentru consultanță.

— Cât timp are pe cineva în interior merită să-l ținem pe statele noastre, cu o condiție: să nu uităm că dacă ar fi în avantajul lui ar planta droguri și în casa propriei bunici.

— El și Roycroft sunt un cuplu?

— Sunt aproape convins că relația lor se bazează doar pe interesul comun pentru bani.

— Prin urmare nu se culcă împreună.

— Sunt asociați dar nu sunt și amanți. La ultima lor întâlnire Roycroft a părăsit cârciuma atât de beată încât Lamont a dus-o cu mașina și a lăsat-o în fața casei.

— A transmis informații utile?

— L-a informat despre cazurile mai vechi pe care le-a redeschis Warwick.

— Sunt și eu printre ele?

— Nu. Se pare că ai fost dat uitării. Numele tău nu apare nicăieri.

— Fie ca lucrurile să rămână astfel! Lamont o ține sub observație în continuare pe Josephine Colbert?

— Da, veni răspunsul lui Booth Watson în timp ce scotea un dosar din servietă. Se pare că ea și ID Hogan sunt un cuplu. Se văd de trei, patru ori pe săptămână. Începe să dea rezultate relația lor. Sau mai bine spus rezultate importante.

— Ce vrei să spui?

— A confirmat că Hogan lucrează la două cazuri mai vechi, Abbott și Roach. I s-a cerut să raporteze orice nume nou dar până acum tu nu ești pe listă.

— L-a întrebat pe Hogan dacă a auzit vreodată de căpitanul Ralph Neville?

— În niciun caz. Asta ar arunca în aer acoperirea ei ca și pe a ta. Cât timp Hogan nu menționează numele tău sau pe al căpitanului Neville putem fi siguri că se așterne praful pe dosarul tău, în Hayes unde îi este locul.

— Te asigur că Hogan pierde timpul dacă încearcă să se atingă de Terry Roach. Nimănui în East End nu-i trece prin minte să depună mărturie împotriva lui.

— Te cunoști cu Roach? întrebă uimit Booth Watson.

— Am fost în închisoare cu el. E genul pe care nu e bine să-l enervezi așa cum au aflat doi sau trei deținuți care făcând duș au aflat că sângele e mai gros ca apa.

Booth Watson a tresărit fără să vrea.

— Deci părerea ta e că domnișoara Colbert merită mia de lire săptămânală?

— Consideră că e o poliță de asigurare deși nu plătești o primă ieftină.

— Cu femeile nu poți știi niciodată. Și că tot vorbim de polițe de asigurare ce mai pune Christina la cale?

— Se ține de promisiunea făcută. După întâlnirea cu Beth Warwick a venit cu două informații remarcabile.

Miles îl privi cu interes.

— Muzeul Fitzmolean a primit de curând o ofertă pentru un Caravaggio, *Fishers of Men,*

venită din partea unui lord McLaren. Dar nu s-au înțeles la preț.

— Care este?

— Douăzeci de milioane de lire sterline.

— De ce scoate la vânzare una dintre cele mai valoroase lucrări ale lui Caravaggio când tabloul e în familie de mai multe generații?

— A fost nevoit. Se pare că cel de-al șaselea lord McLaren este împovărat de mari datorii reprezentate de taxele de moștenire.

— Cât de mari?

— Douăzeci și două de milioane șapte sute de mii.

— Așadar știm de ce e pregătit să vândă tabloul.

— Ești interesat să-l cumperi?

— Bineînțeles! Dar am nevoie să mă reprezinte cineva pentru că spre deosebire de Hristos eu nu mă pot ridica din morți.

— Sunt încântat să acționez în numele tău, spuse Booth Watson cu un zâmbet larg.

— Sunt convins că așa ar fi, BW. Christina a adus două informații, așa ai spus.

— Fitzmolean pregătește o expoziție Frans Hals pentru la toamnă și doamna Warwick i-a cerut Christinei să-i împrumute un tablou pentru șase săptămâni. E vorba de *The Flute Player*.

— Nu e al ei ca să-l poată împrumuta, se înfoie Miles.

— Tocmai de aceea te voi sfătui să accepți.

— Motivul?

— Doamna Warwick ar fi convinsă că întreaga colecție e în mâinile Christinei și, mai mult de atât, așa ar crede și soțul ei.

***

— *Fishers of Men* de Caravaggio spuse ghidul. Fără îndoială, mândria colecției McLaren. Deși figura centrală a tabloului este Hristos, privirile se îndreaptă neîntârziat către pescarii din barcă.

Eminentul istoric de artă, sir Kenneth Clark a scris că privirea șocată a apostolilor când îl văd pe Hristos mergând pe apă poate fi descrisă ca o realizare genială.

— Cât valorează? a întrebat un tânăr cu un tricou cu inscripția Warhol.

— Este absolut neprețuit, spuse ghidul încercând să-și ascundă disprețul, ceea ce a atras un zâmbet din partea unui domn mai vârstnic în scaun cu rotile ale cărui picioare erau acoperite cu o pătură ecosez. Deși ceea ce urmează să vă spun e că primul lord McLaren a cumpărat capodopera de la un negustor din Milano în 1786 contra sumei de șaptezeci de guinee. La revenirea în Scoția a atârnat tabloul pe peretele din salon unde a rămas până în ziua de azi.

Nu pentru timp îndelungat, gândi domnul din scaunul cu rotile.

— Și cu acestea turul nostru se încheie. Sper că v-a făcut plăcere.

Aplauzele generoase care au urmat au fost dovada că așa stăteau lucrurile.

Ghidul a salutat cu o ușoară înclinare apoi spuse:

— Dacă doriți puteți vizita magazinul nostru, puteți lua o gustare la cafenea sau vă puteți plimba pe domeniu. Nu ezitați să vă simțiți bine.

Bătrânul în scaunul cu rotile i-a mulțumit ghidului și i-a oferit acestuia un bacșiș generos mai înainte ca asistenta care-l însoțea să împingă scaunul afară din sufragerie.

— Aș vrea să merg la magazin, spuse el.

— Desigur, domnule.

Bătrânul a cumpărat o vedere reprezentând *Fishers of Men* și un catalog ilustrat al colecției McLaren după care asistenta l-a condus la limuzina care îl aștepta. A zărit un polițist tânăr care nu i-a acordat nicio atenție cât timp șoferul și asistenta l-au ajutat să se ridice din scaun și să urce în mașină.

Pe când mașina rula lent și părăsea domeniul, bătrânul a deschis catalogul care prezenta arborele genealogic al familiei McLaren începând cu 1736. Primul Lord McLaren se pare că făcuse avere la începuturile revoluției industriale și interesul său pentru artă, care la început fusese pur și simplu de amator, devenise o pasiune când ajunsese la vârsta mijlocie și mai ales după turul făcut prin Europa, când se transformase într-o obsesie. La moartea sa, în 1822, colecția era considerată una dintre cele mai de seamă colecții particulare. Când limuzina a oprit în fața aeroportului din Aberdeen, bătrânul sfârșise de citit povestea vieții primului lord McLaren.

Pe durata zborului spre casă a aflat cum cel de-al doilea și al treilea lord McLaren au adăugat colecției tablouri de Turner, Constable și Gainsborough, contribuind la reputația ei. Bătrânul a coborât printre ultimii pasageri și la acel moment aflase cum cel de al patrulea lord McLaren descoperise Impresioniștii și achiziționase un Monet, un Manet și două Matisse mai înainte de sfârșitul vieții.

Pe când era condus spre controlul pașapoartelor se cufundase deja în informațiile despre viața celui de-al cincilea lord McLaren a cărui preocupare fusese să achiziționeze opere ale pictorilor din țara sa pe care să le așeze alături de tablouri aparținând pictorilor italieni, francezi și maeștrilor englezi și astfel a adăugat colecției tablouri de McTaggart, Raeburn, Peploe și Farquharson. Din păcate cel de-al șaselea lord McLaren nu a arătat niciun fel de interes pentru artă ci doar pentru mașinile iuți și femeile și mai iuți, ceea ce a dus la vânzarea câtorva dintre tablouri pentru a acoperi cheltuielile cauzate de extravagațele sale. La moartea sa survenită în urma unui atac de cord la șaizeci și trei de ani a lăsat fiului său moștenire titlul și nici o altă alternativă decât scoaterea la vânzare a

tabloului de Caravaggio dacă dorea să țină fiscul departe de ușa sa.

Bătrânul a trecut încet de controlul pașapoartelor. Când a ajuns în sala de sosiri terminase de citit și catalogul.

Șoferul l-a scos din aeroport și l-a însoțit la mașina care îl aștepta în zona pentru persoane cu dizabilități. A deschis portiera din spate pentru stăpânul său care s-a ridicat din scaun și a urcat în mașină. Lazăr ar fi fost mândru de el.

Capitolul 16

— Unde sunt gemenii? întrebă sir Julian mai înainte ca Beth și William să își poată atârna hainele în cuier.

— Petrec ziua împreună cu părinții mei, spuse Beth când au intrat în salon.

— Ce norocoși sunt Arthur și Joanna! a fost de părere Marjorie.

— Ceea ce vă spun rămâne *entre nous,* dar data trecută când au fost la noi, Artemisia mi-a spus că sunt bunicul ei preferat.

Zâmbind, Beth spuse:

— Mica noastră ștrengăriță a repetat aceleași cuvinte în fața tatălui meu când i-am lăsat azi-dimineață în Ewel.

Oftând teatral, sir Julian a concluzionat:

— Cred că va trebui să-mi schimb testamentul în favoarea lui Peter.

— În acest caz tata îl va rescrie pe al său în favoarea Artemisiei, a fost de părere Beth.

— Pentru că William nu vorbește niciodată despre munca sa, interveni Marjorie oferindu-i o ceașcă cu cafea lui Beth, și Julian vorbește foarte puțin, aș vrea să aud care este cel mai recent proiect al tău.

— Muzeul pregătește o expoziție cu tablouri de Frans Hals pentru toamna asta.

— Totdeauna m-am întrebat ce se întâmplă în culise mai înainte ca un muzeu să deschidă o asemenea expoziție.

— E un drum lung și întortocheat care include răbdare, determinare, mită și corupție.

Sir Julian a părut deodată interesat.

— Câte tablouri veți expune?

— Dacă am noroc, între șaizeci și șaptezeci. Sperăm să fie printre ele și *The Laughing Cavalier.*

— Unde se află în prezent?

— Aparține colecției Wallace așa că nu va face o lungă călătorie, spuse William.

— Uneori toți uită că fiul meu a studiat istoria artei la o universitate promițătoare și că dacă nu ar fi intrat în poliție ar fi ajuns unul dintre asistenții lui Beth la muzeu.

— Chiar m-aș fi bucurat de un asemenea succes? întrebă William ironic.

— Nu lua copiii în seamă! o îndemnă Marjorie pe Beth. Ne vorbeai despre pregătirile pentru o expoziție de seamă.

— Și despre mită și corupție, îi reaminti sir Julian.

— Cele mai multe dintre lucrările lui Hals se află în muzee publice din întreaga lume. Cele mai bune lucrări sunt la Rijks, în Amsterdam, deși Met și Ermitaj au niște autoportrete minunate și mai există un alt exemplu de lucrare excelentă și anume *The Merry Lute Player* la Mansion House în City-ul londonez. Dar dacă vrei să împrumuți o lucrare importantă de la un alt muzeu se așteaptă un *quid pro quo*[8] cândva în viitor.

— De exemplu? întrebă sir Julian pe când își sorbea cafeaua.

— Muzeul Phillips Collection din Washington DC plănuiește ca peste doi ani să organizeze o expoziție cu lucrări de Rubens și deja ne-au solicitat să le împrumutăm *Descent from the Cross* pe o perioadă de câteva luni. Ei dețin trei tablouri de Hals și eu doresc două dintre ele.

— Două Hals pentru un Rubens mi se pare un târg bun, a fost de părere sir Julian.

— Câte lucrări de Hals sunt în colecții particulare? întrebă Marjorie.

— Am reușit să identificăm doar unsprezece tablouri. De obicei când sunt scoase la vânzare lucrări ale unor mari artiști, muzeele naționale sunt cele care le achiziționează, constituind o garanție că nu vor mai fi scoase pe piață vreodată.

— Ceea ce face ca valoarea celor aflate în colecții particulare să crească, interveni William. Mai ales dacă pot fi împrumutate pentru expoziții importante.

— Am luat legătura cu toți cei unsprezece colecționari particulari și i-am întrebat dacă sunt dispuși să susțină expoziția. Trei au fost de acord, dar cu cele mai drastice condiții; patru m-au refuzat și ceilalți patru nici măcar nu s-au obosit să răspundă.

— Și de ce nu ar fi dornici să împrumute tablouri, întrebă Marjorie, de vreme ce William spune că adaugă valoare lucrărilor?

— Familii precum Mellon și Rothschild sunt conștiente de asta și de aceea susțin organizatorii de expoziții. De obicei refuzul vine din partea proprietarilor care se tem că lucrările pot suferi deteriorări în timpul transportului. De aceea am probleme în a-l convinge pe domnul Morita să se despartă temporar de autoportretul de Hals care se află expus în muzeul Sony din Tokyo.

— Și cei care nu s-au obosit să răspundă? dori Marjorie să afle.

— Cel mai ades infractori care nu vor să atragă atenția fiscului cu operele de artă pe care le dețin, spuse William. Răposatul Miles Faulkner este un exemplu tipic.

— Sau nu chiar atât de răposat, spuse sir Julian.

— De ce faci această afirmație? întrebă William precaut.

— Booth Watson nu mai apare la tribunal așa des ca altădată, dar încă ia masa la Savoy în fiecare zi. Fie a ieșit la pensie mai devreme, ceea ce nu mi se pare credibil, fie este pe statul de plată generos al unui client confidențial pentru a se asigura că nu va fi nevoit să caute de lucru ca noi toți ceilalți. Trebuie să ai în vedere că sunt puțini cei care angajează un avocat dacă nu au nevoie de unul.

— Mai ales avocați care își întrerup permanent soțiile când vor să mai pună câteva întrebări despre Frans Hals.

— Scuze, Marjorie. Devin o pacoste de avocat.

Nimeni nu a îndrăznit să-l contrazică.

— Spuneai că uneori lucrările trebuie transportate de la un capăt al lumii la altul. Presupun că trebuie să fie costisitor.

— Uneori, prohibitiv. În Anglia există doar câteva companii cărora li se poate încredința manevrarea unor opere de asemenea importanță. Cunosc un custode care nu e de acord să lase lucrarea să-i scape de sub priviri așa că asemenea lui și tabloul călătorește la clasa întâi și nu este pus în cală. E o modalitate costisitoare – și asta mai înainte de a-ți face griji legate de primele de asigurare. Motivul pentru care nu poți împrumuta de la Vatican un tablou de Leonardo sau de Michelangelo este pentru că cei de la Lloyd din Londra nu vor să le asigure și papa a decretat că nu se fac excepții.

— Dar guvernul nu poate fi de ajutor în astfel de situații? întrebă Marjorie.

— În unele cazuri mai degrabă poate crea impedimente. Dacă ministerul de externe are rezerve față de țara care vrea să împrumute tablourile poate refuza să aprobe autorizația de transport.

— E de înțeles, interveni sir Julian. Îmi pot imagina protestul pe care l-ar întâmpina cererea Muzeului Național din Atena de a împrumuta *Elgin Marbles, frescele de la Pantheon* – doar pentru șase săptămâni.

— Și mai este și problema evreiască, spuse William.

Această remarcă îl reduse la tăcere chiar și pe sir Julian.

— Există câteva lucrări majore care se află în muzeele de artă publice și care au fost furate de la proprietarii lor evrei de către germani în timpul

celui de-Al Doilea Război Mondial. Unele dintre ele au fost mai târziu „eliberate” de către ruși și pot fi văzute la Ermitaj în St. Petersburg la fel ca și în alte muzee bine ascunse în spatele Cortinei de Fier.

— Și proprietarii lor nu pot lua măsuri legale? întrebă Marjorie.

— Nu prea multe atât timp cât autoritățile din țările respective refuză să accepte solicitările lor. Și în mod cert nu ar împrumuta o operă de artă care constituie obiectul unui jaf pentru o expoziție organizată într-o țară în care s-ar putea lua măsuri legale.

— Rușii nu sunt singurii vinovați de astfel de fapte, spuse sir Julian. Hermann Göring a adunat una dintre cele mai rafinate colecții particulare de vechi maeștri din lume și nu cred că toate lucrările au fost returnate proprietarilor de drept.

— Unele da, dar nu prea multe. După război unele au mers spre Est, altele spre Vest. Nu uitați că Armata Roșie a intrat în Berlin înaintea Aliaților. Așa că dacă doriți să vedeți acele tablouri pe care le-au cules în drumul lor, aveți nevoie de viză.

— Și Anglia? întrebă Marjorie. Există tablouri cu moștenire dubioasă în cele mai de seamă muzee de artă ale noastre?

— Desigur! Cele mai rafinate picturi care se află la Fitzmolean au fost donate de un infractor bine-cunoscut, spuse William.

— Împrumut permanent acordat de generoasa lui văduvă, adăugă Beth.

— Care e aproape la fel de dezgustătoare ca și soțul ei răposat, spuse William. Și dacă este încă în viață puteți fi siguri că Booth Watson va găsi o soluție să transforme permanentul în temporar.

— Dovada? întrebă sir Julian prinzând reverele sacoului său.

— Christina Faulkner e reprezentată de nimeni altcineva decât Booth Watson, QC.

— Nu este chiar o dovadă…

— Copii, copii! Încetați! le ceru Marjorie.

— Atunci asta e cea mai mare problemă a mea, spuse Beth. Și se poate dovedi de nerezolvat.

— Fără îndoială, elementul de bază, spuse sir Julian.

— Exact. Trebuie să existe între șaizeci și șaptezeci de tablouri de referință expuse pentru a fi cât de cât încrezător că vor exista recenzii favorabile din partea criticilor care la rândul lor vor îndemna publicul să viziteze în număr suficient de mare expoziția. În cazul nostru este vorba cam de zece mii de vizitatori cât numărul de spectatori pe stadion într-o săptămână. Altfel muzeul ar putea să se trezească fără bani, cum tot îmi repetă șeful meu.

— Pentru că tot vorbim de Tim Knox, spuse sir Julian, umblă vorba că i se va oferi postul de supraveghetor al colecției reginei.

— Să sperăm că e doar un zvon. Ar fi greu să i se găsească un înlocuitor, spuse Beth.

— Colecția regală deține tablouri de Hals? se interesă Marjorie.

— Trei, o lămuri Beth. Maiestatea Sa este totdeauna generoasă atunci când i se solicită să împrumute tablouri unor muzee de stat.

— Abia aștept să văd expoziția, spuse Marjorie.

— Sunteți amândoi invitați la deschidere. Și acum spre uimirea lui Marjorie aș dori să aflu despre cel mai recent caz al lui Julian.

— Ai o oră disponibilă?

— Hai, începe! îl îndemnă soția.

Sir Julian s-a lăsat pe spate și a rămas tăcut un moment mai înainte de a rosti un singur cuvânt:

— Înșelăciune.

După care așteptă atât cât crezu de cuviință că va scăpa fără proteste după care adăugă:

— Voi fi procurorul din partea coroanei într-un proces împotriva unui individ deosebit de perfid și viclean care s-a folosit drept fațadă de o

organizație caritabilă care salvează măgarii supuși unor rele tratamente de către stăpânii lor.

— Și există oameni care se lasă păcăliți? se miră Beth.

— Cu sutele, după cum se pare. A fost suficientă o reclamă pe un sfert de pagină în *Daily Telegraph* însoțită de o fotografie înfățișând un măgar înfometat de moarte și donațiile au început să curgă. După cum se pare suntem o națiune de pungași și iubitori de animale.

— Dar dacă salva măgarii? întrebă Beth.

— Nu existau măgari, doar visători neajutorați prea dornici să se despartă de banii lor, bani care sfârșesc în buzunarul altcuiva. Acesta și este motivul pentru care persoana respectivă își poate permite serviciile lui Booth Watson care își va face una din rarele sale apariții la Old Bailey. Să nu fiți surprinși dacă în boxa martorilor vor apărea câțiva măgari cu două picioare pentru a depune mărturie.

A durat ceva până s-au stins hohotele de râs.

— Când începe procesul? a dorit să știe William.

— Ar fi trebuit să înceapă mâine la ora zece dacă Booth Watson nu ar fi solicitat o amânare la care am consimțit cu reticență. Se pare că nevrednicul meu oponent are în Scoția o întâlnire ce nu poate fi amânată. Nu a vrut să spună cu cine.

— Și nici unde? întrebă William.

— Nu. Ca de obicei BW a dat foarte puține detalii.

Beth și William și-au aruncat priviri dar niciunul nu a rostit vreun cuvânt.

— Tata, pot să dau un telefon?

— Bineînțeles, fiule. Folosește telefonul din biroul meu.

— Mulțumesc, spuse William și se ridică neîntârziat.

— Am spus ceva greșit? întrebă sir Julian.

— Nu. E vorba despre ceva ce Booth Watson nu a spus.

— Incitant!

— Pot să spun și cu cine e la telefon acum.

— Cu comandantul, fără nicio îndoială. Și pot ghici și ce va spune când va reveni.

— Scuze mamă, dar trebuie să plecăm neîntârziat, sugeră Beth. Ceva neprevăzut urmează să se întâmple.

Ușa se deschise și William intră precipitat în încăpere.

— Îmi pare rău mama, dar trebuie să plecăm.

— A intervenit ceva de care trebuie să te ocupi neîntârziat? întrebă sir Julian.

— Cum de ai știut?

— Nu am știut. Dar a fost greu să nu observ că de îndată ce am rostit numele lui Booth Watson și Scoția ai dorit să suni urgent.

William nu a mușcat momeala. A sărutat-o pe mama sa pe amândoi obrajii spunând:

— Chiar îmi pare rău că nu putem sta la prânz.

— Booth Watson nu este genul pe care să îl lași să aștepte. Când e vorba de interesul clientului său se mișcă foarte repede, spuse sir Julian.

— Aștept cu nerăbdare să vă revăd peste două săptămâni, ignoră William tactica aplicată de tatăl său.

— Să-i aduceți și pe gemeni cu voi data viitoare, îi îndemnă Marjorie.

— Pe Artemisia o puteți lăsa acasă. Evident are planuri legate de un alt bărbat, spuse sir Julian cu un ton patetic.

— Presupun că are planuri legate de amândoi, a fost de părere Marjorie pe când erau conduși spre ușă.

După ce și-au luat rămas bun, William nu a scos un cuvânt până când nu au ajuns la drumul ce ducea spre Londra.

— Crezi că Faulkner va risca să meargă să vadă tabloul de Caravaggio?

— Colecționarii sunt firi pasionale. De obicei nu permit să fie reprezentați când trebuie luate

hotărâri ce-i privesc pe ei, mai ales în cazul în care alegerea îi costă 20 milioane lire sterline.

— Atunci să sperăm că Booth Watson va fi însoțit de un designer vestimentar pe nume Ricardo Rossi.

— Dacă Booth Watson nu face altceva decât să fie reprezentantul unui client și Faulkner nu apare, va fi vorba de o altă călătorie inutilă.

— Nu neapărat, pentru că atunci când va livra tabloul este posibil să ne conducă direct la ușa unui colecționar obsedat care ar aștepta pe treptele de la intrare să-l întâmpine pe Hristos cu brațele deschise dar se va trezi cu mine.

***

Când s-a sculat în dimineața următoare, Josephine l-a văzut pe Ross așezat la masa ei de toaletă scriind o scrisoare.

— O scrisoare de adio? îl tachină ea întinzând brațele.

Ross puse jos stiloul.

— Nu. M-am hotărât să demisionez din Met, răspunse pe un ton neobișnuit de serios.

— Dar abia ai fost promovat.

— Nu mai e la fel de când am enunțat la munca sub acoperire. Nu pot sta la birou frunzărind documente în timp ce doi bandiți din East End ne fac să ne învârtim în cerc.

— Dar dacă Hawk nu aprobă să treci din nou la munca sub acoperire atunci ce vei face?

— Mai înainte de a intra în poliție am făcut parte din SAS și comandantul meu a fost maiorul Cormac Kinsella un irlandez turbat care la micul dejun obișnuia să mănânce gândaci.

— Prăjiți sau fierți?

— Erau vii, ceea ce din punctul lui de vedere reprezenta o provocare dublă. Adjunctul lui, căpitanul Gareth Evans, considera că balaurul era o creatură prea blândă pentru a reprezenta Țara

Galilor[9]. Amândoi s-au retras din SAS mai înainte de a împlini patruzeci de ani și au pus bazele unei agenții turistice „Vacanțe de coșmar” care nu e specializată pe călătorii în Monte Carlo sau St Tropez.

— Și unde anume le organizează?

— Sloganul lor este „Supraviețuiți două săptămâni cu noi și nimic nu vi se va mai părea imposibil”. Ei oferă clienților trei tipuri de experiențe: „incomode”, „neplăcute” și de departe preferatele lor „insuportabile”.

— Ard de nerăbdare să-mi spui mai mult.

— Incomode sunt călătoriile în care un grup de opt oameni este lăsat la Cercul Polar și trebuie să se descurce singuri timp de două săptămâni. Li se oferă un cort și destulă hrană pentru o săptămână. Și fiecărui client îi este permis să ia cu el o mie de lire cash.

— La ce folosesc banii dacă ești izolat la Cercul Polar?

— Dacă îi dai fostului ofițer SAS care conduce grupul atunci te poți întoarce acasă mai repede.

— Devine tot mai interesant. Cred că aș alege „neplăcut”.

— Pentru această experiență deosebită clienții sunt duși în pădurile braziliene la o mie de mile în sus pe Amazon cu șase canoe și…

— Destulă hrană cât pentru o săptămână, spuse Jo.

— Ai prins ideea. Apoi trebuie să navighezi în jos pe râu până ajungi în cel mai apropiat sat aflat la aproximativ trei sute de mile depărtare. În tot acest timp îți țin companie aligatori, șerpi anaconda, pirania și băștinași nu tocmai prietenoși, așa că noaptea nu te prea poți bucura de somn.

— Te cred pe cuvânt.

— Și în acest caz poți da o mie de lire fostului ofițer SAS care conduce expediția și o barcă cu motor apare de niciunde și te duce în cel mai apropiat oraș. Dar nu vei primi pașaportul sau un

bilet de călătorie așa că va trebui să te descurci singur pentru a ajunge acasă.

— Care e scopul?

— Să te facă să te gândești de două ori înainte de a abandona.

— Nu cred că vreau să aud despre care sunt condițiile pentru cea de a treia variantă.

— „Insuportabil”. Pentru această provocare cu totul deosebită nu poți fi ales până când nu ai trecut prin primele două.

— Abia aștept să văd broșura.

— Clientul este dus în portul Quellen din Chile unde se alătură echipajului unui vas de pescuit, care în prima săptămână navighează în jurul Capului Horn pentru ca în următoarea săptămână să meargă de-a lungul coastei de est a Braziliei.

— Nu sună atât de rău.

— Apoi afli că nu poți coborî de pe vas până când nu ajungi la Rio aflat cam la cinci mii de mile depărtare. În timpul călătoriei valurile pot ajunge și până la zece metri înălțime. Vestea bună este că poți mânca ceea ce prinzi.

— Și ce primesc pentru mia de lire sterline?

— Poți fi dus pe insulele Falkland și să speri că atragi bunăvoința guvernatorului pentru că nu ai nici bani, nici pașaport. Din păcate și el este tot un fost ofițer SAS, ceea ce oferă posibilitatea de a ajunge în închisoare alături de o duzină de infractori argentinieni care nu au uitat invazia din insulele Falkland.

— E uimitor faptul că după ce le dai o mie de lire nu te ajută să treci de situațiile neplăcute.

— Turbatul irlandez a avut în vedere această idee dar în cele din urmă s-a gândit că era prea mult.

— Și există oameni care plătesc pentru astfel de călătorii? întrebă Jo uimită.

— Există o lungă listă de așteptare cu doritori care ar fi cât se poate de încântați să ia locul oricărui smiorcăit care renunță în ultimul minut.

— Și pot să întreb la ce atribuții s-au gândit să-ți încredințeze?

— Voi avea misiunea de a selecta foști militari care să-i conducă pe clienți în fiecare dintre cele trei tipuri de aventuri. Voi lua în considerare cereri ce vin din partea unor foști membri SAS, din marina regală sau SBS.

— Acum înțeleg de ce te-au ales pe tine. Și vei accepta?

— Voi începe peste șase săptămâni. Maiorul mi-a oferit un salariu aproape dublu față de cel de la Met.

— Vom avea nevoie de orice bănuț.

— Da, mai ales că nu vei mai fi plătită cu o mie de lire pe săptămână pentru a asculta părerile personale ale unui maior turbat în loc de cele ale unui comandant nervos. Atunci va fi rândul meu să câștig o mie pe săptămână, astfel încât noi doi să putem porni o nouă viață împreună.

— Noi trei, spuse Jo și își atinse burta?

După un moment necesar pentru a procesa informația, Ross a sărit în sus apoi s-a lăsat să cadă la podea.

— Trebuie să ne căsătorim cât mai curând posibil.

— De ce?

— Mama mea este o romano-catolică irlandeză care folosește cuvinte precum căsătorie, nelegitim, bastard de parcă ar mai fi încă la modă.

— Și ce va spune dacă află că am fost prostituată?

— Ar fi fost o problemă și mai mare dacă erai protestantă.

Capitolul 17

— Și cu asta turul nostru se încheie, spuse ghidul. Sper că v-a făcut plăcere.

A urmat un ropot de aplauze călduroase.

— Dacă doriți un suvenir să vă amintească de această vizită, magazinul de la parter este deschis, asemenea și cafeneaua dacă doriți o gustare sau o băutură răcoritoare. Vă puteți plimba în voie pe domeniu, dar vă rog să nu uitați că porțile se închid la ora unu astăzi. Vă mulțumesc.

William și Ross au urmat grupul de vizitatori fără a da atenție magazinului sau cafenelei și s-au îndreptat spre ușa principală.

— Mergi, și nu te opri, îl îndemnă William pe când străbăteau o pajiște mergând către un amplu pâlc de copaci spre care avea vedere castelul.

— Observații? întrebă el când s-au aflat departe de orice alt vizitator.

— Tabloul de Caravaggio se află încă pe perete deasupra șemineului în sufragerie.

— Ce ai mai remarcat legat de încăpere?

— Era masa pusă pentru patru persoane. Este limpede că-l așteaptă pe Booth Watson la prânz. Cu sau fără client.

— Pază? continuă William în mișcare.

— Realmente inexistentă. Tablourile mai mici sunt toate înșurubate pe perete și există doar o sfoară drept barieră pentru a-i împiedica pe cei care ar dori să se apropie de tablouri.

— Sistem de alarmă?

— Penfold, dar de tip vechi.

— Și ce nu ai văzut?

— Paznici pe care îi poți vedea în fiecare încăpere dacă te afli într-un muzeu de stat, pe când aici e o locuință privată.

— Concluzia?

— Lordul își permite să angajeze doar minimul de personal ceea ce poți fi sigur că Faulkner va

observa. Asta dacă presupunem că apare.

— Asta dacă presupunem că nu a făcut-o deja. Să nu uităm că poliția locală are disponibil un singur agent pentru supraveghere 24/7.

Ross n-a comentat în niciun fel.

— Oricum, continuă William, să revenim la sufragerie. Ce altceva ai mai observat?

— O galerie pentru menestreli înconjoară camera în partea de sus.

— Accesul?

— O scară îngustă în spirală duce la ea. Singura măsură de securitate e o coardă și un semn pe treapta de jos pe care scrie „nu intrați”.

— Alte observații?

— Există o fereastră mare chiar de partea opusă tabloului de Caravaggio și dă spre curte. De acolo de sus e posibil să vezi poarta principală.

— Altceva?

Ross se gândi dar nu spuse nimic.

— Există o mică orgă Hamburg în partea stângă a galeriei și oricine s-ar ascunde aici, nu poate fi văzut de jos din sufragerie, spuse William.

— E loc suficient pentru amândoi?

— Nu. Doar un băiat de cor, spuse William zâmbind ironic. Oricum dacă lipsim amândoi este posibil să fim căutați de ghid.

— Nu ne-a numărat înainte de începerea turului.

— Bună observație, spuse William și duse mână la frunte simulând un salut. Totuși când se încheie turul vreau să te întorci aici și să-i instruiești pe băieții noștri care așteaptă în mașinile de patrulă de afară să fie pregătiți în orice moment în caz că apare Faulkner. A mai zis și altceva ghidul ce ne-ar putea fi de ajutor în mod deosebit?

— Porțile domeniului se vor închide la ora unu.

— Ceea ce ne spune că azi nu vor mai fi tururi. Așadar să ne punem în mișcare pentru că nu ne permitem să ratăm.

Au pornit cu pași iuți înapoi spre castel. Odată intrat, William a mai cumpărat două bilete de la o

doamnă mai în vârstă care ședea la biroul aflat la intrare. S-au alăturat amândoi următorului grup care se adunase în hol așteptând începerea turului.

Fără un cuvânt, Ross s-a îndreptat spre fruntea grupului, în vreme ce William a rămas în urmă. Imediat ce ghidul a prezentat informațiile introductive a început și turul. Pe când treceau dintr-o sală în alta, William nu rezista tentației de a se opri să admire câteva dintre bijuteriile colecției. Abia aștepta să-i povestească, seara la întoarcere, lui Beth despre un tablou de Farquharson, de un altul de Raeburn și de unul de Peploe.

A redevenit investigator abia când au ajuns în sufragerie.

Ross a rămas în fruntea grupului și asculta relatarea ghidului referitoare la felul în care cu două sute de ani în urma lordul McLaren achiziționase tabloul *Fishers of Men.*

William se prefăcea interesat de un portret realizat de unul dintre contemporanii lui Caravaggio mai puțin cunoscut în timp ce se îndrepta pe nesimțite către scara în spirală ce ducea la galeria menestrelilor. Ghidul a pus punct informațiilor legate de piesa de rezistență a colecției și a pornit către următoarea încăpere. Câțiva dintre admiratori nu se îndurau să plece și continuau să privească tabloul.

De îndată ce s-a asigurat că a rămas singur, a trecut cu agilitate peste coardă și a pornit în sus pe scări către galerie. Una sau două dintre trepte au scârțâit ceea ce l-a făcut să privească în urmă asigurându-se astfel că nu fusese văzut. Când a ajuns în galerie a trecut iute de curbă și s-a cuibărit cu spatele lipit de latura îndepărtată a orgii.

Deși avea o deschidere clară spre fereastra cea mare nu putea să vadă masa de sufragerie aflată jos și nici tabloul de Caravaggio. S-a așezat comod ca să facă ceea ce făcuse de atâtea ori în trecut: să stea, să aștepte, să aibă răbdare și indiferent ce se întâmpla să nu-și piardă concentrarea.

Odată ce ghidul a încheiat turul, Ross a fost printre primii care s-a desprins de grup și a părăsit castelul în grabă. A remarcat faptul că deși ghidul le sugerase să meargă la magazinul de suveniruri sau la cafenea nu a mai spus nimic despre posibilitatea de a se plimba pe domeniu. Dar nu a uitat să le reamintească faptul că porțile se închideau la ora unu.

Ross s-a îndreptat din nou către crâng de unde avea o vedere clară atât a ușii principale a castelului cât și a porților care duceau către șosea. A scos stația radio din buzunar și a apăsat pe butonul verde.

— ISD Warwick se află încă în interior. Eu sunt afară undeva la aproximativ șaptezeci de yarzi de intrarea principală. Dacă apare Faulkner anunț fără întârziere.

— Înțeles, se auzi un glas printre distorsiunile de pe linie. Dacă apare vreo mașină veți afla primul.

— Recepționat, spuse Ross și cu asta încheie punând stația în buzunar.

***

William cerceta din priviri prin fereastra generoasă și privea cum ultimii membri ai grupului se îndreptau spre parcarea pentru vizitatori. Auzind pași în sufragerie s-a ascuns și mai bine în spațiul dintre orgă și perete cu genunchii strânși până la bărbie.

Două ospătărițe flecăreau în timp ce puneau la punct ultimele detalii ale locurilor la masă. Au tăcut brusc când a intrat cineva în încăpere și un glas a bubuit:

— Nu vreau să vă mai reamintesc cât de importantă este pentru Înălțimea Sa această întâlnire. Toți trebuie să fim extrem de atenți, înțeles?

— Da, sir! au răspuns cu promptitudine două glasuri la unison.

***

Ross privea cum se închideau porțile în urma ultimului vizitator. Ei, nu chiar ultimul. Ridică privirile spre fereastra cea mare de la primul etaj și se întrebă cum avea să procedeze William pentru a ieși. Dacă mașina nu apărea în următoarele câteva minute, cât timp trebuia să mai treacă până când avea să accepte că și de data aceasta era vorba de o călătorie ratată. Deși nu știa cum plănuia William să părăsească castelul, un lucru era sigur: șeful se gândise deja la asta.

Stația radio a prins viață și a auzit un glas cu puternic accent din Glasgow spunând:

— O mașină cu șofer angajat se apropie de castel. În spate se află doi pasageri. Vor ajunge în aproximativ trei minute.

— Mesaj recepționat.

William continua să privească pe fereastră și văzu momentul în care porțile se deschiseră larg. Imediat un BMW a intrat pe domeniu și s-a îndreptat spre castel. Mașina a dispărut din câmpul său vizual cu mult înainte de a ajunge la intrarea principală, dar Ross avea o deschidere clară și a putut vedea cum BMW-ul a oprit pe alee. Șoferul a coborât imediat și a deschis portiera din spate. Două persoane au coborât: o femeie elegant îmbrăcată care a pornit direct către intrarea principală și un bărbat purtând o haină lungă neagră și care ducea cu el o servietă.

Pe trepte au fost salutați de chiar înălțimea Sa lordul care purta un sacou într-o nuanță de verde-pal, un kilt în culorile familiei McLaren, șosete groase din lână și ceea ce mama sa ar fi numit pantofi confortabili. Alături de el se afla o femeie pe care Ross gândea că o recunoaște. Ușa s-a închis și toți au dispărut înăuntru.

William se simțea deja țeapăn și avea nevoie să se destindă dar nu îndrăznea să se miște de teamă să nu facă nici cel mai mic zgomot. Câteva momente mai târziu s-a auzit un gong răsunând undeva la distanță și imediat după aceea a auzit apropiindu-se un mic grup care a intrat în sufragerie, făcând conversație ușoară.

— Aici este locul în care se află de două sute de ani *Fishers of Men,* se auzi un glas distins, cel mai probabil al lui McLaren.

Au urmat șoapte mieroase: „magnific", „superb", „o capodoperă".

— Să luăm loc la masă! îl auzi William pe lordul McLaren invitându-și oaspeții. M-am gândit că e posibil să doriți să fiți așezați cu fața spre el, astfel încât să-l puteți vedea mai bine, se adresă el unuia dintre oaspeți care nu făcu niciun comentariu.

William a auzit sunetele scoase de scaunele ce se trăgeau în timp ce ospătărițele intrau și ieșeau grăbite din sufragerie. Două dintre glasurile comesenilor se auzeau suficient de clar dar cel al persoanei așezată cu spatele spre el aproape că nu se auzea. Apoi vorbi o femeie și William îi recunoscu vocea imediat. În mod clar nu era lady McLaren.

***

Ross a rămas ascuns în crâng încercând să-și imagineze ce aveau la prânz cei aflați dincolo de zidurile impenetrabile ale castelului. Presupunea că era vorba de somon afumat și potârniche scoțiană vânată pe domeniu, având în vedere în ce perioadă a anului se aflau. Și-a lins buzele și s-a resemnat în privința unei lungi așteptări mai înainte ca un așa-zis menestrel să apară la fereastră. Dacă William îi făcea semn cu degetul mare în sus el trebuia să comunice prin radio agenților care așteptau să vină la castel neîntârziat

cu luminile de avertizare stinse și cu sirenele oprite. În momentul în care ei ajungeau la intrarea principală, William îl avea deja pe Faulkner. Un semn cu degetul mare întors în jos indica faptul că Faulkner nu se afla printre oaspeți și el urma să încerce să iasă din castel fără a fi văzut.

William asculta cu atenție conversația ce se desfășura în jurul mesei. Nu înțelegea chiar fiecare cuvânt iar unul dintre participanți nu rostise nicio vorbă.

De îndată ce farfuriile pentru felul principal au fost strânse, McLaren a întrebat:

— Trecem la afaceri acum?

— La ce sumă v-ați gândit? întrebă o voce care era clar, renunțase la banalități.

— M-am gândit la treizeci de milioane de lire ceea ce mi se pare corect.

— Aș fi de acord cu dumneavoastră dacă nu ar fi vorba de faptul că sunteți pe jar din cauza fiscului.

William își dorea să fi putut vedea expresia de pe chipul lordului.

— De vreme ce aveți probleme cu moștenirea prețul îl face cumpărătorul.

Urmă o pauză apoi glasul se auzi din nou:

— 22 milioane la care se adaugă un stimulent.

— Și care ar fi acesta?

— Oferta mea rămâne valabilă timp de o săptămână. În cea de a doua scade la 21 și în a treia la 20.

William a înțeles că Faulkner știa exact suma de care avea nevoie lordul McLaren și probabil cunoștea și termenul limită pentru plata moștenirii, după care urma să plătească dobânzi colectorului de taxe al Maiestății Sale.

— Rămâne să mă gândesc, se auzi glasul lui McLaren care încerca să pară calm și stăpân pe sine.

— Timpul se scurge, spuse aceeași voce.

Cuvintele lui Faulkner transmise de mesagerul său.

— Să mergem în salon pentru cafea, îi invită McLaren ignorând amenințarea voalată.

William a auzit cum sunt împinse scaunele de la masă și grupul a ieșit din încăpere. William nu s-a clintit până când nu a fost strânsă masa, ospătărițele au plecat și ușa s-a închis. Când nu s-a mai auzit nicio voce s-a târât spre fereastră și a făcut semn cu degetul mare în jos chiar în momentul în care ușa se deschise din nou. Se lăsă să cadă pe burtă și nu mai făcu nicio mișcare.

***

Ross înjură de câteva ori mai înainte de a transmite către mașinile de patrulare simplul mesaj radio:

— Rămâneți pe loc! Misiune anulată.

— Ne pare rău, amice! se auzi un glas apoi radioul rămase tăcut.

Probabil că a mai trecut o oră până ce William și Ross au putut să vadă deschizându-se porțile din nou și BMW-ul să dispară din vedere.

***

William a rămas nemișcat până a fost sigur că nu mai era nimeni în încăpere. A privit discret peste balustrada galeriei – nu se zărea nimeni – apoi a coborât tiptil scara în spirală și a pornit în diagonală spre ieșirea din sufragerie nu mai înainte de a arunca o privire către tabloul de Caravaggio. A întredeschis ușa suficient cât să zărească ceva prin crăpătură, apoi a pășit pe coridorul pustiu pregătit în orice moment să se furișeze fie în magazin fie în cafenea în cazul în care apărea cineva. Se îndrepta către ușa principală tot mai încrezător pe sine și tocmai voia să pună mâna pe mâner când auzi un glas întrebând:

— Te pot ajuta cu ceva, tinere?

William s-a răsucit agitat și a văzut-o pe doamna cea în vârstă aflată la biroul ei verificând încasările de dimineață.

— Bună ziua! Da, aș vrea un bilet pentru turul de după-amiază, spuse el pe nerăsuflate, în timp ce scotea portofelul din buzunar.

— Îmi pare rău, dar am închis pe ziua de azi.

— Ah, ce păcat! Abia așteptam să văd tabloul de Caravaggio.

— Nu te-am văzut și azi-dimineață aici? întrebă ea privindu-l mai cu atenție.

— Ba da. Mâine mă întorc la Londra și speram să mai văd tabloul încă o dată.

— Vino mâine-dimineață la prima oră, tinere, pentru că s-ar putea să fie ultima șansă de a-l vedea.

— Nu înțeleg?! riscă William. Ghidul a spus că tabloul aparține familiei de peste două sute de ani și este mândria colecției lordului McLaren.

— Într-adevăr, așa este, dar se pare că fiul meu nu are de ales și trebuie să-l vândă, spuse văduva contesă ieșind din spatele ghișeului și deschizând ușa de la intrarea principală.

— Vezi tu, drepturile de succesiune! spuse oftând și închise ușa în urma lui.

William aflase cine era a patra persoană de la masa de prânz.

***

— A fost și Christina la prânz? întrebă Beth când William se așeză în pat în seara aceea.

— Da, și poza ca adevăratul cumpărător interesat de tablou deși Booth Watson a fost cel care a vorbit în cea mai mare parte a timpului.

— Așadar, încă o dată am crezut minciunile ei. Îți promit că nu mai scapă niciodată de acum încolo.

— Atunci va trebui să o ucizi și să speri că eu voi fi ofițerul care va investiga cazul.

— N-am nevoie de ajutorul tău pentru că știu cum să-i ucid pe amândoi fără să vărs un strop de sânge.

— Ce ai de gând?

— Dacă Tim Knox ar lua legătura cu guvernul Maiestății Sale și i-ar îndemna pe cei responsabili să refuze licența de export pe motiv că *Fishers of Men* este o operă de patrimoniu, atunci ar putea să treacă ani buni până când Faulkner să ajungă să pună mâna pe tablou. Și Christina va fi singura vinovată.

— Ăsta-i ultimul lucru pe care aș vrea să-l faci! spuse el hotărât. Comandantul tocmai a aprobat Operațiunea Capodopera așa că am nevoie să aflu cui i se va încredința transportul tabloului către noul proprietar.

— Nu-mi ia mai mult decât să dau câteva telefoane. Ce primesc în schimb?

— Îl voi aduce pe Faulkner în cătușe și tabloul odată cu el.

— Dacă reușești asta, îi voi cere lui Tim Knox să facă o recomandare către ministrul de finanțe să îl scutească pe lordul McLaren de plata drepturilor de succesiune în schimbul donării tabloului de Caravaggio către națiune.

— Ce înțelegi prin „națiune”?

— Fitzmolean, evident.

— Chiar nu pot să spun care e mai vicleană și mai lipsită de scrupule, tu sau Christina?

Beth stinse lumina.

Capitolul 18

— Este superbă! spuse Beth când mireasa și mirele au intrat și a văzut-o pentru prima oară pe Josephine.

— Și Ross este evident sub vraja ei, spuse William la rândul său.

— N-ai fi și tu?

— Eu m-am resemnat cu ceva timp în urmă și sunt blocat cu tine. O *sărmană fecioară, domnule, nu prea arătoasă.*

— *Dar a mea,* spuse Beth. *Totul e bine când se sfârșește cu bine.*

— Nu. *Cum vă place.*

— Problema ta este că ești semieducat.

— Și a ta este…

— Sîtt!, spuse Beth pe când Ross și Jo își ocupau locurile în fața ofițerului stării civile.

— Bine ați venit la primăria Marylebone! spuse adresându-se întregii adunări.

— Nu cred că mă voi obișnui vreodată ca o femeie să oficieze ceremonia unei căsătorii, șopti Beth.

— Ești adorabil de demodată, o alintă William luând-o de mână.

— Tocmai de aceea am sfârșit alături de tine, om al peșterilor.

— Am plăcerea de a oficia această ceremonie de căsătorie între Ross și Jo. Aș începe prin a sublinia că angajamentul pe care îl fac azi unul față de altul este pe viață și la fel de legal și moral ca și legământul făcut în biserică. Așadar să începem.

William nu-l mai văzuse niciodată pe Ross arătând atât de fericit și relaxat. Costumul nou, modern, cămașa albă și chiar și butonii, totul completat cu o garoafă roșie la butonieră ar fi fost o adevărată surpriză pentru obișnuiții lumii interlope printre care trăise ani de zile. Niciunul nu fusese invitat la nuntă.

Când ofițerul a încheiat cu:

— Dacă cineva din cei prezenți cunoaște un motiv legal pentru care nu se poate încheia această căsătorie, el sau ea să declare acum!

Beth l-a luat de mână pe William amintindu-și cum încercase Miles Faulkner să le distrugă ziua nunții dar Christina le sărise în ajutor.

Nimeni nu a spus un cuvânt în situația prezentă.

William nu și-a putut reține un zâmbet când cei doi au rostit jurămintele. Încă nu se putea obișnui cu faptul că unul dintre cei mai duri bărbați pe care îi cunoștea putea fi îndrăgostit nebunește.

A izbucnit un ropot de aplauze când ofițerul a declarat:

— Îmi face o deosebită plăcere să vă declar legal căsătoriți! Poți săruta mireasa.

Doamna și domnul Hogan s-au sărutat pentru prima oară.

— Mi-e foame, șopti William.

— Răbdare! Suntem invitați la prânz la hotelul Marylebone după ceremonie.

— Abia aștept. N-am mai luat o masă adevărată de săptămâni bune.

Beth l-a lovit peste gleznă și el a scos un scheunat exagerat.

Alaiul i-a urmat pe mire și pe mireasă afară din primărie și au coborât treptele ajungând pe trotuar. William și Beth au traversat Marylebone Road ținându-se de mână și s-au îndreptat spre hotel.

Un bărbat aflat în stația de autobuz de cealaltă parte a drumului nota numele fiecărui participant pe care îl recunoștea. Doar trei dintre oaspeți îi erau necunoscuți. A privit cu atenție spre mire și mireasă și se întreba dacă Hogan era conștient că se însurase cu o escortă. Oricum el avea să-și anunțe angajatorul neîntârziat că nu se mai puteau baza pe târfa mult prea bine plătită. Apoi a văzut-o și pe SD Roycroft. Oare nici ea nu mai era de încredere? Era posibil ca informațiile pe care i le furniza să fie în prealabil verificate de Warwick?

Trebuia să se aștepte la tot ce era mai rău în timp ce făcea ca lucrurile să se întoarcă în avantajul lui. Putea să dea vina pentru informații false pe curva asta și să se bucure de avantajul de a o fi deconspirat. Astfel se putea asigura că nu pierde singura sursă de venit.

Lamont n-a mișcat cât timp alaiul de nuntă s-a deplasat spre hotel. Odată ce și ultima persoană s-a pierdut din vedere a mers către cea mai apropiată cabină telefonică, a format numărul și a așteptat.

— Birourile Fetter Lane. Cu ce vă pot fi de folos?

— Trebuie să vorbesc cu domnul Booth Watson. Este urgent!

***

— Ce belșug! spuse William și se așeză la coadă.

— Nu uita că încerci să dai jos câteva kilograme!

William nu a luat în seamă vorbele ei și și-a umplut farfuria cu pui în stil Coronation[10], roșii și salată mai înainte de a se îndrepta spre celălalt capăt al mesei unde a pus în farfurie pe unde mai era loc șuncă, brânză și cartofi.

— Poți să târăști un om afară din peșteră dar oricât ai încerca să-l cizelezi, el tot un om al peșterilor rămâne, oftă Beth.

Ea luă o lingură de somon, o jumătate de ou fiert și puțină salată mai înainte de se îndrepta către Paul care stătea de vorbă cu mireasa. Farfuria lui arăta și mai mult asemenea unui munte.

— Ți-o prezint pe Beth Warwick, soția lui William, spuse Paul între înghițituri.

— Ross are numai cuvinte de laudă pentru soțul tău, dar așa cum cred că deja știi el a fost totdeauna fericit să lucreze sub acoperire. Altfel nu ar fi ales niciodată să plece din rândurile poliției.

— William este exact opusul. A lucrat pentru scurt timp sub acoperire dar aștepta cu nerăbdare să se întoarcă la Yard și să aibă echipa alături.

— De asta și sunt parteneri perfecți, spuse Paul.

— Poți să-mi spui unde plecați în luna de miere?

— Ross mi-a oferit trei alternative: oricare dintre cele trei variante de *Vacanțe de coșmar* sau să mergem pe valea Loarei să facem un tur al viilor, să ne bucurăm de degustări ale celor mai bune vinuri și de delicioasa bucătărie locală iar mai apoi la Paris, la Ritz Carlton pentru un weekend lung.

— Cred că a fost nevoie să vă gândiți îndelung și bine pentru a decide, spuse Beth.

— O miime de secundă, se văzu nevoită Jo să recunoască. Oricum, imediat ce ne întoarcem, Ross intenționează să experimenteze toate variantele ofertei *Vacanțe de coșmar* în timp ce eu voi sta acasă să pregătesc totul pentru Josephine sau… Joseph.

— M-a invitat și pe mine să particip la o vacanță „neplăcută”, spuse Paul dar din păcate datele nu coincid cu programul meu încărcat.

Toți trei au izbucnit în râs. Privind în jur Beth zări o doamnă mai în vârstă prinsă într-o conversație intensă cu comandantul.

— Trebuie să recunosc, nu m-am gândit niciodată că fiul meu se va căsători, spuse doamna. Totul m-a luat prin surprindere.

— Sper că e una plăcută, doamnă Hogan. Puteți fi foarte mândră de fiul dumneavoastră și îmi pare rău că ne va părăsi.

— Într-adevăr e de lăudat dar ca bun romano-catolic nu puteți să nu observați că s-au căsătorit la timp, continuă ea aruncând o privire în direcția nurorii ei.

— Îmi pare rău dar cred că sunt un catolic nepracticant.

— Suficient de nepracticant încât să nu vă preocupe fosta ei profesie?

Comandantul nu avea la îndemână niciun răspuns potrivit.

— Cu cine stă de vorbă William? a întrebat Jackie alăturându-se lui Paul la coadă pentru a doua oară.

— Maiorul Cormac Kinsella, noul șef al lui Ross. E complet sărit de pe fix, așa că Ross se simte ca acasă, comentă Paul și luă ultimul copan de pui.

— Când vi se alătură Ross? întrebă William.

— Pe întâi luna viitoare, așa că nu-l mai ai decât pentru scurt timp după ce se întoarce din luna de miere.

— Nici că se putea mai bine pentru că avem o misiune care nu se putea desfășura fără prezența lui.

— Pot să întreb despre ce e vorba? Ross refuză să îmi spună cu ce se ocupă la Yard.

— La fel și eu. Dacă aș vorbi, mi-aș pierde slujba.

— Dacă s-ar întâmpla, te rog ia legătura cu mine, spuse maiorul și scoase o carte de vizită din buzunar.

— De ce ar vrea să facă așa ceva? întrebă Beth care apăruse alături de William.

— Suntem norocoși că Ross ni se alătură ca agent senior operațional în teren, doamnă Warwick, dar nu va trece mult timp până voi fi în căutarea unei persoane care să mă înlocuiască în postul de director general. Sincer vorbind, cred că soțul dumneavoastră ar fi omul ideal pentru a prelua compania și să o ducă la un nivel superior.

— Ce ar mai putea fi posibil peste „Insuportabil”?

— Un salariu de optzeci de mii de lire pe an, acțiuni ale companiei și procent din profit.

— Și ce vă face să credeți că sunt omul potrivit? În fond nu mă cunoașteți decât de zece minute.

— Știu că sunteți cel mai tânăr DIS din întreaga istorie a Poliției Metropolitane, și, după părerea lui Ross, sunteți cel mai bun ofițer alături de care a lucrat. Decizia era luată înainte de a vă cunoaște.

— Mai bine nu-i spuneți comandantului, a fost de părere Beth.

— Ce ar fi mai bine să nu aflu? dori să știe Hawk care li se alăturase.

— Maiorul Kinsella tocmai i-a oferit lui William o slujbă, spuse Beth savurând răspunsul.

— Peste cadavrul meu! spuse Hawksby.

— Indiferent de ce e necesar, zâmbi Kinsella.

— Și voi face tot ce-mi stă în putere ca să te împiedic. Am planuri mai serioase pentru DIS Warwick și ele nu includ conducerea unei tabere de vacanță. Mai mult de atât! Aș fi încântat să te omor dacă îmi stai în cale.

— Nu spune în Biblie că până și gândul de a ucide este un păcat? încercă Beth să însenineze atmosfera.

— Dacă așa stau lucrurile, continuă comandantul, va trebui să-i cer Domnului să aibă în vedere încă vreo cincizeci de alte cazuri. Și sincer vorbind nici măcar nu te afli în fruntea listei mele, spuse comandantul aruncând priviri furioase maiorului.

William zâmbea dar știa prea bine cine se afla în fruntea acelei liste.

— Și oricum intenționez să mă pensionez în viitorul nu prea îndepărtat și cineva trebuie să îmi ia locul.

Aceste cuvinte au lăsat-o fără replică până și pe Beth. Tocmai în acel moment William a auzit pe cineva șoptindu-i la ureche:

— Putem să schimbăm o vorbă înainte să plec spre aeroport?

— Desigur, spuse William și îl lăsă pe comandant să se dueleze în continuare cu maiorul.

— Ne întoarcem la timp ca să fiu aici pentru marele eveniment? întrebă Ross când se aflau

suficient de departe de urechi curioase.

— Am amânat totul cu o săptămână ca să fiu sigur că vei fi aici. Nu vreau să pornesc această operațiune specială fără tine.

— Ce au de spus specialiștii în transport despre oamenii de la Yard care li se vor alătura?

— N-au sărit în sus de bucurie dar și-au păstrat opiniile pentru ei odată ce Hawk le-a reamintit că cele mai multe dintre contractele lor trebuie aprobate de guvern. Au fost cam belicoși timp de câteva zile până când ministrul de interne l-a sunat pe președintele companiei. Am înțeles că nu a fost o discuție prea lungă.

— Abia aștept!

— Să nu audă Jo că ai spus așa ceva pentru că știu că are alte planuri în ce te privește pentru următoarele zece zile. Așa că destinde-te și bucură-te de luna de miere. Când te întorci am nevoie de tine într-o formă excelentă dacă ne gândim că pornim cea mai importantă operațiune în care am fost implicat vreodată.

— Mai mare decât Calul Troian?

— Aceea a fost operațiunea comandantului. Capodopera e a mea.

***

În următoarea săptămână Ross a colindat pe valea Loarei, a sorbit din cele mai fine vinuri, fără a i se permite să golească paharul, pur și simplu a devorat mai multe feluri de mâncare tipice pentru *nouvelle cuisine* mai înainte de a se duce la culcare simțind că îi este foame. Ultimele trei zile le-a petrecut bucurându-se de atracțiile din Paris fără să bănuiască cât de curând avea să revină. A reușit și să alerge cinci mile în fiecare dimineață mai înainte de a i se alătura lui Jo la micul dejun cu croasant și cafea. Era evident din punctul lui de vedere că micul dejun nu era o masă pe care francezii să o îndrăgească. În absența lui DIS

Warwick și comandatul și-a petrecut timpul punând la punct ultimele detalii ale operațiunii care necesitau sincronizare la fracțiune de secundă.

La întoarcerea lui Ross bronzat, totul era pus la punct așteptând semnalul comandantului pentru a trece la acțiune.

După ce Ross și William au mai trecut o dată în revistă planul, cel dintâi spuse:

— Dacă ne reușește această operațiune, voi pleca din rândurile poliției un om fericit. Și asta nu pentru că tu nu vei mai fi șeful meu, adăugă râzând.

— Dacă nu, voi părăsi și eu instituția dar voi rămâne șeful tău spuse William, dar fără să râdă.

Capitolul 19

Lui William nu-i trecuse niciodată prin minte cât timp poate dura împachetarea unei opere de artă sau de câți oameni era nevoie deși Beth încercase să-l prevină.

Omul cheie era Ian Posgate, agent senior pentru Lloyd din Londra, care asigurase tabloul de Caravaggio pentru deteriorări cauzate de transport dar și pentru suma de 21 milioane de lire sterline dacă tabloul nu ajungea la destinație. Posgate era încântat că poliția avea să-i însoțească în călătorie, agenții fiind deghizați ca angajați ai săi.

William și Ross stăteau unul lângă altul și urmăreau din priviri cum era făcută treaba de profesioniști. Domnul Benmore, șeful echipei de manipulare obiecte fine de artă se putea mândri că un tablou de Goya, unul de Rembrandt și unul de Velasquez făceau parte din catalogul lui de capodopere de care se ocupase. Totuși, de curând lăsase treaba în seama unuia dintre ajutoarele lui pentru un Warhol ce trebuia să meargă la Tate. Domnul Benmore nu ambala lucrări moderne.

Lungul proces a început cu patru tehnicieni dintre care doi erau urcați pe scări până la jumătatea acestora și ceilalți doi stăteau jos cu picioarele bine înfipte pe pământ. Apoi acționând împreună au început să coboare tabloul controlat pe lanțuri cu mișcări lente, sincronizate. William a observat că lordul McLaren părea vizibil îmbătrânit așa cum stătea și privea la spațiul dreptunghiular ce marca locul în care timp de două sute de ani se aflase mândria colecției de artă a familiei sale.

Când rama de jos a tabloului a ajuns la jumătatea unui stat de om față de pământ, cei patru specialiști au scos tabloul de pe lanțuri și l-au coborât ușor pe niște cărămizi din beton celular și

s-au odihnit câteva momente mai înainte de a-l pune într-o ramă pregătită special pentru călătorie.

Această ramă, o adevărată piesă unică de măiestrie meșteșugărească, fusese realizată de un tâmplar care nu văzuse niciodată tabloul dar primise dimensiunile exacte ale ramei aurite.

Când tabloul a fost fixat în siguranță s-a aplicat peste el un strat de polietilenă bine întins pe toată suprafața după care sub supravegherea domnului Benmore a fost plasat într-o ladă cu întăriturii exterioare realizată de același tâmplar; o misiune delicată necesitând îndemânare și totodată forță. După ce s-a asigurat că nu era posibil ca tabloul să se deplaseze în cutie pe timpul îndelungatei călătorii spre Barcelona, ultima sarcină a domnului Benmore a fost să închidă capacul cutiei cu șuruburi folosindu-se de o șurubelniță electrică. Ross a numărat că s-au folosit douăzeci și patru de șuruburi.

După o inspecție amănunțită, domnul Benmore s-a declarat mulțumit și a permis echipei sale să bea un ceai.

Douăzeci de minute mai târziu erau din nou în mișcare. Doi dintre ei au ridicat tabloul la o distanță de treizeci de centimetri de pământ în timp ce ceilalți doi l-au plasat pe un cărucior asemenea unui skateboard. După ce tabloul fusese coborât lent pe cărucior a fost scos din sufragerie fără grabă și apoi purtat pe coridor până la ușa de la intrarea principală. În prealabil pardoseala din marmură a coridorului fusese acoperită cu plăci Correx pentru a o proteja.

Când au ajuns în holul de la intrare, William a aruncat o privire către moșier care avea brațul protector în jurul unei femei mai vârstnice pe care a recunoscut-o imediat. Aceasta își reținea cu greu lacrimile privind în urma prețiosului tablou dispărut.

William a mai remarcat câteva momente mai târziu că acesta a rămas în poziție verticală din

clipa în care a fost pus în ladă până când lada a fost fixată în chingi în duba cu perne pneumatice și cu sistem de control a temperaturii, *Fishers of Men* fiind astfel în deplină siguranță.

Pe distanța de douăsprezece mile către aeroportul din Aberdeen, duba nu a depășit viteza de treizeci de mile pe oră.

William și Ross urmăreau duba dintr-o mașină a poliției fără însemne. Un avion particular îi aștepta la un aeroport unde avioanele particulare sunt mai frecvente decât cele comerciale.

Domnul Benmore a coborât primul din dubă și din nou a urmărit cu atenție cum tabloul era transferat cu cât se poate de mare grijă în cala avionului unde a fost fixat în chingi tot în poziție verticală. El și agentul de asigurări nu și-au luat niciun moment privirile de pe lada din lemn până când ușa de la cală nu a fost închisă. Patru pasageri au urcat în avionul care avea ca destinație Barcelona.

Când avionul a aterizat câteva ore mai târziu pe pământ spaniol, locotenentul Sanchez se afla pe pistă în întâmpinarea lor.

Și el era bine pregătit. Sub instrucțiunile domnului Benmore, patru polițiști în salopete au descărcat lada și au fixat-o în poziție verticală într-o altă dubă capitonată și cu temperatură controlată în interior.

Ross ședea lângă Sanchez în față și domnul Benmore împreună cu domnul Posgate și William urcaseră în spate. William a dat semnalul de plecare lovind cu degetele în peretele dubei și Sanchez a pornit în ritmul unui cortegiu funerar pentru ultima parte a călătoriei.

***

Booth Watson călătorise și el la bordul unui avion în acea dimineață pentru a se întâlni cu cel mai valoros client al său.

L-a găsit pe Miles într-o stare de exuberanță neobișnuită în așteptarea sosirii noii sale achiziții. Cei doi bărbați ședeau în salon și priveau către spațiul gol aflat deasupra șemineului unde avea să fie atârnat *Fishers of Men.*

— În timp ce așteptăm, dă-mi ultimele informații legate de ce se-ntâmplă la Londra!

— Unele vești sunt bune, altele nu prea, spuse Booth Watson și deschise servieta din care scoase nelipsitele dosare. Mă tem că rapoartele venite din partea târfei nu mai pot fi credibile. Dar oricum nu te-ai gândit să mă consulți în privința ei.

— Hai, continuă, îl îndemnă Miles iritat.

— În urmă cu două săptămâni la primăria din Marylebone Josephine Colbert s-a căsătorit cu ID Ross Hogan, bărbatul pentru care o plăteai ca să-l seducă pentru a ne furniza informații despre ce pune la cale echipa lui Warwick. Acum este un membru deplin al echipei lor.

— Scoate-o imediat de pe statul de plată, spuse Miles furios.

— Am făcut-o deja. Mai ai vreo altă sugestie în privința ei?

— Nimic care să te preocupe pe tine. Mă interesează mai mult să știu cum ai făcut rost de această informație pentru că îmi este greu să cred că ai fost invitat la nuntă.

— De ceva timp Lamont îl ține pe Hogan sub supraveghere. Trebuie să-ți mai spun și că o suspectează pe SD Roycroft că ar fi la degetul mic al lui Warwick și nu la ordinul nostru.

— Cere-i lui Lamont să continue să se întâlnească cu Roycroft astfel încât ei să nu-și dea seama că am aflat adevărul despre ea. Următorul ei raport va fi interesant de citit având în vedre că știm cui îi este loială de fapt. Și ai grijă ca Lamont să fie fericit.

— Există un singur lucru care îl face fericit pe Lamont și cealaltă echipă nu i-l poate oferi.

— Asta e valabil și în cazul Christinei. Nu ne putem asuma riscul să o vedem cum părăsește nava.

— Nu există vreun risc major în privința asta. Știe foarte bine că dacă te părăsește în favoarea lui Warwick nu mai are casă la țară, nici apartament în oraș, nici șofer care să o plimbe, nici conturi pentru rochii sau doamne în compania cărora să ia prânzul și în niciun caz tineri amorezi. Va sfârși prin a-și pune capul pe perna din camera de oaspeți a lui Warwick și se va mulțumi cu resturile de la masa lor. Nu cred că ar fi mulțumită.

— Și-atunci de ce o mai plătești? se miră Faulkner.

— Cât timp Christina păstrează legătura cu soția lui Warwick, ea rămâne cea mai bună momeală atunci când vrem să descoperim ce pune la cale soțul ei, deși pare a fi sensibilă la un alt gen de mită…

— Ce vrei să spui?

— Christina m-a informat că ultima ei întâlnire cu soția lui Warwick a decurs foarte bine. Era încântată că propunerea ei în privința tabloului de Frans Hals pentru Fitzmolean a fost acceptată.

— Tabloul meu de Frans Hals, ținu Miles să sublinieze.

— Va fi departe de tine doar pentru câteva săptămâni. Este doar un mic sacrificiu dacă îl pui în balanță cu posibile efecte ale unui refuz.

— Să te asiguri că tabloul e returnat imediat în ziua următoare închiderii expoziției. Altceva?

— Da. Achiziționarea tabloului de Caravaggio aproape că ne-a golit conturile din Londra.

— Conturile vor fi refăcute odată ce se va încheia preluarea lui Marcel și Neffe. Și nu uita de banii care sunt depozitați în seiful de la Rashidi.

Booth Watson nu era deloc dispus să-i spună clientului său că și acea sursă de fonduri scădea dar dintr-un cu totul alt motiv.

Faulkner s-a uitat la ceas.

— Dacă avionul meu a aterizat la timp, tabloul va fi aici într-o oră. Hai să luăm prânzul până atunci!

***

Locotenentul Sanchez a pornit motorul și a trecut în viteza întâi și a continuat să urmeze instrucțiunile pe care le tot repeta domnul Benmore rămânând pe banda întâi fără a depăși viteza de treizeci de mile pe oră, chiar și pe autostradă.

Ross ședea alături, extrem de atent la tot ce se întâmpla în jurul lui de parcă se pregătea să anticipeze neprevăzutul. Observase deja cele patru motociclete de poliție, fără însemne care se deplasau pe autostradă. Două se aflau în față și două în spate și păreau că sunt în misiune de control al traficului. Când au părăsit autostrada și au intrat pe drumul de țară a pornit videocamera astfel încât să aibă înregistrat fiecare pas al călătoriei.

Locotenentul privi cu invidie:

— Aparatură de la Scotland Yard?

— Nu prea. Este un dar de la soția mea.

— Singurul dar pe care mi-l face soția este câte o fiică.

— Câte ai până acum?

— Trei. Dar nu renunț, spuse el chiar pe când ajungeau la marginea pădurii și a fost silit să oprească mașina.

Ross a închis camera și a pus-o în torpedou iar Sanchez a lovit cu pumnul în peretele despărțitor pentru a-și înștiința colegii din spate că au ajuns.

William a aruncat o privire domnului Benmore. Acesta părea agitat și transpira din greu.

Locotenentul Sanchez a apăsat claxonul și câteva păsări aflate în vârful pinilor și-au luat zborul. Când se pregătea să apese din nou, o

mașină de golf a ieșit din pădure și s-a oprit în fața dubei.

Doi bărbați musculoși au coborât din mașinuță și au dat roată dubei cu pași lenți. Unul a deschis ușa de la șofer și a schimbat câteva cuvinte cu Sanchez care avea răspunsuri bine pregătite la fiecare întrebare. Paznicul a mimat un salut mai înainte de a se alătura colegului său aflat în spatele dubei. Cei doi au examinat lada din lemn, au numărat pasagerii, au verificat documentele și apoi au închis după care s-au îndreptat către mașinuță. Unul dintre ei a fluturat mâna făcându-i semn lui Sanchez să-i urmeze.

Ross a scos camera din torpedo și a început să filmeze poteca șerpuitoare, nemarcată pe care îi ghida mașinuța printre copaci până când au ajuns la pod. A filmat în continuare podul peste apa repede curgătoare pe care l-au traversat și apoi conacul ce domina peisajul asemenea unui palat.

Sanchez a mers pe urmele mașinuței de-a lungul unei peluze cu iarba tunsă perfect și apoi au intrat pe o alee care ducea la reședință. Dacă Faulkner ar fi apărut la ușă Ross urma să meargă în spatele dubei pretinzând că supraveghează descărcarea și asta pentru a nu fi recunoscut de cel care-i fusese tovarăș de pușcărie.

Planul era ca în momentul în care Faulkner pornea în urma lăzii spre casă, cei patru polițiști să îl înhațe și să îl încătușeze. Sanchez îl aresta și îi citea drepturile.

Dacă ar fi existat și cel mai mic semn de rezistență din partea celor doi musculoși, polițiștii pe motociclete care patrulau nerăbdători pe autostradă ar fi intrat în acțiune și li se alăturau în doar câteva minute.

Ușa de la intrare s-a deschis și a apărut majordomul. Dar nu era niciun semn că Faulkner se afla acolo. Lucrurile nu mergeau așa ușor. Ross a trecut la planul B.

Sanchez și Ross au coborât și au mers în spatele dubei să privească cum domnul Benmore supraveghea descărcarea lăzii. Acesta deja se plânsese lui William din pricina celor patru amatori care luaseră locul oamenilor săi, dar lamentările nu i-au fost de niciun folos. După bombăneli și mormăituri, lada a fost în sfârșit descărcată și cei patru polițiști l-au urmat pe Sanchez și pe majordom în reședință împreună cu Ross și domnul Benmore. În tot acest timp, William a rămas deoparte, ascuns privirilor. În continuare nici urmă de Faulkner.

De îndată ce s-a închis ușa de la intrare, William a luat o șapcă, a tras-o bine pe ochi, a coborât din dubă și s-a ascuns în spatele volanului conștient că trebuia să evite riscul de a fi văzut de Faulkner care l-ar fi recunoscut de îndată. I-ar fi plăcut să fie ofițerul care făcea arestarea dar totodată spera că atunci când avea să se deschidă ușa de la intrare avea să apară triumfător ofițerul Sanchez împreună cu prizonierul său. Domnul Benmore avea să se afle într-o stare de tulburare profundă când îi vor spune că tabloul urma să se întoarcă în Scoția; era o înțelegere stabilită între comandant, ministrul de interne și poliția spaniolă.

Cei patru polițiști care cărau biletul de intrare înaintau încet de-a lungul holului în timp ce Sanchez conversa cu majordomul. În cele din urmă au ajuns în salon unde un spațiu generos lăsat liber deasupra șemineului indica locul în care trebuia atârnat tabloul *Fishers of Men.*

Lada a fost lăsată cu mare grijă pe covor și polițiștii s-au retras câțiva pași lăsându-i loc domnului Benmore să se apuce de o altă sarcină a sa care necesita pricepere pe măsură. Despachetatul.

În timp ce el desfăcea șuruburile, Ross s-a poziționat în spatele ușii astfel încât dacă intra Faulkner acesta să fie luat prin surprindere.

După ce toate cele douăzeci și patru de șuruburi au fost scoase și capacul a fost ridicat, domnul Benmore a îndepărtat rama în care călătorise tabloul, după care a urmat folia de polietilenă ce fusese întinsă peste tablou pentru a proteja pânza. După ce misiunea a fost îndeplinită spre satisfacția lui, a instruit ajutoarele fără pregătire, cum să ridice tabloul din ladă fără bruscări apucând de cele patru colțuri ale ramei aurite. Probabil că a repetat cuvântul *„lentamente*” de o duzină de ori. Și domnul Benmore nu era omul care să se repete.

Cei patru bărbați s-au aplecat, a apucat fiecare câte un colț al ramei și au eliberat capodopera din lada de lemn. Deși n-ar fi vrut, Ross nu s-a putut abține să nu facă câțiva pași spre tablou pentru a-l vedea mai bine. Chiar în acel moment a intrat majordomul și imediat în spatele lui se afla stăpânul său.

Ross a încercat să se ascundă după ușă, dar Faulkner l-a zărit imediat și chipul i-a devenit expresia sinceră a unui șoc real. A făcut stânga împrejur și a rupt-o la fugă de-a lungul holului urmat de Ross și de Sanchez la doar câțiva pași în spate.

Majordomul a încercat să le taie calea dar un placaj care ar fi scos din joc și un jucător de rugby a venit din partea lui Ross și l-a trântit la pământ. Dar cu toate acestea a reușit să câștige câteva secunde vitale pentru patronul său.

Ross l-a urmărit pe Faulkner de-a lungul holului apoi pe un coridor lung și cu fiecare pas era tot mai aproape de el. Când a ajuns la ușa de la capătul coridorului, Faulkner l-a surprins pe Ross oprindu-se să se uite la ceas mai înainte de a deschide ușa. Apoi dintr-un salt a intrat și a trântit ușa în urma sa. Ross a prins mânerul o secundă mai târziu. După un prim asalt asupra ușii și-a dat seama că nicio grămadă de rugby nu ar fi reușit să o deschidă.

Faulkner a auzit atacul umărului asupra ușii și și-a permis un zâmbet ironic în timp ce traversa încăperea și se oprea în fața masivei uși metalice. A introdus un cod de opt cifre pe ceas și cealaltă ușă metalică la fel de grea a ascultat comanda și s-a deschis. A trecut pragul, a tras ușa în urma lui și a așteptat până când cele patru zăvoare au intrat în lăcașul lor.

A atins din nou ceasul de la mână și a așteptat să se lumineze cadranul apoi a introdus un alt cod din opt cifre care fără întârziere a deschis ușa cea mai îndepărtată. A trecut și pragul acesteia și a trântit ușa metalică în urma sa. A răsuflat ușurat apoi a început să coboare scările către lumea sa de sub pământ.

Primul lucru pe care l-a făcut când a ajuns în birou a fost să dea un telefon.

Capitolul 20

Majordomul i-a dat cheile fără ezitare lui Ross care era extrem de furios. Până în acel moment stăpânul său avusese timp suficient să scape, gândea majordomul.

Ross a fugit înapoi pe coridor unde i-a găsit pe Sanchez, William și alți câțiva polițiști încercând fără succes să dărâme ușa. Singurul lor rezultat era că își învinețiseră umerii.

Ross a deschis imediat ușa dar nu au fost deloc surprinși că Faulkner nu se afla acolo.

— Uită-te cu atenție la această ușă metalică! Spune-mi ce vezi sau mai bine spus ce nu vezi! îi ceru William.

— Nici mâner, nici balamale, spuse Ross fără ezitare.

— Și nici cadran pentru cod, adăugă Sanchez. Prin urmare, cum se deschide?

— Presupun că există o singură persoană care știe, a fost de părere William.

În acel moment majordomul a reapărut ducând o tavă pe care se aflau băuturi, fapt ce l-a făcut pe Ross să dorească să-l lovească din nou și mai tare.

— Cum deschidem ușa? întrebă William.

— N-am nici cea mai mică idee, sir, răspunse majordomul așezând tava pe masă.

Expresia dezorientată de pe chipul lui l-a făcut pe William să creadă că acesta chiar spunea adevărul.

William se pregătea să-i pună o altă întrebare când telefonul aflat pe birou a început să sune. I-a făcut semn majordomului să ridice receptorul.

Majordomul a răspuns apelului.

— Bună ziua, reședința Sartona. Cu ce vă pot fi de folos?

William a scos un carnet și un pix și a scris numele Sartona pe care l-a subliniat ascultând conversația.

— *Sunt încă acolo?*

— Da, sir. Îmi pare rău, dar domnul Sartona este plecat în străinătate. Să-i transmit un mesaj?

— *Booth Watson mai e acolo?*

— Da, sir. Așteaptă cu nerăbdare să vă revadă la întoarcere.

— *Sună-mă de îndată ce ești sigur că nu mai e picior de sticlete prin jur și au pornit toți spre Barcelona.*

— Desigur, sir. Îi voi spune că ați sunat.

Apoi majordomul puse jos receptorul și întorcându-se spre William întrebă:

— Vă mai pot ajuta cu ceva domnilor?

Ross a strâns un pumn și a făcut un pas înainte.

— Nu, mulțumim, spuse William făcând repede un pas pentru a se așeza între ei. Cred că ar fi mai înțelept să te retragi.

— Cum doriți!

Se înclină ușor și plecă fără nici un alt cuvânt.

William a așteptat să se închidă ușa în urma lui.

— Dacă avem vreo șansă să descoperim ce se află în spatele acelei uși, avem nevoie de echipament serios, spuse William arătând spre ușa metalică ermetică.

— Ușor de spus, mai greu de făcut, fu de părere Sanchez. Este o clădire de care se folosea Franco pentru a se ascunde. Este o clădire de patrimoniu și nu ne putem atinge de nimic fără o aprobare din partea unui judecător.

— În acest caz nu avem ce face decât să continuăm fără a cere părerea autorităților, a fost opinia lui Ross.

— Nu prea cred că așa stau lucrurile. Ross, gândește-te că nu suntem pe undeva pe străzile lăturalnice din Battersea. Aici nu avem niciun fel de autoritate.

— Și cui îi pasă, Coristule?

— Mie îmi pasă, spuse Sanchez. Nu ne aflăm nici măcar pe străzile lăturalnice din Barcelona.

— Și oricum în acest moment poți fi sigur că Faulkner a și telefonat avocatului său din Spania care ne va trânti în față un ordin de restricție mai înainte să cerem noi un aparat de tăiere cu flacără oxiacetilenică.

— Putem să și așteptăm. Tot va trebui să iasă din ascunzătoare până la urmă, insistă Ross.

— Pun pariu că dincolo de ușă este o altă lume, spuse William. Cine știe cât timp vom sta și ne vom frânge degetele până iese el de acolo!?

— Și avocatul lui Faulkner va avea grijă să ne vadă mai întâi plecați de aici, fu părerea lui Sanchez.

William încuviință din cap dar Ross nu părea convins.

— Știu sigur cine e avocatul pe care îl va contacta, spuse Sanchez. Prin urmare nu ne rămâne nimic altceva de făcut decât să cerem un ordin judecătoresc.

— Cât durează până îl obținem? întrebă Ross.

— Zile, săptămâni, luni, spuse Sanchez.

Telefonul de pe birou porni să sune din nou. După ce a sunat de două ori s-a oprit. Și William a bănuit că se ridicase receptorul de la o derivație din casă. Sanchez a ridicat receptorul ca să asculte. Conversația ce avea loc era între majordom și o femeie cu care Sanchez mai încrucișase săbiile de câteva ori în trecut.

— Cine e la conducerea operațiunii? întrebă vocea care nu părea să aibă timp de pierdut.

— Locotenentul Sanchez, răspunse acesta întrerupându-le conversația.

— Bună ziua, locotenente!

Vorbea cu tonul cuiva care se adresa unui subaltern.

— Bună ziua, señora!

— Permite-mi să lămuresc totul de la început!, continuă ea cu un ton pe care încerca să-l facă să sune acceptabil. Dacă în casa clientului meu a avut loc cea mai mică pagubă nu voi ezita să dau în

judecată poliția și să te fac responsabil de cele întâmplate. S-a înțeles?

— Da, señora.

— Ca ulterior să nu existe controverse, locotenente Sanchez, mai întreb încă o dată: s-a înțeles?

— *Absolutamente, señora!* confirmă Sanchez și trânti receptorul.

— Prin urmare, Faulkner ne-a scăpat din nou, concluzionă Ross.

— N-aș fi de părerea asta în totalitate, îl contrazise Sanchez. Voi cere câtorva mașini de poliție să patruleze pe drumul dintre autostradă și acest loc așa că dacă încearcă să scape vom pune mâna pe el.

— Și cum rămâne cu partea cealaltă a casei? întrebă William.

— Va da ochii doar cu stâncile. Franco a ales această locație tocmai ca să nu fie luat prin surprindere vreodată. Nu e de folos nici faptul că Faulkner e conștient că nu dispun de resursele necesare pentru organizarea unei operațiuni de 24/7 pentru timp îndelungat, explică el oftând.

— Prin urmare va trebui să revenim tocmai când se va aștepta mai puțin, sugeră William.

— Când se va întâmpla, țineți-mă la curent! Faulkner e o persoană pe care mi-ar face plăcere să o întâlnesc, le spuse Sanchez.

Ross zâmbi fără a face niciun comentariu iar colegul său spaniol păru să nu ia asta în seamă și continuă:

— Până atunci nu mai e nimic de făcut aici așa că poate e bine să vă conducem la aeroport?

William s-a întors și l-a văzut pe Ross căzut în genunchi și cercetând cu atenție jos, la colțul din stânga al ușii metalice.

— Ceva interesant? întrebă el.

— Nimic, sir, și se ridică în picioare.

Acel „sir” i-a spus lui William că Ross găsise ceva dar nu voia să afle și Sanchez.

Ross și William au ieșit din încăpere urmați de Sanchez. Pe la jumătatea drumului pe coridor, William s-a oprit pentru a privi mai de aproape *The Flute Player* care era agățat pe perete și s-a încruntat ușor.

— E vreo problemă cu tabloul, șefu'?

— Cred că da. Soția mea va trebui să-l șteargă de pe listă.

***

Faulkner a pus jos receptorul telefonului aflat în biroul din subsol, încântat că avocata sa din Spania rezolvase problema neîntârziat și nu avea să treacă mult până când polițiștii urma să fie trimiși la plimbare. Dar cât avea să treacă până se vor întoarce în număr și mai mare?

Răsfoi paginile agendei sale telefonice secrete și se opri când ajunse la litera R, sperând că numărul era încă valabil. S-a lăsat pe spate în fotoliu și a repetat în minte cu exactitate ce avea să spună, apoi formă numărul.

Telefonul a sunat o vreme până a ridicat cineva receptorul la celălalt capăt al firului și o voce a întrebat:

— Cine ești?

— Miles Faulkner. E posibil să nu-ți amintești de mine.

— Domnul Faulkner! Se poate să vă uit? Cărui fapt datorez această surpriză neașteptată?

— Cu cine vorbesc?

— Capul familiei.

— Aș dori să transmiteți un mesaj fiului dumneavoastră, Terry.

— Sunt numai urechi, domnule Faulkner.

— Am nevoie să mă ajute cu o treabă.

— Înțeleg, dar mai întâi trebuie să stabilim prețul.

— Cum merge piața?

— Depinde despre cât de importantă e persoana.

— Soția unui polițist.

— Nu va fi ieftin, domnule Faulkner.

— Cât?

— Să spunem zece miare?

— Perfect, aprobă Faulkner gândind că nu era momentul să se tocmească.

— Cum voi primi banii?

— Fostul superintendent Bruce Lamont vă dă banii cash mâine- dimineață.

— Știe exact unde să ne găsească. Acum tot ce am nevoie e un nume.

***

— Dacă punem în balanță, îmi place mai mult avionul particular al lui Faulkner, spuse Ross pe când își ocupau locurile în rândul din spate, la economic.

— Ăsta era singurul zbor disponibil și suntem norocoși că am mai găsit locuri în ultimul moment.

— Și domnul Benmore și domnul Posgate? Unde sunt?

— În față, la clasa întâi, cu Hristos și cei patru pescari.

— Eh, în acest caz dacă ne prăbușim în canal cel puțin unul dintre noi va merge pe apă.

William a așteptat ca avionul să decoleze și să atingă viteza de croazieră apoi a deschis carnetul:

— Ce ai observat tu și eu nu?

— Avem nevoie de un zbor transatlantic ca să-ți spun tot, așa că începe tu primul.

— Să începem cu majordomul și conversația lui telefonică din birou, spuse William, ignorând relaxarea caustică venită după momentele intense de mai devreme. Sunt aproape sigur că vorbea cu Faulkner.

— De ce crezi asta?

— Când a ridicat receptorul știa exact cine se află la celălalt capăt al firului.

— Cum de ești atât de sigur?

— A spus de două ori „sir” și a încheiat tot cu „sir”. Mie mi-a sunat ca un scenariu bine exersat, scris special pentru o astfel de situație.

— Speculație. Îți trebuie ceva mult mai solid pentru a convinge juriul.

— Bine. Când a telefonat avocata lui Faulkner câteva minute mai târziu era sunetul obișnuit de apel din exterior, dar prima dată a fost doar un singur țârâit, așa că e posibil să fi fost o linie interioară.

— Nu e rău. Dar ce i-a trădat pe majordom de ai luat și note?

— Sartona. A vrut neapărat să mă facă să cred că acesta este noul nume folosit de Faulkner, dar sunt sigur că nu va fi numele de pe pașaport în cazul în care va dori să plece de acolo.

— Bravo, Coristule! Dar eu îți voi tăia asul cu un atu.

William n-a putut să-și rețină zâmbetul gândind că Ross era printre puținii polițiști care îndrăzneau încă să-i spună Corist drept în față. A închis carnetul și a ascultat.

— Pe când tu te aflai în dubă și trăgeai un pui de somn și eu îl fugăream pe Faulkner de-a lungul culoarului am văzut cum încetinește și se uită la ceas. Ce infractor, mi-am spus eu, se uită la ceas când este urmărit de un polițist? Când a atins cadranul acesta s-a luminat.

— Și care e răspunsul la întrebarea ta retorică, inspectare?

— Știa dinainte că ușa biroului era descuiată pentru că asta face parte din planul lui de salvare în cazul în care apare poliția.

— Și unde se potrivește ceasul de mână cu un cadran iluminat cu teoria rossoniană?

— Mai întâi pune-ți întrebarea de ce nu există mâner sau balamale la ușa metalică.

— Care e concluzia ta?

— Acela nu era un ceas de mână ci o cheie ce deschide ușa masivă metalică. Tot ce a trebuit să

facă atunci când s-a luminat cadranul a fost să introducă un cod și apoi ușa s-a deschis.

— Asta explică cum a reușit să dispară dar și cum a putut să-l sune pe majordom câteva momente mai târziu. Și dacă te interesează pot să-ți spun și numele companiei care a fabricat ușa.

— NP, spuse William. Literele gravate în colțul stâng, jos.

— Nu e rău, Coristule! Dar ce înseamnă NP?

— Nu știu dar simt că îmi vei spune tu.

— Nosey Parker. Colonelul Parker este cel care ne poate spune cum se deschide ușa.

— Dar mai ai doar o săptămână și apoi vei pleca din poliție.

— În acest caz va trebui să amân retragerea mea pentru un timp dacă vreau să dovedesc corectitudinea teoriei mele.

— Cine are nevoie de prezența unui fost polițist care merge să lucreze pentru o agenție de turism condusă de doi smintiți?

— Tu ai, spuse Ross și scoase o cutiuță metalică din buzunar. O deschise pentru a scoate la lumină mulajul din plastic al unei chei.

— Cheia de la biroul lui Faulkner?

— Da, spuse el scoțând și minicamera de filmat. Am filmat singurul drum sigur de acces prin pădure către ușa de la intrare. Prin urmare nu poți supraviețui fără mine.

William recunoscu înfrângerea și dădu mâna cu colegul său. În acel moment o însoțitoare de bord se apropie de ei și le oferi fiecăruia câte o tavă cu orez uscat, vită încălzită și o punguță cu sos maroniu.

— Mai ai să-mi spui ceva? întrebă William

— Da. Mi-ar plăcea să stau în față alături de Hristos.

— Cred că ar fi mai potrivit pentru un băiat de cor.

— Dar e și mai bine să salvezi un păcătos.

***

Faulkner a ridicat receptorul telefonului de pe birou și a ascultat.

— Liber, sir! Omul nostru de la aeroport tocmai a sunat și a spus că cei doi au urcat la bordul unui avion spre Londra.

— Amândoi?

— Inspectorul-șef William Warwick și adjunctul său, un inspector pe nume Ross Hogan.

— Soția inspectorului-șef va avea în curând o surpriză neplăcută și asta nu e doar în legătură cu faptul că nu va pune mâna pe tabloul de Frans Hals pentru expoziția din toamnă, spuse Faulkner înainte de a trânti receptorul.

Ieși din încăpere, urcă scările și introduse codul din opt cifre pe ceas. Când ușa interioară s-a deschis a intrat în seif, a introdus un alt cod din opt cifre pe ceas și astfel a reușit să ajungă din nou în biroul său aflat la parter.

Când s-a deschis ușa a fost întâmpinat de Collins care îl aștepta cu o tavă de argint pe care se afla un pahar cu șampanie. A luat paharul și a întrebat:

— Domnul Both Watson este încă aici?

— Este, sir. Vă așteaptă în salon.

Faulkner a privit prin încăperea care fusese scotocită.

— Văd că inspectorul-șef și-a lăsat cartea de vizită.

Apoi a pornit spre salon oprindu-se din drum doar pentru a îndrepta un tablou aflat pe coridor.

Booth Watson s-a ridicat când l-a văzut intrând pe clientul său.

Faulkner s-a prăbușit în cel mai apropiat fotoliu și a rămas cu privirile fixate asupra a două piroane de pe perete.

— Prin urmare tabloul de Caravaggio nu a fost decât momeala pentru a afla unde mă ascund.

— Așa se pare. Și nu-ți va face plăcere când îți voi spune că au luat tabloul cu ei.

— Asigură-te că plata cecului va fi refuzată.

— Am vorbit deja la bancă. În această dimineață lordul a prezentat cecul la bancă și tocmai pregăteau banii când am sunat.

— Tot voi pune mâna pe acel tablou, se înverșună Miles privind spre spațiul liber de deasupra șemineului.

Booth Watson n-a făcut niciun comentariu.

— Cum ai reușit să scapi nevăzut de poliție? vru să știe Faulkner.

— Collins m-a dus la etaj în camera uneia dintre menajere și m-am ascuns sub pat.

— Poliția n-a cercetat și acolo?

— Unul dintre polițiști a intrat în cameră și l-a găsit pe grădinar făcând sex cu menajera. Și-a cerut scuze și a plecat repede. Dar de acum înainte trebuie să admiți că acest loc va fi sub o supraveghere permanentă.

— Am știut dintotdeauna că așa avea să se întâmple. Măcar am fost bine pregătit. Dar acum trebuie să pun la cale evadarea căci nu va trece mult timp și se vor întoarce.

— Când și cum? Trebuie să fim conștienți de faptul că vor pune patrule pe drum care vor fi în alertă 24/7.

— Dar nu voi folosi drumul pentru a pleca.

— Dar așa cum mi-ai spus odată, nu există nimic de cealaltă parte a casei decât stânci abrupte.

— Așa ar fi stat lucrurile dacă Franco nu ar fi construit un tunel care pornește din biroul de jos și merge către plajă. Totuși nu-mi pot permite să fac vreo mișcare până când nu e totul pus la punct așa că va trebui să lucrezi ore suplimentare când vei ajunge la Londra. Mai întâi va trebui să iei legătura cu căpitanul iahtului și să-i ceri să fie pregătit să navigheze când i se va ore.

— Și colecția?

— Merge cu mine. Unde voi merge se poate să fie tot ce posed de valoare.

— Dacă mi se permite ți-aș sugera ca de acum să dormi în birou cu ușa încuiată, ca în cazul în care apare Warwick la miezul nopții să ai mai mult timp la dispoziție pentru a dispărea.

— Te-ai gândit bine, BW. Îi voi cere lui Collins să pregătească de îndată un pat în birou.

— Mai ai ceva să-mi ceri să fac atunci când ajung la Londra?

— Da. Un singur lucru. Dă-i lui Lamont zece mii de lire cash și spune-i să ducă banii lui Terry Roach mâine-dimineață.

Ca orice QC cu experiență, Booth Watson n-a întrebat de ce pentru că nu voia să știe răspunsul.

Capitolul 21

— Ei, și în care oraș european ai fost de data asta, om al peșterilor? întrebă Beth turnându-i încă o ceașcă cu cafea.

— Ce te face să crezi că am părăsit Londra?

— Ieri am vrut să împrumut câteva lire de la tine și am descoperit că portofelul tău era plin cu pesete.

— Definește termenul „împrumut”.

— Întreaga sumă va fi plătită cândva, în viitor.

— Cât de târziu în viitor? a dorit să știe William pe când întindea marmelada pe pâinea prăjită.

— În timpul vieții mele, spuse Beth sărutându-l pe frunte. Și nu mai schimba subiectul. Spune-mi unde ai fost după vizita în Scoția.

— Ce te face să crezi că am fost în Scoția?

— Pe lângă bancnota de o mie de pesete am mai găsit un bilet dus către Aberdeen și nu cred că peseta este moneda națională scoțiană… încă.

— Ar fi trebuit să iei mai mult de câteva lire pentru o mie de pesete.

— Nu schimba subiectul. Mi-am dat seama deja că ai fost în Scoția pentru a te întâlni cu lordul McLaren sau ca să fiu mai precisă în exprimare pentru a vedea tabloul său de Caravaggio. Singurul motiv pentru care ai fi făcut asta era speranța că Miles Faulkner se afla acolo și presupun că pentru toată truda ta te-ai ales doar cu reprezentantul său pe pământ.

William a întins unt pe încă o felie de pâine prăjită.

— Nu contează dacă nu vrei să-mi spui pentru că azi iau prânzul cu Christina și sunt sigură că îmi va spune ea.

William trăia un sentiment de vinovăție la gândul că Beth nu avea să primească tabloul de Frans Hals pe care îi promisese Christina că i-l va

împrumuta pentru expoziția din toamnă de la Fitzmolean. Și el era vinovat de treaba asta.

— Trebuie să plec, spuse el dând peste cap cafeaua din ceașcă. Altfel voi întârzia la ședința cu comandantul.

— Mai ai pesete? întrebă Beth după un alt sărut.

— Tata m-a prevenit în privința femeilor ca tine, spuse William și îi dădu o bancnota de cinci sute de pesete.

— Îl ador pe tatăl tău.

***

Comandantul s-a așezat pe locul lui obișnuit în capul mesei încântat să vadă că toți membrii echipei erau prezenți. Privind către dreapta spuse:

— Deci, acum știm că el știe.

— Da, sir. Ceea ce înseamnă că nu avem prea mult timp pentru a întocmi un plan dacă vrem să-l atragem în cursă mai înainte ca el să dispară din nou.

— Noi? întrebă Hawk privindu-l pe William.

— Ross a fost de acord să amâne plecarea sa pentru încă o lună pentru că vrea să fie sigur că Faulkner nu scapă pentru a treia oară.

— Ai face orice ca să lucrezi din nou sub acoperire, nu-i așa, ID Hogan? întrebă Hawk concentrându-și atenția de cealaltă parte a mesei.

— Se pare că așa e, spuse repede William, mai înainte ca Hogan să poată răspunde. Poliția spaniolă a fost cât se poate de cooperantă. Cu toate astea locotenentul Sanchez e de părere că ar trebui să luați legătura cu omologul dumneavoastră de la Barcelona.

— Îl voi suna ceva mai târziu în cursul acestei dimineți. Dar aveți grijă să mă țineți la curent cu tot ce puneți la cale. Cu absolut tot.

— Da, sir, spuse William conștient de faptul că acest lucru nu era posibil decât dacă Ross îl informa pe el cu absolut tot ce punea la cale.

— Restul, cu ce v-ați ocupat în timp ce ISD Warwick și ID Hogan cutreierau Europa fără griji pe banii contribuabililor? Hai să începem cu tine ofițer Pankhurst!

— Darren Carter încă lucrează ca om de pază la Eve Club și în afară de faptul că mai fumează iarbă pe câte o alee dosnică nu prea am pentru ce să mă leg de el. Deși când i se dezleagă limba după câteva halbe, spune că el crede că a scăpat de acuzații.

— Și proprietarul clubului? Care e vinovat în egală măsură.

— A făcut cerere pentru prelungirea licenței de alcool până la ora două după miezul nopții.

— Stai de vorbă cu magistratul local și asigură-te că respinge cererea. Dacă întreabă de ce, spune-i să-mi dea un telefon.

— Așa voi face, spuse Rebecca și făcu o notă.

— Să mă fac bine înțeles, ofițer Pankhurst, continuă Hawk cu privirea concentrată asupra Rebeccăi. Nu voi fi mulțumit până când nu se închide clubul și cei doi criminali nu ajung la închisoare.

— Da, sir, spuse Rebecca fără a mai lua notă de data asta.

— SD Adaja, ai vești mai bune?

— Da și nu, sir. Sleeman încă dă bani cu împrumut cu dobânzi exorbitante și amenință cu clauza nescrisă în cazul în care plata nu se face la timp. Dar nu prea avem cum interveni în această privință.

— De ce nu?

— Fiecare victimă pe care am interogat-o fie a tăcut ca peștele, fie a negat că ar fi auzit de Sleeman. Chiar și cel care de curând a pierdut un deget.

— Se pare că se tem mai tare de Sleeman decât se tem de noi, spuse Ross.

— Nimeni nu-i poate învinovăți, a fost de părere William.

— Ai reușit să descoperi câte ceva în privința celor trei care au dispărut?

— Nu, sir. Nicio urmă. Dar asta nu-i împiedică pe mardeiașii lui Sleeman să bată în ușa văduvelor când vine scadența următoarei plăți și să ia și ultima lețcaie de la ele.

— Poate una dintre văduve va deveni mai cooperantă pe viitor, sugeră Hawk.

— N-aș fi prea optimist în această privință, sir. Ori de câte ori e menționat numele lui Sleeman, toate susțin că n-au auzit de el.

— Atunci singura noastră speranță este să-l prindem înainte să mai dispară o nouă victimă.

— Ușor de spus dar mai greu de făcut, sir. Următoarea victimă poate fi oricare dintre zeci de persoane, continuă Paul uitându-se pe o lungă listă cu nume. Și am doar trei detectivi care să mă ajute, dintre care unul abia a intrat în poliție.

— Nu veni cu scuze legate de lipsa de personal. Vreau ca până la Crăciun, Sleeman și brutele lui să fie laolaltă într-o celulă.

Paul a rămas cu capul plecat.

— Jackie, e rândul tău. Ce mai face craiul nostru? Femeia pe care are de gând să o escrocheze a văzut în cele din urmă adevărul?

— Din păcate nu, sir. Tocmai a devenit doamna Pugh săptămâna trecută în cadrul unei ceremonii la care au fost de față foarte puține persoane și care s-a ținut la primăria din Chelsea. În dimineața următoare s-au urcat în avion spre Cape Town pentru luna de miere. Să nu fiți surprins dacă în câteva săptămâni nu se întoarce ca văduv îndurerat dar mult mai bogat și care nu poartă doliu.

— Presupun că l-ai informat pe omologul tău de la Cape Town și i-ai cerut să stea cu ochii pe Pugh.

— Mi-a luat o săptămână să aflu cine ar putea fi persoana de contact. Când în sfârșit am reușit mi-a spus că în prezent are patruzeci și nouă de crime nerezolvate, așa că nu are prea mult timp să-și facă griji pentru ce s-ar putea întâmpla în viitor. Mi-a

spus că mă va suna când va afla ceva. De atunci nu am primit nicio veste de la el.

— Nu sună promițător, spuse William.

— Poate ar trebui să pleci la Cape Town ca să stai de vorbă cu doamna Pugh și să o avertizezi că s-ar putea ca luna de miere să fie foarte scurtă și că n-ar trebui să-și facă speranțe că vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți, spuse Ross.

— Dacă Jackie ar face asta poți fi sigur că Pugh ar da poliția metropolitană în judecată și ar comite o crimă pentru care nu l-am putea acuza.

— Foarte amuzant, inspector-șef, spuse Hawk. Oricum nu avem resurse pentru a-i permite lui Jackie să se plimbe până la Cape Town.

— Și-atunci ce facem? dori Jackie să știe.

— Deocamdată așteptăm. Dacă se întorc amândoi la Londra redeschizi dosarul.

— Și dacă nu?

— Îți vom găsi un alt caz, spuse William.

— Și în cele din urmă să ne întoarcem atenția către Ron Abbott și Terry Roach, îi îndemnă comandantul. Ceva vești în privința asta, Ross?

— Nu prea, în afară de ceea ce știți, sir. Cele două familii sunt încă la cuțite. Mă tem că nu va trece mult și va izbucni războiul între ele.

— Nu putem permite asta. Nici măcar pentru că ar da presei motiv să scrie despre zone în care nu poți circula și că nu sunt destui oameni la patrulare. William, având în vedere că celelalte trei cazuri par să fie în așteptare și că ID Hogan va pleca curând, sunt de părere că ar trebui să preiei dosarele lui Abbott și Roach.

— În defavoarea operațiunii Capodopera? Pentru că Ross ca și mine de altfel suntem încrezători că vom avea un plan prin care să-l aducem pe Faulkner înapoi în Anglia astfel încât să facă cei zece ani de închisoare.

— Plus cât va adăuga tribunalul pentru ultima evadare.

— Nu suntem vânători de recompense. Trebuie să mă convingeți că aveți mai mult de juma-juma șanse de reușită mai înainte de a mă gândi măcar să iau în considerare ideea de a aproba operațiunea.

— Azi am întâlnire cu un reprezentant al companiei care a fabricat ușa metalică de la biroul lui Faulkner. S-ar putea să se schimbe situația, îi informă Ross.

— Dacă îți vor spune cum să deschizi ușa atunci îți fac cinste cu o halbă.

— Dar mie mi-ați dat doar o jumătate după succesul cu Calul Troian, se plânse Paul.

— Mai mult decât ai meritat, remarcă William, mai ales pentru că ai petrecut cea mai mare parte a serii la urgență cu o gleznă scrântită.

Restul echipei a început să lovească în masă cu palmele în timp ce Paul, așa cum se cuvenea, avea aerul celui pedepsit. A fost salvat de intrarea precipitată a secretarei comandantului.

— O femeie a fost asasinată în South Kensington. Se solicită prezența Yarduluui.

— Angela, spune-le să cheme pentru investigații echipele criminalistice locale pentru a se ocupa de caz. Nu își dau seama că avem suficiente probleme?

— Bineînțeles că știu sir, dar femeia a fost descoperită având un cuțit de bucătărie zimțat înfipt în gât.

— Roach, spuseră la unison William și Hogan pe când au sărit amândoi în picioare.

— Spune-le că pornim, o îndemnă William. Jackie, pregătește o mașină de patrulă să aștepte la intrare și spune-i ofițerului de serviciu să mă contacteze prin radio și să mă informeze mai înainte de a ajunge la fața locului.

Ross și William au pornit în fugă spre ușă, când deodată William s-a oprit și s-a adresat lui Paul:

— Paul, lansează o alertă generală pentru Terry Roach cu avertismentul că este înarmat și

periculos. Nu poate fi departe de scena atacului, dar mai ales în acest caz nu vor fi primele patruzeci și opt de ore cruciale ci cele patruzeci și opt de minute. Dacă nu-l arestăm mai înainte de a se întoarce în East End va avea un alibi de fier cu zeci de martori care vor jura că nu a pus piciorul mai departe de Whitechapel toată ziua.

Paul a ridicat receptorul celui mai apropiat telefon în timp ce William a ieșit în grabă din încăpere și a pornit pe coridor. Ross dispăruse deja din vedere. A pornit pe scări spre parter sărind câte două trepte odată căci nu voia să se bazeze pe capriciile ascensorului. Când a ajuns la parter Danny oprea mașina în fața intrării. William a împins ușa rotativă pe când Ross urca în mașină. A urcat și William și mașina a accelerat înainte ca William să închidă portiera.

Au țâșnit din curtea Yardului cu sirenele vuind. Danny trecu pe roșu chiar la colțul cu Victoria Street și din cauza asta mai mulți șoferi au frânat brusc și claxoanele nu mai conteneau furioase.

— Avem locația exactă? întrebă William ținându-se cu ambele mâini de scaunul din față.

— Prince Albert Crescent, spuse Danny în timp ce goneau trecând de Palace Theatre spre Hyde Park Corner.

Câteva mașini au tras mai pe dreapta și spre stânga lăsând drum liber pentru mașina pe care o văzuseră în oglinda retrovizoare.

Primul gând al lui William a fost că Fitzmolean era pe Prince Albert Crescent. A încercat să alunge gândul. Radioul a început să zumzăie și William l-a luat în mână.

— Inspector-șef Warwick.

— Inspector Preston, sir. Sunt ofițerul de serviciu la West End Central. SD Roycroft tocmai a sunat și mi-a spus că doriți să fiți informat imediat.

— Exact.

— Unei femei tinere i s-a tăiat gâtul în Prince Albert Crescent. Mie îmi pare că a fost crimă cu premeditare și criminalul își cunoștea victima.

— Îi cunoașteți identitatea?

— Nu, sir. Un trecător a văzut o mașină oprind lângă ea și un bărbat masiv purtând un ciorap pe față a sărit și a tăiat-o pe față de câteva ori mai înainte de a-i tăia gâtul. A urcat apoi în mașina care a pornit în mare viteză. Totul a durat câteva secunde.

— A luat cineva numărul mașinii?

— SD Adaja mi-a pus aceeași întrebare dar tot ce știm este că martorul era aproape convins că era vorba de un BMW.

— Poți să-mi faci o descriere a femeii?

— Nu e ușor, sir. A fost desfigurată rău.

— Culoare pielii, vârstă?

— Caucaziană, treizeci și un pic.

William simțea inima bătându-i cu putere.

— Arma? întrebă din nou William în timp ce Danny continua drumul său șerpuit prin trafic.

— Un cuțit mic de bucătărie cu lama zimțată. L-a lăsat înfipt în gât. Pare că a vrut să ne spună cine a comis crima.

— Chiar a vrut, spuse William auzind o altă sirenă în depărtare.

— Nu lăsa niciun medic în apropierea cadavrului mai înainte să ajung eu acolo.

— Înțeles, sir.

Pe când Danny trecea pe lângă Harrods ca săgeata, pietonii întorceau capetele uitându-se mirați și pe când se apropiau William spuse o rugăciune în gând încercând să se convingă pe sine că reacționa exagerat. Într-un final Danny a frânat ușor și a cotit pe Prince Albert Crescent, vitezometrul indicând cincizeci de mile la oră. Au observat imediat numărul mare de polițiști aflați cam la o sută de yarzi distanță. O mulțime de curioși se zgâiau de pe trotuar din ambele părți ale străzii.

Danny a oprit făcând frânele să scrâșnească la doar câțiva pași de banda pusă de poliție care înconjura locul crimei.

William a fost primul care a sărit din mașină. A trecut pe sub bandă și a alergat către trupul lipsit de viață zăcând într-o baltă de sânge pe trotuar. Când s-a apropiat a căzut pe trotuar în genunchi strigând:

— NU!

O secundă mai târziu Ross a ajuns alături de el. Când a văzut despre cine era vorba l-a cuprins un spasm de greață violent.

Inspectorul Preston era uimit văzând doi ofițeri experimentați reacționând de parcă se aflau în fața primului caz de crimă din cariera lor.

— Știți cine este? a întrebat el.

— Da, spuse el, luându-și soția în brațe. Și am să-l omor.

Capitolul 22

William își dorise dintotdeauna să o ducă pe Beth la Paris pentru un weekend prelungit. Vorbiseră adesea despre dorința de a vizita Louvre, Musée d'Orsey și desigur Musée Rodin. Se gândeau să caște gura pe la vitrine pe Rue de Rivoli, poate să și cumpere un tablou de la un artist stradal din Montmartre, rememorând povestioara despre femeia din America care cumpărase un tablou de Picasso pentru doar câțiva franci doar pentru că îi plăcuse tabloul.

Ar fi luat un vapor și ar fi făcut o plimbare pe Sena, ar fi băut ceva mai mult vin și s-ar fi bucurat de un coq au vin, ar fi gustat din platoul cu brânzeturi cum nu mai există nicăieri altundeva în lume, apoi s-ar fi întors la pensiunea lor de pe malul stâng. S-ar fi împotrivit dorinței de a urca în Turnul Eiffel apoi ar fi cedat și s-ar fi alăturat mulțimii de turiști urcând într-un lift aglomerat pentru a se bucura de priveliștea oferită asupra celui mai romantic oraș de pe lume. Dar nu în acel weekend.

După ce a coborât în Gare de Nord, William a pornit în căutarea unui taxi. Apoi a dat șoferului adresa de undeva de la marginea Parisului și după douăzeci de minute a ajuns în fața bisericii Sfânta Maria Fecioara. A plătit cei cincizeci de franci și s-a alăturat grupului nu foarte numeros de persoane îndoliate care se îndrepta pe o cărăruie spre ușa dinspre est a bisericii.

Primele trei rânduri erau ocupate de un grup de femei foarte elegante cum nu mai văzuse William vreodată. A pornit cu pași domoli pe culoarul dintre scaune și apoi s-a așezat pe bancă alături de prietenul său al cărui cap era plecat în rugăciune.

Când ceasul din turn a bătut ora, a intrat și preotul care a mers până în fața altarului. Apoi a oficiat serviciul religios cu un aer de demnitate

calmă și în ciuda faptului că nu înțelegea fiecare cuvânt, franceza lui de nivel de școlar îi permitea să urmărească ceremonia și chiar discursul în memoria decedatei ținut de un domn mai vârstnic despre care William bănuia că este un vechi prieten de familie.

După ce serviciul religios a luat sfârșit s-au adunat toți în curtea bisericii. Pe când sicriul era coborât în mormânt William se gândea cu ușurare că nimeni din cei prezenți acolo nu o văzuseră zăcând pe trotuar la câteva minute după ce murise și că și-o puteau aminti ca pe femeia frumoasă ce fusese în viață. Singura mare binecuvântare fusese aceea că fiica ei născută prematur supraviețuise. Probabil că asta nu s-ar fi întâmplat dacă Roach ar fi știut că soția lui Ross Hogan era însărcinată.

Preotul a făcut semnul crucii și i-a binecuvântat pe cei prezenți după care fetele s-au aliniat și l-au sărutat pe Ross pe amândoi obrajii dându-i astfel dovada afecțiunii pe care o împărtășeau pentru singura femeie pe care Ross o iubise vreodată.

William a fost printre cei din urmă care și-a prezentat condoleanțele și i-a fost greu să-și exprime sentimentele în cuvinte. Polițistul cinic și dârz a izbucnit în lacrimi când William l-a îmbrățișat și a spus un simplu:

— Regret nespus!

— N-o să mă vezi câteva zile, îi spuse Ross. Am câteva treburi de rezolvat. Mă întorc imediat ce le-am încheiat.

În taxi, înapoi pe drumul de întoarcere spre gară, William se gândea la acele cuvinte. Apoi i-au revenit în minte în tren spre aeroport ca și în timpul zborului spre Heathrow. Se temea că Ross avea să intre iar sub acoperire și nu avea de gând să împărtășească detaliile nici cu el și nici cu șeful lor.

***

Ross intenționase să ia primul zbor spre Londra, căci nu voia să piardă niciun moment în ducerea la capăt a planului pe care și-l făcuse. Și așa ar fi procedat dacă nu ar fi fost împiedicat de domnul mai vârstnic, cel care adusese omagiul la înmormântare și din care el nu înțelesese nici măcar un cuvânt.

— Scuzați-mă domnule Hogan! Numele meu este Pierre Monderan, spuse domnul, cu un ușor accent. Am fost consilierul financiar al soției dumneavoastră.

Îi oferi lui Ross o carte de vizită cu textul în relief, apoi continuă:

— Sper că putem să luăm loc undeva și să stăm de vorbă. Ceea ce am de spus va dura doar câteva minute.

— M-aș fi bucurat să pot să înțeleg cuvintele calde rostite de dumneavoastră despre Jo, spuse Ross și se așeză pe bancă alături de domnul Monderan. Este evident că prietenele ei le-au primit cu recunoștință.

— Sunteți amabil!

Domnul Monderan scoase un plic din buzunarul sacoului și i-l înmână lui Ross.

— Am tradus omagiul. Am avut o mare admirație pentru soția dumneavoastră și m-am gândit că poate veți dori să citiți ceea ce am spus, cândva când veți dori. Decesul timpuriu al soției dumneavoastră mi-a lăsat o ultimă îndatorire de îndeplinit. De ceva timp mă ocup de situația financiară a Josphinei așa cum fac și pentru celelalte fete din sindicat.

— Sindicat?

— Este vorba de o companie cu participație comună înregistrată pe numele de The Vestal Virgins. Sunt douăsprezece acționare în total și fiecare dintre ele a investit lunar câte zece mii de franci în această afacere comună pe care eu o administrez în numele lor. Și veți vedea că o fac cu succes. Ideea a fost că atunci când venea timpul ca

ele să se retragă să aibă suficiente resurse financiare ca să nu-și facă griji în privința viitorului. Din păcate Josephine nu va beneficia din ceea ce vei putea numi, după părerea mea, bani albi pentru zile negre. Ca cea mai apropiată rudă a ei acești bani vă revin dumneavoastră.

Spunând asta scoase din buzunar un alt plic pe care i-l dădu lui Ross.

— Dar familia ei? Prietenele? Nu ar trebui ca ei să aibă întâietate?

— N-a vorbit niciodată despre familie și permiteți-mi să spun că prietenele ei nu au nevoie de acești bani.

— Poate o asociație de caritate? insistă Ross, evitând să deschidă plicul.

— Nu eu trebuie să iau această decizie. Dacă ați fi clientul meu v-aș reaminti cu respectul cuvenit că aveți o fiică care ar putea să se bucure de atitudinea prudentă a mamei sale.

Fără a mai spune un alt cuvânt domnul Monderan s-a ridicat, l-a salutat pe Ross cu o înclinare a capului și a plecat după ce își îndeplinise îndatorirea.

Ross a privit plicul închis și a trăit un sentiment de vinovăție pentru că nu se gândise la viitorul fiicei sale. După o vreme a deschis plicul și a scos un cec pe numele lui Ross Hogan QGM. A zâmbit aducându-și aminte cum insistase Jo de câteva ori să-i povestească în ce condiții fusese recompensat cu medalia QGM. Reușise cu abilitate să ocolească subiectul.

A privit cecul și a fost nevoie să se uite la zerouri de trei ori pentru a-și da seama că pentru prima oară în viață era un om bogat. Deși în realitate se simțea un om sărac și ar fi rupt cecul fără a sta pe gânduri dacă asta ar fi adus-o înapoi pe Jo.

***

În acea seară când William s-a întors acasă, Beth nu l-a mai întrebat în ce oraș își petrecuse ziua pentru că deja știa. Inițial își dorise să îl însoțească și așa ar fi stat lucrurile dacă Artemisia nu ar fi făcut varicelă ceea ce însemna că Peter avea să urmeze și el, așa cum se întâmpla de obicei. Dar întreaga zi, Josephine fusese în gândurile ei.

Tocmai se pregătea să le citească gemenilor povestea de seară când a auzit ușa de la intrare. A coborât în grabă la parter și l-a văzut pe William atârnându-și haina în cuier. S-au îmbrățișat și au rămas așa pentru un timp.

— Ce face Artemisia? întrebă el în cele din urmă.

— E mai bine, dar acum e Peter cel care nu se simte bine, așa cum ne așteptam. Speră să le citești o poveste înainte de culcare.

— Sigur și apoi la cină îți voi povesti tot ce s-a întâmplat la Paris.

Deși încă nu se hotărâse cât de mult îi va spune.

Cu pașii unui om sleit de puteri William a pornit în sus pe scări dar s-a înviorat în momentul în care a intrat în camera copiilor și aceștia au sărit din pat și i s-au agățat fiecare de câte un picior. Gândurile lui s-au îndreptat din nou către Ross și la ziua în care fiica sa îi va aduce bucurie. Gândurile i-au fost întrerupte nemilos atunci când Artemisia îi spuse:

— Am ajuns la capitolul trei și vrem să aflăm ce se va mai întâmpla cu ofițerul Plod.

Îi zâmbi bucuros văzând că petele se mai estompaseră, dar se încruntă ușor când văzu că acestea tocmai începuseră să apară la Peter.

— Să nu uitați că ofițerul Plod le spune mereu copiilor săi să nu se scarpine pe bubițe.

Peter a încuviințat din cap și William a deschis cartea.

— Unde am rămas?

— Ofițerului Plod tocmai i s-a cerut să meargă la conac, spuse Artemisia fără întârziere.

— Vă amintiți ce lipsește din casă?

— Un colier de perle ce aparține lui lady Doubtful.

— Și cum se numește soția ofițerului Plod?

— Beryl, spuse Artemisia. Și crede că el ar trebui să fie inspector.

William încuviință din cap și începu să citească.

— Când ofițerul Plod a ajuns la conac și-a sprijinit bicicleta de șopron și s-a alăturat celorlalți polițiști care se aflau pe domeniu și începuseră să caute indicii. Avea îndoieli că vor găsi ceva căci era convins că era vorba de o treabă din interior.

— Ce-nseamnă asta? dori Peter să știe.

— Ofițerul Plod crede că cineva care trăiește și muncește în acea casă a furat colierul.

— Cine? întrebă Artemisia.

— N-am nici cea mai mică idee, spuse William înăbușind un căscat și întorcând pagina.

— Dar ești detectiv, tati! Trebuie să știi! continuă Artemisia cu logica incontestabilă a copiilor.

— Ofițerul Plod a observat că ușa de la intrarea principală în conac era deschisă, continuă William fără să răspundă și a văzut cum o fată de la bucătărie care lucra de mulți ani pentru familia Doubtful era însoțită de inspectorul Watchit afară din conac. Inspectorul părea foarte mulțumit de sine. Plod s-a încruntat. Știa că Elsie n-ar fi furat nici măcar o ciocolată sau un biscuit ca să nu mai vorbim de un colier de perle. Trebuia să meargă la secție și să-l aducă pe Watchit pe drumul cel bun mai înainte de a o acuza pe biata fată de o fărădelege pe care nu o comisese. I-a lăsat pe băieți să-și vadă de treburile lor și a pornit înapoi spre locul unde lăsase bicicleta. Tocmai se pregătea să-și pună casca când a observat o dubă de pescărie apropiindu-se pentru a face o livrare. Plod a fost surprins să vadă că domnul Nettles a

parcat duba chiar la intrarea principală și nu în spate la ușa bucătăriei. Nettles a coborât și a pornit pe treptele de la intrarea în bucătărie a cărei ușă a fost deschisă chiar de doamna Doubtful asta mai înainte ca acesta să apese pe sonerie. Doamna i-a dat vânzătorului de pește o cutie mare din carton apoi a dispărut în grabă în casă. „Oare de ce nu s-a dus Nettles la intrarea pentru personal ca să livreze peștele așa cum face în fiecare zi de vineri”, s-a mirat Plod.

N-avea nicio noimă, așa că a hotărât să facă cercetări. Porni cu pași lenți spre dubă către partea în care domnul Nettles lăsase cutia pe locul pasagerului și se pregătea să pornească. Plod bătu în geam și întrebă?

— Ce pui la cale flăcău?

Nettles întoarse capul roșu ca un semafor. Apoi a rotit cheia în contact, a băgat în viteza a treia și a țâșnit către poartă. Plod a fugit pe scări spre intrarea de serviciu și a bătut cu putere în ușă. Când a apărut majordomul i-a cerut să închidă poarta acționată electric. Majordomul a apăsat un buton chiar la timp astfel încât Nettles a fost împiedicat să fugă.

— Cred că e suficient pentru astă seară.

— Nu, tati! se împotriviră Artemisia și Peter la unison.

— Bine, fie! Doar câteva pagini. Ceilalți trei polițiști au înconjurat de îndată duba în timp ce Plod deschidea ușa de pe partea pasagerului și luă cutia din carton. O deschise și observă că era plină cu cochilii de stridie. Luă una dintre ele și o deschise. Găsi o perlă în interior. Plod știa că perlele se găsesc pe fundul oceanului și nu în cutii de carton.

Telefonul de pe hol a început să sune. William puse cartea jos și spuse:

— Beth, poți să răspunzi tu? Domnul Plod e pe cale să aresteze un infractor.

Privi spre copii și continuă:

— L-a arestat neîntârziat pe Nettles și le-a cerut la doi dintre agenți să-l ducă la secție împreună cu dovezile.

— Și ce-i spun inspectorului Watchit dacă mă întreabă ce faci?

— Spune-i că eu voi face o vizită la conac și voi aresta adevăratul vinovat. Și s-ar putea să fie uimit să afle că adevăratul vinovat…

A fost întrerupt de Beth care a apărut în cadrul ușii spunând:

— James este la telefon.

— James?

— James Buchanan, te sună din New York.

— Mami va continua să vă citească în timp ce eu voi vorbi la telefon.

— Dar așa nu vei ști pe cine a arestat domnul Plod, se plânse Artemisia.

— Sunt sigur că mami îmi va spune.

William se dădu jos din pat și părăsi încăperea dând cartea pe un telefon.

— Ce surpriză plăcută! exclamă mai înainte ca James să poată spune o vorbă.

— Poate nu va mai fi la fel de plăcută când vă voi spune motivul pentru care am sunat. Am nevoie de sfatul dumneavoastră într-o situație jenantă.

— Sunt la dispoziția ta.

— Tocmai am descoperit că cel mai apropiat prieten al meu de la Choate a pus pe altcineva să dea examenul în locul său pentru Harvard.

— Dovada?

— Mai întâi mi-a cerut mie să-l ajut dar am refuzat. Când s-au făcut publice numele candidaților care au reușit am fost surprins că prietenul meu se afla printre primii șase din fruntea listei.

— Ceea ce înseamnă că altcineva a pierdut examenul, o persoană la care toată lumea din clasa ta se aștepta să câștige un loc.

— Aveți dreptate. Și vă pot spune și numele. Este un băiat cu bursă care provine dintr-o familie monoparentală și care niciodată nu are bani.

— Și vrei să știi dacă trebuie să comunici bănuielile tale unei persoane cu autoritate.

— Da. Eram curios să aflu cum ați proceda dumneavoastră dacă v-ați afla într-o astfel de dilemă.

William a rămas tăcut îndelung astfel încât James a întrebat în cele din urmă:

— Sir, mai sunteți pe fir?

— Da, sunt. Trebuie să mărturisesc, am fost într-o situație asemănătoare pe vremea când eram la școală. L-am prins pe un prieten, nu cel mai bun prieten al meu, că fură din magazinul de dulciuri al școlii.

— Și i-ați spus directorului?

— Da, în cele din urmă i-am spus. Dar nu trece o zi fără a mă întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să mă prefac că nu văd.

— De ce? Este evident că ați făcut ceea ce trebuia.

— În semestrul următor a fost mutat la altă școală și un an mai târziu a fost exmatriculat pentru că lua droguri.

— Și ați suferit de pe urma consecințelor?

— Nu am devenit preferatul colegilor care m-au catalogat drept trădător și pârâcios, spunându-mi asta în față uneori.

— Dar nu v-a păsat prea mult.

— Și s-a mai întâmplat ceva asemănător, nu de mult. A trebuit să investighez un coleg care a fost împreună cu mine și la școala de poliție. Era bănuit că acceptă mită de la un baron al drogurilor care acționa în zona supravegheată de el. În cazul lui a fost mai greu.

— Ați reușit să adunați suficiente dovezi pentru a-l aresta?

— Mai multe decât era necesar. În acest moment ispășește o lungă condamnare fapt pentru

care nu am devenit mai plăcut colegilor mei, din nou, dar dacă te gândești la cum să-ți faci datoria atunci nu poți face anume legi pentru prieteni și altele pentru ceilalți sau mai ales, și asta e și mai rău, pentru cei pe care nu-i placi.

— O să cer să fiu primit la director chiar mâine-dimineață și am să-i spun care sunt reținerile și îndoielile mele.

— Îndoielile nu constituie dovezi dar în mod cert va fi un test pentru busola sa morală, mai ales în ceea ce privește acest caz.

— De ce mai ales în acest caz?

— Este vorba despre viitorul a doi tineri și viețile lor vor fi afectate pentru totdeauna de hotărârea pe care o va lua directorul. Oricare va fi rezultatul, te rog să mă ții la curent.

— Așa voi face, sir. Vă las să vă întoarceți la domnul Plod pentru că Beth mi-a spus că era pe cale să aresteze un infractor.

— Da, dar există și o altă surpriză la final. Mai am o întrebare, James: pot presupune că ai primit un loc la Harvard?

— Da, sir. Am câștigat o bursă John Quincy Adams cu posibilitate de studiu și cercetare.

— Da, iată un om care nu ar fi închis ochii.

***

— Există informații apărute după călătoria la Paris pe care ar trebui să le cunosc? întrebă Hawk.

— Ross a reușit cumva să reziste la înmormântare dar sunt cam îngrijorat în legătură cu ce mi-a spus după ce s-a încheiat serviciul funebru.

— Lămurește-mă!

— În taxi în drum spre Gare du Nord mi-am notat cuvânt cu cuvânt tot ce a spus.

A deschis carnetul și a citit:

— N-o să ne vedem câteva zile. Am câteva treburi de rezolvat. Mă întorc imediat ce le-am

rezolvat.

— Treburile de rezolvat nu poate însemna decât Faulkner. Ai vreo idee despre ce intenționează să facă în următoarele zile?

— Presupun că intenționează să-l omoare pe Roach.

— Și cine îl poate învinovăți pentru asta? spuse în barbă comandantul.

— Dar nu va fi o treabă ușoară, nici măcar pentru cineva atât de bine pregătit precum Ross, spuse William fără a lua în seamă comentariul lui Hawk.

— Nu uita că timp de patru ani a fost în SAS, patru ani cu echipa de anihilare și în ultimii trei ani a lucrat sub acoperire. Nu cred că ar exista mulți mai bine pregătiți pentru a ucide pe cineva.

— Sunt de părere că ar trebui să-l chem înapoi aici și astfel să previn orice fel de urmări.

— De acord. Dar pentru a-l împiedica să comită o faptă pe care mai târziu o va regreta mai întâi va trebui să-l găsești. Dacă reușește să-l ucidă pe Roach, ei bine atunci vom avea o problemă și mai mare.

— Anume?

— Se va întoarce la muncă în câteva zile și va spune că a fost în doliu sau că a avut grijă de fiica sa dar că vrea să continue treaba cu Faulkner și să-l trimită pe acesta după gratii. Dar nu va avea decât un singur gând: cum să-l omoare.

Capitolul 23

Vagabondul păşea domol pe drum împingând o vechitură de căruţ. Un rest de ţigară îi atârna în colţul gurii. Purta o manta militară veche care aproape atingea pământul şi pe ea erau prinse patru medalii – singurele elemente reale din deghizarea sa – care voiau să spună că era un veteran dintr-un război de mult uitat. Părul închis la culoare era încâlcit şi ieşea de sub căciula de lână care într-o altă viaţă părea să fi fost o husă pentru ceainic. Omul era neras şi mirosul i se putea simţi de la câţiva paşi. Înregistra diversele reacţii pe care le primea de la cei care treceau pe lângă el: compasiune, în special din partea femeilor; repulsie, mai ales din partea tinerilor tatuaţi şi mai erau şi unii care îi ofereau câte o monedă de o liră pentru a-şi linişti sentimentul de vinovăţie.

S-a apropiat de o cârciumă din care răzbătea la vibraţii înalte „I Can't Get No Satisfaction". Nu vă îngrijoraţi le promise în gând celor de dinăuntru, este doar o chestiune de timp.

Pe când trecea prin faţa cârciumii, îi urmări din priviri pe cei doi mardeiaşi cărora li se ceruse să stea la uşă pentru a nu permite niciunui intrus să deranjeze petrecerea cu ocazia zilei de naştere a băiatului. Pe unul dintre ei îl arestase cu câţiva ani în urmă, dar omul nu aruncă nicio privire către javra bătrână care trecea prin faţa lui. Dacă ar fi aruncat o privire în căruţ tot ce ar fi văzut era pachetul rupt de fulgi de porumb, o cutie deformată care odată conţinuse „cei mai buni biscuiţi din turtă dulce de Edinburgh", o cutie goală de Kleenex şi un pachet de Marlboro cu un muc de ţigară ieşindu-se din el. Într-un colţ erau îngrămădite câteva pături roase, jerpelite care ar fi fost refuzate de Oxfam[11]. Când a ajuns la un semafor a apăsat pe buton aşteptând să apară imaginea omuleţului verde mai înainte de a porni

să traverseze. A continuat să meargă cu același pas domol până când a ajuns la o intersecție: era linia de demarcație care în mod neoficial trasa granița dintre cele două imperii controlate de membrii familiei Roach pe de o parte și cei ai familiei Abbott pe de altă parte. Doi tineri cu atitudine agresivă patrulau pe trotuarul aflat de cealaltă parte pentru a se asigura că niciun membru al grupării Roach nu intra pe teritoriul controlat de Abbott. Vagabondul s-a oprit și a cerut un foc unuia dintre ei.

— Cară-te, bășinos bătrân! a venit răspunsul prompt.

Așa că omul a plecat. A continuat să meargă până a ajuns la o alee întunecată pe care ar fi ocolit-o și cei mai înflăcărați tineri îndrăgostiți și pe care polițiștii nu se aventurau după lăsarea întunericului.

A împins căruțul până la jumătatea aleii apoi cercetând în jur pentru a se asigura că nimeni nu-i dădea atenție își scoase căciula ca o husă de ceainic și o puse în buzunarul mantalei pe care o împături și o vârî sub pături. Părul era încă încâlcit, fața nerasă, mirosul încă deranja, dar bărbatul cu un trening de culoare închisă și purtând pantofi sport de aceeași culoare se îndreptă de spate ajungând la înălțimea sa firească și privi încă o dată de-a lungul aleii. Nici măcar o pisică vagaboandă nu se afla acolo să-l urmărească.

Căută în pachetul de fulgi de porumb și scoase patul unei pușți. Apoi scoase capacul cutiei de biscuiți și luă de acolo un mic telescop pentru vedere pe timp de noapte. În cele din urmă desfăcu mânerul căruciorului, îl bătu ușor în vârf și din el căzu un butoiaș perfect ajustat. A durat doar câteva momente pentru a asambla o armă cu lunetă Remington M40. Nu ar fi ales-o dacă ar fi fost după el dar era modelul preferat de Ron Abbott. În cele din urmă luă pachetul de țigări Marlboro și îl puse în buzunarul pantalonilor de trening. A pornit

în pas vioi spre clădirea din capătul aleii și ajungând acolo a început să urce pe burlanul din spate cu agilitatea unui spărgător, rememorând asediul asupra Ambasadei Iraniene unde participase ca tânăr caporal membru al trupelor SAS fapt pentru care fusese menționat ulterior în rapoarte.

Când a ajuns la ultimul nivel, a privit în jos încă o dată pentru a fi sigur că nu-l văzuse nimeni. Își alesese punctul de observație cu mare atenție; doar un vechi depozit îl depășea în înălțime și acesta se închidea la ora șase în fiecare seară.

S-a cățărat pe acoperiș, apoi s-a târât domol către cealaltă parte unde a studiat spațiul dintre cele două clădiri. Distanța era cam de trei metri douăzeci și cinci și îl despărțea de punctul ales pentru observație. Exersase săritura de câteva ori cu arma agățată de umăr și sărise cu puțin peste patru metri douăzeci.

A făcut câțiva pași înapoi apoi s-a ghemuit pentru o clipă după care a țâșnit și a pornit în fugă spre marginea clădirii, atingând viteza maximă pe ultima porțiune. Având câțiva centimetri în avantajul său a țâșnit în aer asemenea unui atlet olimpic care știe exact unde este pragul pentru elan și a aterizat pe acoperișul clădirii vecine cu aproape un metru mai departe de margine. A îngenuncheat și și-a recăpătat suflul rămânând nemișcat până când bătăile inimii au revenit la cincizeci și patru pe minut.

Apoi a pornit târâș spre marginea clădirii, dar nu a aruncat nicio privire în jos. Nu-i spusese niciodată colonelului Parker, fostul său comandant, că se temea de înălțimi. După câteva minute s-a ridicat pentru a privi în jur și s-a declarat mulțumit. Alesese locul perfect. Se afla chiar deasupra apartamentului lui Ron Abbott și așa cum descoperise fără greutate, Abbott era un om care ținea la obiceiurile lui. Cei din SAS considerau acest obicei absolut mortal pentru că transforma pe

oricine într-o țintă ușor de doborât de către dușman. Abbott își petrecea fiecare seară de joi împreună cu familia la cursele de câini din Romfor unde în mod obișnuit pierdeau din câștigurile lor necinstite. Apoi, în mod invariabil urma cina luată într-un club de noapte din zonă care nu se bucura de niciun renume în privința bucătăriei sale. De obicei revenea acasă în jurul orei unu noaptea cel mai adesea cu o fată la braț, chiar și cu două uneori.

Un alt motiv pentru care Ross alesese acel loc era acela că-i oferea o perspectivă clară asupra cârciumii unde petrecerea aniversară era în plină desfășurare. Era la o distanță de două sute de metri – încadrându-se minunat în bătaia armei sale de mare precizie – în linie dreaptă.

A așezat patul puștii ușor pe umărul său și a fixat vizorul lunetei pe fruntea unuia dintre mardeiași. A ținut arma în acea poziție timp de două minute după care a coborât-o și s-a destins.

Ross bănuia că avea să aștepte timp îndelungat până să apară ținta. În fond era cea de a treizeci și patra aniversare a lui. A luat pachetul de Marlboro din buzunar, a scos șase gloanțe perfect șlefuite pe care le-a așezat în linie dreaptă asemenea unor soldați la paradă. Apoi s-a instalat comod și a așteptat, dar niciun moment nu și-a pierdut concentrarea.

Primul petrecăreț a ieșit din cârciumă imediat după miezul nopții. Nu era o persoană pe care să o cunoască. Cel de-al doilea care a apărut pe trotuar câteva minute mai târziu a fost unchiul Stan care în ultimii douăzeci de ani intrase și ieșise din închisoare de mai multe ori și despre care se spunea că fusese pensionat de familie.

Ross a ridicat arma încă o dată și a fixat vizorul pe fruntea unchiului Stan. A apăsat trăgaciul. S-a auzit un mic clic care i-a îngăduit lui Stan să-și continue drumul într-o binecuvântată stare de

ignoranță față de faptul că fusese o țintă de exercițiu.

Deși nu se aștepta ca ținta să apară mai devreme de o oră, totuși încărcă arma cu cele șase gloanțe. Pentru orice eventualitate.

În următoarea oră un șir de petrecăreți turmentați au părăsit cârciuma și au pornit cu pași nesiguri spre casele lor. Șoferii de taxi evitau acea stradă chiar și în miezul zilei.

Apoi, a apărut și sărbătoritul. A ieșit clătinându-se însoțit de doi dintre tovarășii săi care nici ei nu-i puteau fi de vreun folos având în vedere starea în care se aflau.

Calm, Ross a scos telefonul și a format 999. Un operator a întrebat:

— Poliția, pompierii sau salvarea?

Ross a răspuns hotărât:

— Poliția.

În tot acest timp Terry Roach se împleticea spre un pervaz de care s-a prins pentru a-și recăpăta echilibrul.

— Poliția. Cu ce vă pot fi de ajutor?

— Pe Plumber's Road, în Whitechapel, are loc un schimb de focuri, spuse el încercând să respire de parcă alergase.

— Puteți să-mi spuneți…

Dar Ross a închis imediat telefonul. Avea să scape de el ceva mai târziu.

Și-a așezat patul armei pe umăr și a susținut țeava neclintită cu mâna stângă. A fixat vizorul lunetei pe fruntea țintei la fel cum procedase și în Oman. La fel făcea și în Whitechapel. A coborât vizorul spre genunchiul sărbătoritului în timp ce în urechi îi răsunau cuvintele bătrânului său sergent major: *„Concentrează-te, respiră normal și apasă trăgaciul blând într-o singură mișcare, nu smuci."* Îndeplini ordinul și glonțul fluieră prin aer către țintă. Câteva secunde mai târziu Roach se prăbușea la pământ chircit strângându-și piciorul drept între mâini.

Așa cum se așteptase Ross cei doi tovarăși ai săi au încercat să-l tragă înapoi în cârciumă. Ross a coborât vizorul ușor l-a fixat și a tras pentru a doua oară. De data asta glonțul s-a îndreptat spre zona inghinală și mișcarea bruscă a mâinilor lui Roach care au părăsit genunchiul și s-au mutat la boașe a fost dovada că ținta fusese atinsă. Unul dintre tovarășii lui Roach continua să-l tragă înapoi spre cârciumă, țipând după ajutor din toată puterea în vreme ce celălalt fugise în direcție opusă.

Ușa cârciumii s-a deschis brusc și un mare grup format din membrii familiei Roach a năvălit afară. Un deget s-a îndreptat în sus în direcția lui Ross și toți cei care erau capabili să o facă au pornit peste drum spre el. Ross a ridicat arma pentru a treia oară a fixat-o dar fără a ținti fruntea lui Roach pentru a-i pune capăt suferinței ci câțiva centimetri mai jos. Cel de al treilea glonț l-a lovit chiar deasupra mărului lui Adam, a trecut prin gât și s-a înfipt în zidul cârciumii.

Ross a privit peste marginea acoperișului și a văzut că la ferestrele apartamentelor de dedesubt se aprindeau luminile. Era interesat doar de un anume apartament și câteva momente mai târziu dorința i-a fost împlinită.

A pus arma alături de cele trei cartușe goale, s-a întors, a respirat adânc mai înainte de a porni în fugă pe acoperiș și apoi s-a lansat din nou în aer. De data aceasta a sărit și mai sus dar era explicabil. Nu mai căra o armă cu el. A aterizat în siguranță, s-a rostogolit și apoi s-a ridicat în picioare. Pe când se îndrepta spre colțul clădirii a auzit o sirenă în depărtare. A pornit în lunga coborâre, mai dificilă și mai lentă decât urcușul, așa cum prea bine poate spune orice alpinist.

Când a atins pământul a pornit în fugă spre capătul aleii unde a scos căciula și mantaua din căruț și și-a tras pe cap husa pentru ceainic. Abia ajunsese în capătul aleii când a auzit glasuri în apropiere. A continuat drumul spre câmpul de

bătaie, un risc, e adevărat, dar nu își putea permite ca posesorii glasurilor, indiferent de ce parte erau să-l vadă fugind de la locul faptei. Unul dintre ei a încetinit în timp ce trecea pe lângă el, împinse căruțul în lături răsturnându-l, aruncă o privire grăbită conținutului și apoi o luă la fugă din nou. Dar oricum în acel moment nu mai avea nimic de ascuns.

După ce aruncase totul la loc în căruț, Ross a continuat drumul către cârciumă. Nu mai era nicio zonă de demarcație. Era zona unui război total.

Primul echipaj a oprit cu frânele scrâșnind chiar în față la Plumber's Arms și în câteva momente strada forfotea de polițiști în echipament de protecție și cu scuturi împotriva demonstranților. Au început să salte membri ai celor două bande și i-au silit să urce în cea mai apropiată dubă neagră.

Nu și-a putut reține zâmbetul când l-a zărit pe Corist stând în fața cârciumii și dând ordine. A trecut chiar pe lângă el și nu ar fi aruncat nicio privire înapoi dacă nu ar fi auzit bufnitura făcută de un corp ce căzu în mijlocul drumului chiar lângă el. Singura lui greșeală.

Capitolul 24

Deși mersese ta culcare abia după ora două a dimineții, la ora cinci Ross era deja în picioare pentru că avea o întâlnire cu Jimmy șutul. De fapt, șutul nu avea habar că un inspector de poliție de la Scotland Yard i se va alătura la micul dejun.

Ross a făcut un lung duș rece, s-a spălat pe cap și cu ajutorul unei lame a îndepărtat barba de patru zile care nu era nicidecum realizarea unui stilist. S-a uitat la ceas, convins fiind că avea să ajungă la Putney Bridge Café cu mult înainte de sosirea lui Jimmy. Odată ce-și va fi încheiat afacerile cu acel client obișnuit al pușcăriilor, trebuia să facă drumul înapoi peste pod și să ia parte la o întâlnire și mai importantă în Chelsea.

Ceea ce știa Ross despre șut în afara faptului că nu avea rival în meseria sa era acela că nu-i plăcea să pornească la treabă pe stomacul gol. Jimmy fusese de mai multe ori la închisoare, dar cu toate astea reușise de multe ori să vrăjească juriul și să-i facă să creadă că era de fapt victima unei copilării pline de privațiuni și dacă i s-ar fi acordat o șansă avea să se îndrepte și să pornească pe un alt drum în viață. Dacă jurații ar fi știut ce cazier avea atunci ar fi petrecut mult mai mult timp în închisoare, dar britanicii totdeauna au fost fair play și astfel i se acordase prezumția de nevinovăție.

Ross a apărut la cafenea puțin după ora șapte, a comandat o cafea neagră și s-a așezat pe un scaun la cel mai îndepărtat colț al barului. Șutul a apărut imediat după șapte și jumătate și-a ocupat locul obișnuit lângă fereastră și a început să citească *The Sun*.

Ross nu și-a făcut cunoscută prezența până când ospătărița nu a adus tava pentru Jimmy pe care se aflau două ouă ochiuri, șuncă, fasole, ciuperci, roșii și turte de cartofi. Era evident că Jimmy era de acord cu Somerset Maugham care spunea „Ca

să mănânci bine în Anglia trebuie să iei micul dejun de trei ori pe zi.” Nu că Jimmy ar fi auzit vreodată de Somerset Maugham.

— Cărui fapt datorez această onoare, inspectore? întrebă Jimmy agitat pe când Ross se așeza pe scaunul opus. La ora asta nu vei găsi nimic asupra mea care să mă incrimineze. E prea devreme.

— Am nevoie de ajutorul tău, Jimmy.

— Nu sunt informator. N-am fost și nu voi fi. Nu e stilul meu.

— Nu mai fac parte din poliție. M-am retras.

Jimmy încă îl privea neîncrezător, dar Ross a scos un sul de bancnote din buzunar și l-a pus în mijlocul mesei.

— Ce-ar trebui să fac pentru a câștiga atât de mulți biștari? întrebă Jimmy tânjind din priviri după bani.

— Așa, ca o schimbare pentru tine, aș vrea să pui ceva la loc.

Apoi Ross începu să-i explice care era planul său.

Când Jimmy a terminat micul dejun cele două sute de lire dispăruseră.

— Mai primești încă două sute dar numai după ce ți-ai făcut treaba.

— Tot ce trebuie să știu este când și unde.

— Păstrăm legătura. Știu unde să te găsesc.

Ross se ridică și vru să vadă cât e ceasul pentru a se asigura că nu întârzie la următoarea întâlnire, doar că descoperi că nu mai avea ceas. Întinse mâna și așteptă. Jimmy șutul ridică din umeri, îi dădu înapoi Rolexul și spuse:

— Inspectore, nu voiam să crezi că mi-am pierdut îndemânarea.

***

— Felicitări, inspectore-șef, spuse comandantul când William intră în biroul acestuia ceva mai

târziu în acea dimineață.

— Pentru ce, sir?

— În sfârșit ai rezolvat problema Roach/Abbott.

— Oare? întrebă William gânditor.

— Ce vrei să spui? Echipa ta a arestat paisprezece membri și cei mai răi dintre infractori au ajuns în mormânt.

— Cât se poate de convenabil, nu-i așa?

— Toate dovezile ne indică faptul că Ron Abbott l-a ucis pe Terry Roach. Avem și arma, cartușele și cadavrul. Nu totdeauna dai peste un astfel de noroc.

— Mai ales dacă jocurile sunt făcute în favoarea ta mai înainte să apari.

— De către cine?

— Oricine o fi fost cel care a lăsat arma crimei și cele trei cartușe pe acoperișul clădirii în care locuiește Abbott.

— Dar doi dintre oamenii lui Roach l-au prins pe Abbott pe acoperiș și băieții noștri au ajuns la timp tocmai când l-au aruncat de pe clădire.

— Tocmai la timp, repetă William. Nu vi se pare o coincidență faptul că cineva dintre cei prezenți a sunat la 999 la ora unu și treisprezece minute în această dimineață și băieții noștri au ajuns la timp pentru a auzi cea de-a treia împușcătură? Când am ajuns eu acolo, Roach era încă în viață. Așa că eu presupun că apelul a fost făcut înainte de a se trage primul foc.

— Ce vrei să sugerezi? întrebă comandantul și tonul său se schimbă.

— Ca ofițer însărcinat cu cercetările evenimentului, încerc să aflu adevărul.

— Și ai ajuns la vreo concluzie?

— Pur și simplu simt că o persoană care este în concediu pentru un deces în familie a tras cele trei focuri de armă și nu a avut niciun chef să se arate milos. Recunosc, au fost doi dintre oamenii lui Roach cei pe care i-am găsit pe acoperiș și care l-

au aruncat pe Abbott de pe clădire. Am bănuiala că tot mâna lui Ross este și aici.

— Dacă Abbott nu l-a omorât pe Roach, cum au ajuns să-l găsească pe acoperiș?

— Cred că el a auzit împușcăturile și a urcat pentru a vedea ce se întâmplă. Nu vi se pare ciudat că ceva mai târziu am găsit o armă identică cu arma crimei atunci când am cercetat apartamentul lui? De ce ar avea două arme identice? Mă întreb și eu.

— Mai ai și alte bănuieli?

— Pe acoperiș s-a găsit un pachet gol de Marlboro.

— O mulțime de oameni fumează Marlboro. Chiar și eu. Inspectore-șef trebuie să te străduiești mai mult.

— În timp ce oamenii noștri făceau arestări, Ross a trecut pe lângă mine deghizat în vagabond, împingând un căruț vechi.

— De ce nu l-ai întrebat ce dracu' caută acolo?

— În acel moment încercam să-i pun întrebări lui Roach, mai înainte de sosirea ambulanței.

— Încă era în viață? s-a arătat Hawk neîncrezător.

— A mai trăit încă vreo douăzeci de minute. Tot planul lui Ross, bănuiesc.

— Dar nu poți dovedi că vagabondul era chiar Ross.

— Purta patru medalii câștigate în luptă.

— În acest caz va trebui să interoghezi în jur de zece mii de posibili suspecți.

— Aș putea să-i elimin pe cei 9.999 dintre ei care nu au primit QGM.

— Ross nu ar face o astfel de greșeală.

— Nu cred că a fost o greșeală. A vrut ca eu să o văd.

— Și atunci de ce nu l-ai arestat?

— Pentru că în acel moment trupul lui Abbott a aterizat pe trotuar la câțiva pași de mine ceea ce, mărturisesc, mi-a furat atenția.

— Vrei să-l chemi la interogatoriu?

— Ce rost ar avea? Va avea toate răspunsurile învățate ca pe apă și e cât se poate de conștient de faptul că nu avem nicio dovadă care să reziste la tribunal.

— Încă mai vrei să-l ai în echipă când mergeți să-l arestați pe Faulkner?

— Fără el n-am ajunge nici măcar până la ușa de la intrare. Ca să nu mai vorbesc de ușa biroului lui Faulkner.

— Dacă ai dreptate și el este cel care l-a ucis pe Roach va trebui să te asiguri că nu are armă atunci când veți intra în casă pentru că nu va da doi bani pe faptul că-l vede cineva omorându-l pe Faulkner.

***

Ușa a fost deschisă de un bărbat mai înalt ca el, care ținea brațele încrucișate la piept, pumnii strânși și pe încheieturile degetelor de la ambele mâini avea tatuat cuvântul „URĂ”.

— Cu ce vă pot fi de folos? se auzi un glas.

Privi dincolo de paznicul ușii și văzu un bărbat în vârstă, ofilit care ședea în spatele unui birou din stejar, pe un scaun generos din piele ce părea să-l înghită cu totul.

— Domnule Sleeman am nevoie să împrumut o mie, spuse el agitat, privind la omulețul care arăta parcă mai dezgustător decât tembelul său bodyguard.

— De ce?

— Trebuie să cumpăr o mașină.

— De ce? repetă el.

— Mi s-a oferit o slujbă. Reprezentant pentru produse farmaceutice și le-am spus că am mașină.

— Ai vreo garanție?

— Mașina. Și voi primi două sute de lire pe săptămână plus comisioane.

— Unde locuiești?

— Am în Chelsea o căsuță din cele transformate din grajduri.

— Casa e proprietatea ta?

— Nu. Am un contract de leasing pe termen scurt.

— Cât de scurt?

— Mai sunt șaisprezece ani.

— Am nevoie de talonul mașinii și de actele de leasing. Omul meu le va lua în seara asta, spuse Sleeman, făcând semn cu capul spre tipul de la ușă. Le vei lua pe amândouă înapoi dar nu mai înainte ca eu să primesc fiecare bănuț pe care mi-l datorezi. Plus dobânda, evident.

— Care sunt condițiile?

— Primești mia și în plus îmi vei plăti câte șase sute de lire pe lună timp de trei luni.

— Bine, dar asta înseamnă aproape sută la sută dobândă.

— Dacă vrei mașina astea sunt condițiile. Dacă vrei bine, dacă nu…

A ezitat suficient de mult pentru ca Sleeman să deschidă sertarul, să scoată un teanc de bancnote de cincizeci de lire și să le împingă peste masă fără a se obosi să le numere.

Omul privi banii. Cu mâna tremurândă ezită mai înainte de a lua banii și de a se întoarce pentru a pleca.

— Înainte să pleci trebuie să-ți spun că recuperatorul meu va veni în prima zi a lunii, în următoarele trei luni. Dacă nu plătești la timp nu-ți trimit note scrise, ci el îți va lăsa ceva ce te va face să-ți amintești.

Omul s-a cutremurat și a scăpat pe jos o bancnotă care a căzut chiar la picioarele bărbatului de la ușă. Acesta s-a aplecat, a ridicat-o și a deschis ușa.

— Aștept cu nerăbdare să te văd pe data de întâi a lunii, mormăi el deschizând ușa. Să fii acasă!

— Voi fi, răspunse Ross.

Capitolul 25

— Este posibil să fi făcut o breșă în cazul lui Sleeman, spuse SD Adaja așezându-se pe scaunul de lângă biroul lui William.

— Spune-mi în detaliu despre ce e vorba! îl îndemnă William punând jos pixul și lăsându-se pe spătarul scaunului.

Paul îi dădu o pungă transparentă pentru dovezi în care se afla o hârtie de cincizeci de lire.

— O persoană necunoscută a lăsat această bancnotă la recepție.

— Presupun că ai cercetat amprentele. Au găsit ceva?

— Pe ale mele.

— Ce idiot! Și ale altcuiva?

— Ale lui Max Sleeman.

— Așa mai merge. Și după expresia ta arogantă trebuie să mai fie ceva chiar mai surprinzător.

— Leonid Verenich.

— Psihopatul care a fost înlăturat din mafia rusă pentru că era prea violent?

— Chiar el.

— Credeam că ispășește o pedeapsă pe viață într-o închisoare din Dresda.

— Așa a fost până a întâlnit un anume colonel Putin și s-a dovedit că poate fi mai folositor afară. Ce nu pot să înțeleg este cum a trecut de serviciile de imigrare.

— Nu e o problemă pentru cineva ca Sleeman care are tot soiul de legături în ambele lumi interlope. Acum nu ai altceva de făcut decât să-l găsești.

— Nu va fi ușor. În Moscova era cunoscut ca moartea șoptitoare.

— Indiferent cine este cel care a lăsat bancnota la recepție, știe unde putem să-l găsim.

— Dar nu știu cine era.

— Știu eu.

***

Ross nu mai călătorise niciodată la clasa business, dar pentru că aproape nu dormise deloc în ultimele nopți și trebuia să fie cât mai în formă când ajungea la Cape Town, s-a văzut nevoit să mai scoată niște bani în plus, cam fără tragere de inimă, pentru un bilet superior, privind în sus către cer și atingând verigheta. Se gândi încă o dată la Jo care era aproape permanent prezentă în gândurile sale.

Știa că nu avea decât câteva zile pentru a o convinge pe doamna Pugh că moartea plutea asupra ei, în timp ce Miles Faulkner rămânea prioritatea majoră. Dacă Coristul avea să-l convoace trebuia să lase totul deoparte și să se prezinte în fuga mare. Doar dacă Coristul putea să dea de el.

S-a lăsat pe spate pe scaunul confortabil și aștepta cu nerăbdare un somn lung fără întreruperi bucuros că locul de lângă el era liber.

Însoțitorul de bord se pregătea să închidă ușa când un bărbat supraponderal, gâfâind, a năvălit în avion și a pornit împleticit pe interval cercetând din priviri fiecare loc. Ross privea pe geam sperând că întârziatul va trece de el, dar deodată a auzit un foșnet pe când bărbatul se prăbușea pe scaunul de lângă el, încă respirând cu dificultate.

— L-am prins la timp, spuse el printre gâfâituri.

Ross l-a privit pe noul său vecin care chiar dacă ar fi pierdut câteva kilograme tot supraponderal ar fi rămas. În niciun caz un candidat pentru Vacanțe de coșmar.

A hotărât că imediat ce avionul atingea altitudinea de croazieră avea să lase scaunul pe spate, să se acopere cu o pătură, să-și pună ochelarii și să nu-i mai scoată până când însoțitorul de bord avea să spună: „Doamnelor și domnilor, vă

rog să vă puneți centurile de siguranță, în curând vom începe coborârea.”

— Salut! spuse companionul său pentru următoarele unsprezece ore de călătorie și îi întinse mâna. Larry T. Holbrooke III. Ce te duce spre Cape Town?

Ultimul lucru pe care și-l dorea Ross era un american vorbăreț care arăta ca o persoană ce dormise foarte bine în noaptea ce trecuse. Se întreba care ar fi fost reacția acestuia dacă i-ar fi dat răspunsul corect. „Sper să împiedic un individ cât se poate de neplăcut să-și ucidă soția din dorința de a-i moșteni averea pentru a trăi apoi fericit.”

— Ross Hogan. Sunt în vacanță și vreau să văd meciul pentru calificări.

Răspunsul său a părut să pună capăt oricărui fel de conversație… dar asta doar pentru un moment.

— Ce norocos! Eu călătoresc în scop de afaceri. Nici nu mai știu de când nu am mai fost în vacanță. Spune-mi Ross, cu ce gen de afaceri te ocupi?

Ross nu i-a dat răspunsul imediat. Când se înrolase în trupele SAS primul lucru făcut a fost să semneze Legea secretelor oficiale, astfel încât să nu poată spune nimănui ce făcuse. De când se înrolase în poliție era din nou supus aceleiași legi.

— Lucrez pentru o agenție de turism. Tu? întrebă regretând imediat după aceea.

— Consilier financiar. Colectez datorii pe termen scurt. Așadar dacă cineva îți datorează o sumă mare de bani pe care vrei să o recuperezi, sunt omul de care ai nevoie.

Brusc, Ross și-a revenit. Era perfect treaz.

— Și cum funcționează? întrebă punându-și centura de siguranță.

— Să ne imaginăm că agenția de turism pentru care lucrezi are o problemă cu fluxul de numerar. Ai clienți de încredere, dar adesea le ia șaizeci, uneori nouăzeci de zile pentru a plăti, în timp ce tu

trebuie să acoperi costurile pentru chirie și salarii. Eu cumpăr acele datorii astfel încât tu să-ți poți continua activitatea fără să fie nevoie să te temi în legătură cu orice jenă financiară temporară.

— Și unde e profitul?

— Eu aștept să treacă șaizeci sau nouăzeci de zile mai înainte de a colecta întreaga sumă datorată și apoi percep un comision de doi sau trei la sută în funcție de vechimea companiei tale ca și client al meu.

— Dacă clientul nu plătește după ce au trecut cele nouăzeci de zile, tu nu pierzi banii?

— Ai dreptate dar eu lucrez numai cu companii care au o cotă ridicată din partea Standard & Poor's. Nu fac afaceri cu grad de risc mare ceea ce înseamnă că nici nu câștig o avere dar mă descurc foarte bine. Bunicul meu care a fondat compania spunea că dacă te porți corect cu oamenii, aceștia vor face mereu afaceri cu tine.

— Domnule Holbrooke…

— Larry, te rog!

— Larry. Am o problemă pe care poate mă vei ajuta să o rezolv. Dar mai întâi trebuie să recunosc că nu lucrez pentru o agenție de turism și nu e momentul potrivit din an pentru un meci de calificări. Sunt detectiv inspector în cadrul Poliției Metropolitane londoneze.

Scoase legitimația pe care Larry o studie cu atenție.

— Scotland Yard, nimic mai prejos. Aș fi încântat să vă ajut, dar ce vă pot oferi eu față de forța redutabilă a poliției?

— Pentru început trebuie să mă sfătuiești cum să procedez cu un cămătar cu care bunicul tău nu ar fi făcut niciodată afaceri.

— Domnii doresc să ia cina? întrebă însoțitoarea de bord oferindu-le meniurile.

— Desigur, domnișoară, spuse Larry.

— Și eu, adăugă Ross.

— Așa, reluă Larry conversația după ce le-a fost luată comanda. Spune-mi, fără grabă, despre ce e vorba și nu lăsa deoparte niciun amănunt indiferent cât de neînsemnat îți poate părea.

Ross i-a povestit pe îndelete tot ce știa poliția despre Sleeman, despre asociații săi și metodele pe care le foloseau pentru a se asigura că datoriile clienților săi sunt plătite la termenul stabilit.

Însoțitoarea de bord strânsese deja tăvile și le servea cafeaua când Larry T. Holbrooke III îi oferi punctul său de vedere.

— Fascinant! spuse și puse trei bucăți de zahăr în ceașca cu cafea. Cu două vorbe ai dezvăluit călcâiul lui Ahile în privința acestui Sleeman și asta te va ajuta să câștigi avantajul în fața lui.

— Asta dacă descopăr care sunt cele două vorbe.

Larry începu să amestece în ceașcă.

— Arcul e la tine, inspectore. Nu ai nevoie decât de săgeți.

— Detectivii se bazează pe indicii.

Larry sorbi din cafea mai înainte de a scoate din tolbă prima săgeată.

— Când ți-a spus Sleeman că va încasa prima plată de șase sute de lire?

— În prima zi a lunii, negreșit.

— Negreșit. Un cuvânt de care trebuie să te folosești. Știi locul și momentul când va apărea recuperatorul.

— Nu pot fi sigur de moment.

— Vei fi primul pe care îl va vizita în acea dimineață.

— Cum de poți fi sigur de asta?

— Primele plăți sunt cel mai ușor de recuperat. Ceva mai târziu când datornicul se afundă tot mai adânc în datorii și nu poate plăti, chiar dacă ar vrea să o facă, atunci apar adevăratele probleme. Eu le ofer clienților mei o perioadă de grație de câteva zile. Totdeauna. Dar asta pentru că eu nu sunt interesat de o singură tranzacție. Pentru toți cei ca

Sleeman asta nu e cu putință pentru că ei se bazează pe amenințări și termene limită. Așa că trebuie să ai cele șase sute de lire când va apărea recuperatorul în prima zi a lunii pentru prima plată. În acel moment vei fi la conducere.

— Și îmi vei spune și de ce, știu sigur.

— Nu uita! Restul zilei și-l va petrece adunând bani de la persoane mai puțin dornice să plătească. Poți fi sigur că pe cei mai dificili platnici îi va lăsa la urmă și am sentimentul că vei dori să te afli acolo când se va întâmpla.

— Cât de prost sunt!

— Nicidecum! Lucrez în această afacere de colectare a datoriilor de peste treizeci de ani și de-a lungul timpului am întâlnit ticăloși la fel de nemiloși ca Sleeman. Cred că îți va face plăcere să afli că de obicei sfârșesc singuri fără ca nimeni să participe la înmormântarea lor.

— Și dacă nu am noroc prima dată?

— Eh, atunci va trebui să fii în cea mai bună formă posibilă pe data de întâi luna viitoare.

Ross deja își făcea planuri unde va parca mașina. Cum va…

— O ultimă întrebare, mai înainte de a închide ochii pentru câteva ore de somn, spuse Larry în timp ce însoțitoarea de bord strângea cestile de cafea. Cât a trecut de când ți-ai pierdut soția?

Ross a fost cu totul luat prin surprindere de întrebare așa că a trecut ceva timp până să își revină și să poată răspunde.

— Cu câteva săptămâni în urmă. Cum ai știut?

— Eu am pierdut-o pe Martha acum șase ani și încă îmi ating frecvent verigheta. Nu-i lua în seamă pe cei care îți spun că odată cu trecerea timpului va fi mai ușor. Nu va fi. N-aș avea douăzeci și cinci de kilograme în plus și n-aș trăi călătorind cu avionul permanent dacă ar fi așa.

Și astea fiind spuse a lăsat scaunul pe spate, și-a tras pătura până sub bărbie și a închis ochii.

— Mulțumesc, spuse Ross încântat că acest bărbat cu mintea atât de ageră s-a așezat lângă el și nu a trecut mai departe.

***

— Șeful serviciului de pază de la Heathrow e pe fir, șefu'! spuse Paul.

William a ridicat receptorul telefonului de pe biroul său și auzi glasul cunoscut.

— Bună dimineața, sir! Geoff Duffield la telefon. Mi-ați cerut să vă informez dacă ID Ross Hogan a luat vreun bilet pentru un zbor extern.

— Ascult.

— S-a îmbarcat pe zborul BA027 către Cape Town la ora nouă treizeci aseară. A aterizat la ora nouă, ora locală în această dimineață.

— Mulțumesc. A luat bilet dus-întors?

— Nu, sir. Biletul este pe o perioadă nedeterminată. De îndată ce face o nouă rezervare vă voi anunța.

— Va reveni până la sfârșitul săptămânii, încheie William fără alte explicații.

Capitolul 26

— Sir, vă rog, fiți amabil și semnați în registrul pentru oaspeți! îi ceru recepționera oferindu-i un registru de mari dimensiuni legat în piele chiar în momentul în care începu să sune telefonul de pe birou.

Recepționera ridică receptorul spunând:

— Bună dimineața, Hotel Mount Nelson. Cu ce vă pot fi de folos?

Ross a început să întoarcă filele registrului în căutarea numelor doamnei și domnului Clive Pugh despre care știa că sosiseră mai devreme, la începutul acelei săptămâni.

Recepționera puse jos telefonul și văzând că cercetează o anume pagină din registru întrebă:

— Pot să vă ajut?

— Da. Voiam să aflu dacă un prieten pe nume Larry T. Holbrooke III s-a cazat aici.

— Nu avem niciun oaspete cu acest nume.

Ross a făcut o față dezamăgită pe când primea cheia.

— Camera treizeci și trei la etajul trei. Vă va ajuta un angajat cu bagajele. Sper să vă bucurați de șederea la noi în hotel.

Ceea ce avea Ross în minte nu era tocmai „bucurie”.

— Mulțumesc, spuse el și porni spre lift.

În drum trecu pe lângă o fotografie înfățișându-l pe Winston Churchill cu un pahar mare de brandy în mână, fumând trabuc și șezând pe veranda hotelului.

Când au ajuns la etajul trei, Ross l-a urmat pe angajatul care-i ducea bagajul de-a lungul unui coridor larg, cu pardoseala acoperită cu un covor gros pe ai cărui pereți erau așezate fotografii ale reginei- mamă, Jan Smuts și Cecil Rhodes care aminteau oaspeților hotelului de vremuri apuse ce păreau că nu vor să se lase uitate. Omul a descuiat

ușa camerei 33 și a așezat valiza lui Ross pe un suport aflat la picioarele patului. Ross i-a mulțumit și i-a dat un bacșiș.

Apoi a mers către fereastra cu bovindou și pur și simplu i s-a tăiat răsuflarea când a văzut priveliștea de la înălțime spre Table Mountain peste care norii se odihneau asemenea unei pilote pufoase. După care s-a întors către patul imens și din nou gândurile i-au zburat la Jo, și-a scos sacoul și s-a întins în pat bucurându-se de confortul pe care i-l oferea. A închis ochii și de îndată s-a cufundat într-un somn adânc.

***

— Șefu', e pentru dumneavoastră. Un anume ofițer Sanchez de la poliția din Barcelona, spuse Paul.

— Salut, Juan! S-au făcut ceva progrese?

— Da. Soția mea e din nou gravidă și de data asta sperăm să fie un băiat.

— Felicitări! izbucni William în râs. Dar nu este exact ceea ce voiam să întreb.

— Am vești bune și despre celălalt front. În urma convorbirii telefonice cu comandantul Hawksby, șeful meu a aprobat următoarea etapă a Operațiunii Capodopera dar cu câteva limite.

— Avem și o dată?

— Da. Duminica viitoare. Nu cred că îți permiți să mai aștepți. Trebuie să avem o întâlnire mai înainte de acea zi pentru a analiza detaliile. Dacă ești de acord, aș putea veni la Londra miercuri după-amiază.

— E perfect, aprobă William după ce verifică agenda. Unde te-ai gândit să te cazezi?

— Speram că îmi poți recomanda un hotel ieftin în apropiere de Scotland Yard.

— Londra nu prea e cunoscută pentru hoteluri ieftine. De ce nu stai la noi? Vei avea ocazia să-i cunoști pe Beth și pe gemeni.

— Mulțumesc, dar ar fi…

— Perfect! Atunci așa rămâne. Când ajungi aici sună de la recepție.

William puse jos receptorul și aruncă o privire spre Jackie spunându-i:

— Găsește-l pe inspectorul Hogan. Îl vreau aici mai înainte de ședința cu locotenentul Sanchez care va avea loc joi la ora nouă, altfel e o pierdere de timp pentru noi toți.

— Și unde ar putea să fie, sir? Știu că nu e acasă.

— La același hotel la care sunt cazați domnul și doamna Pugh în Cape Town.

— Cunoașteți numele hotelului?

— Nu, SD Roycroft, nu-l știu. M-am gândit să-ți las și ție ceva de făcut.

***

Ross s-a trezit dintr-un vis aievea și atunci a observat că era complet îmbrăcat. Pentru un moment nu a știut unde se află. S-a uitat la ceas. Era 6:18 după-amiază. Atunci a prins viteză. S-a dat jos din pat, s-a dezbrăcat și a aruncat hainele pe un scaun mai înainte de a merge la baie unde a făcut un duș prelungit.

Jeturile de apă rece l-au readus rapid la viață și l-au ajutat să intre în viteza a doua în timp ce în minte făcea un plan provizoriu. După ce a ieșit de la duș și s-a șters intrase deja în viteza a treia, dar încă tot nu știa cum ar fi putut să pună la cale o întâlnire așa – zis întâmplătoare cu doamna Pugh fără ca soțul ei să își dea seama de ce se întâmpla cu adevărat.

Dacă reușea să petreacă cu ea fie și numai câteva minute, știa exact ce avea să-i spună. Era broker de asigurări și se simțea obligat să o prevină că soțul ei făcuse o asigurare de viață pentru ea în valoare de un milion de lire sterline. Apoi ar fi întrebat-o dacă avea informații despre

condițiile în care se petrecuse decesul primei lui soții. Avea deja pregătită o următoare întrebare dacă ea răspundea cu da și un discurs foarte bine pregătit și concis în cazul în care spunea nu.

A îmbrăcat o cămașă albă curată, la care a pus o cravată în dungi și un costum care îl făcea să arate asemenea unei persoane care mai degrabă se simte ca acasă într-un hotel de cinci stele decât într-o alee dosnică și întunecată. A luat cheia camerei și a plecat în mare viteză îndreptându-se spre restaurant.

Hotelul părea să aibă un farmec rustic cum ar fi spus Jo, desuet, dar când a intrat în sala Nelson nu a fost nevoie decât de o privire către maître d' pentru ca Ross să își dea seama că se afla în fața unui profesionist.

— Sir, aveți amabilitatea să-mi spuneți numărul camerei? l-a întrebat bărbatul înalt și suplu purtând o redingotă și pantaloni dintr-o stofă cu dungi fine.

— Treizeci și trei, răspunse Ross

Privi în jur și privirile i se opriră asupra unui cuplu care ședea într-o firidă în cel mai îndepărtat colț al restaurantului. A mai observat că deși bancheta din stânga era ocupată, cea din dreapta era liberă.

Maître d' îi întrerupse gândurile.

— În seara aceasta cinați singur, sir, sau vi se mai alătură cineva?

— În următoarele câteva zile voi fi singur. Mă întrebam dacă aș putea sta pe locul acela din firidă, lângă geam?

Maître d' cercetă lista.

— Îmi pare rău, sir, dar în seara aceasta masa a fost rezervată.

Ross scoase portofelul și din el luă o bancnotă de cincizeci de rand[12] și o plasă pe listă.

— Vă rog să mă urmați, sir! îi zâmbi maître d' cu căldură lui Ross.

Nu puteai să spui că maître d' era rustic sau desuet, gândi Ross urmărind cum acesta luă

bancnota și o puse în buzunar de parcă ar fi fost Jimmy șutul.

Ross luă în trecere de pe o măsuță un exemplar din *New York Times* și îl urmă pe ospătar spre capătul restaurantului. S-a așezat cu spatele la cei doi Pugh deschise ziarul și începu să citească. Dacă aruncau fie și numai o privire spre el ar fi gândit că era american. S-a lăsat ușor pe spate și reușea să prindă din când în când câte un cuvânt din partea doamnei Pugh, în schimb auzea tot ce spunea domnul Pugh.

Apăru somelierul și întrebă:

— Pot să vă aduc ceva de băut, sir, în timp ce vă hotărâți ce să comandați de mâncare?

Ross studie lunga listă de vinuri. Își amintea că Jo îi spusese odată că viile din Africa de Sud produceau vinuri ce erau întrecute doar de cele ale francezilor… nu că aceștia ar fi recunoscut. Lista cu vinuri era o altă confirmare a vorbelor înțelepte spuse de Jo, cum că vinurile locale ar fi mult mai ieftine decât cele franțuzești. A ales o jumătate de sticlă de Malbec de la Western Cape și după ce somelierul a plecat a luat o tabacheră și a pus-o pe masă.

Ross aruncă o privire spre titlul din ziar care spunea: *În Geneva vor începe convorbiri privind încheierea păcii între Iran și Irak.* Ar fi citit articolul dacă nu ar fi încercat să se concentreze pe conversația ce avea loc în spatele lui.

— Sir, ați ales ce doriți să comandați? a fost întrerupt din gânduri.

— Supă de legume, apoi un steak de vită în sânge.

Privi spre cealaltă parte a mesei dar nu ședea nimeni acolo.

Așteptă plecarea ospătarului și apoi deschise tabachera și o potrivi în așa fel încât să aibă o vedere perfectă asupra lui Pugh. În privința soției acestuia era altceva, nu putea să-i vadă decât ceafa. NP fusese încântat să-i dea tabachera, comandă

specială făcută de un client pentru o sumă de bani care l-ar fi impresionat pe Cartier. Era evident că Pugh se străduia din greu să fie plin de solicitudine cu noua sa soție în timp ce asculta cu mare atenție o povestioară pe care probabil o mai ascultase de câteva ori, păstrând permanent un zâmbet înțepenit pe chip.

Somelierul a revenit și Ross a închis tabachera dar a continuat să asculte ce se spunea la masa de alături în timp ce somelierul scoase dopul sticlei cu vin Malbec și turnă un strop în pahar doar pentru ca Ross să îl poată gusta.

— Excelent! spuse el și îndată paharul îi fu umplut.

Ross ajunse la paginile dedicate sportului și astfel descoperi că Yankees i-a bătut pe cei de la Oakland Athletics. A privit din nou în oglindă și a observat că cei doi Pugh terminaseră masa. Cea mai importantă informație pe care o obținuse era acea că Pugh avea să meargă la bancă în dimineața următoare după ce îi sugerase soției că ar fi trebuit să deschidă un cont comun. Limbajul trupului îi spunea lui Ross că aceasta nu era deloc încântată de ideea soțului. Ross își aminti că la ultima lor ședință, Jackie spusese că Pugh era tot mai aproape să rămână fără bani și era și mai dificil dacă niște datorii neplătite interveneau presant.

Pugh i-a spus soției să-l aștepte după ora douăsprezece reamintindu-i că urmau să ia telecabina spre vârful Table Mountain pentru a lua prânzul sus la o cafenea care era faimoasă mai mult pentru priveliștea oferită decât pentru bucătăria ei.

Ross trebuia să se hotărască dacă să se folosească de avantajul oferit de absența lui Pugh și să încerce să stabilească o întâlnire cu soția lui sau să-l urmărească la bancă sperând să afle cât de grea era situația lui financiară.

În timp ce soții Pugh se ridicau de la masă, Ross a pus tabachera în buzunar dar a continuat să

citească ziarul pe când cei doi deja părăseau restaurantul. A așteptat câteva minute apoi s-a ridicat și el. Trecând pe lângă maître d' i-a mai strecurat o bancnotă de cincizeci nu pentru serviciul făcut ci pentru posibile servicii viitoare.

***

— Este în Cape Town, spuse William.

— Ce face acolo? dori să știe comandantul.

— Pariez că îi urmărește îndeaproape pe Pugh și pe soția acestuia. Presupun că vrea să o prevină pe îmbujorata mireasă despre planurile cu bătaie lungă ale soțului ei, asta mai înainte de a fi prea târziu. Dar sunt sigur că se va întoarce la timp pentru a participa la ședința de joi dimineață cu locotenentul Sanchez.

— De ce?

— Are o întâlnire pe 1 septembrie de la care nu poate lipsi.

— Cu cine?

— Recuperatorul lui Max Sleeman, Leonid Verenich despre care Paul spune că începe turul cu noii clienți în prima zi a lunii.

— Prin urmare Ross îl va aștepta. Ce crezi că pune la cale? Moartea șoptitoare nu este genul de persoană pe care să o cauți mai ales dacă o poți evita.

— Sir, nu am nici cea mai mică idee. Dar am de gând să pun punct planurilor lui Ross mai înainte de a trece la arestarea lui.

— Va vedea că te apropii.

— Sper că va fi așa ocupat cu Verenich încât voi putea să-l iau prin surprindere.

— Nu te baza pe asta. De la moartea soției sale pare asemenea unui om posedat. Mai întâi Abbott și Roach, acum Pugh, apoi Sleeman și probabil l-a luat în vizor și pe Darren Carter. Când se va opri?

— Când va ajunge la Miles Faulkner. Pun pariu, sir.

Capitolul 27

Ross s-a trezit la ora cinci ora Londrei și a văzut că în Cape Town era deja ora șapte. În scurt timp trebuia să ia o decizie.

A fost printre primii care a sosit la micul dejun dar a ales să stea de cealaltă parte a restaurantului astfel încât să reducă șansele ca domnul și doamna Pugh să-și amintească de el.

Asemenea lui Jimmy șutul, Ross a început ziua cu un mic dejun copios deschis de un castron cu porridge, urmat de doi heringi afumați ținuți ușor pe grătar care într-o pensiune din Highlands ar fi putut trece drept excelenți.

În timp ce aștepta sosirea familiei Pugh a citit ziarul *The Times* din Londra.

A petrecut mai mult timp citind un articol aflat pe pagina trei sub o fotografie a Coristului. „Polițistul care a îngenuncheat două din cele mai temute bande din East End, cea condusă de familia Abbott și cea condusă de familia Roach", îi informa corespondentul pe cititorii săi. Ross era mulțumit că în articol nu se făcea referire la un vagabond misterios care fusese văzut împingând un căruț chiar în mijlocul câmpului de luptă și corespondentul încheia spunând că „aceasta a fost o dispută internă între cele două bande și nimeni altcineva nu a mai fost implicat". Ross se îndoia că William avea aceeași opinie atunci când a întocmit raportul pentru Hawk.

Începea să se întrebe dacă cuplul aflat în luna de miere lua micul dejun în cameră când tocmai îl zări pe Clive Pugh pășind în restaurant și îndreptându-se către masa lor. A comandat și el heringi mai înainte de a-și îndrepta atenția către *The Financial Times,* dar soția sa tot nu apăruse la vremea când el citise și ultimele prețuri ale acțiunilor la bursă. Dacă nu venea în restaurant, alegerea pe care urma Ross să o facă era de școlar.

În cele din urmă Pugh se ridică de la masă, părăsi restaurantul și după ce schimbă câteva cuvinte cu recepționerul părăsi hotelul. Ross nu era cu mult în urma lui. Niciodată nu se simțea mai bine ca atunci când lucra sub acoperire și să stea cu ochii pe această țintă nu era deloc dificil. Pugh purta un sacou de culoare albastru-închis, o cămașă crem cu gulerul descheiat și pantaloni perfect călcați dintr-un material moale de culoare gri. Ceea ce îl făcea ușor de urmărit era pălăria panama. Jo îi spusese odată că puteai să stabilești calitatea unei pălării panama după cât de mică era împletitura și astfel ea știa dacă își putea permite clientul respectiv compania ei. El îi răspunsese că nu are o astfel de pălărie. În acel moment purta un tricou gri-comun, o pereche de jeanși și pantofi sport. Astfel îmbrăcat Ross se pierdea în mulțimea de pe străzile aglomerate ce pulsau de viață din centrul orașului.

Avea grijă să nu se apropie prea mult de Pugh. Urmărea un amator dar nu putea risca să fie zărit mai ales că intenționa ca în seara aceea să stea la masă tot în spatele lor.

Prima oprire pe care a făcut-o Pugh a fost la farmacie, dar a ieșit repede de acolo. A mai mers o bună bucată de drum după care a făcut o a doua oprire la un magazin elegant. Ross l-a urmat înăuntru și a rămas în umbră pretinzând că e interesat de o eșarfă din mătase, în timp ce lui Pugh i se prezenta o cutie de trabuce Montecristo de către un angajat de la magazinul ce vindea tutun.

— Voi lua două cutii spuse Pugh dându-i cardul.

După câteva minute vânzătorul jenat i-a înapoiat cardul și a murmurat câteva cuvinte pe care Ross nu le-a auzit.

Furios, Pugh a izbucnit:

— Trebuie să fie o greșeală! De ce nu suni banca?

Vânzătorul îndatoritor a făcut ce i se ceruse dar când a pus telefonul jos arăta și mai jenat și a pus trabucele la loc pe raft.

Pugh roșu la față s-a întors și a pornit spre ieșire. Ross a pornit și el pe urmele lui.

— Scuzați-mă, sir! Cumpărați eșarfa?

Ross extrem de jenat i-a dat eșarfa înapoi. Din fericire Pugh părăsise deja magazinul.

Pe trotuar Ross a zărit imediat pălăria albă de panama tresăltând la capătul străzii. Aproape îl prinsese din urmă pe Pugh pe când acesta intra la Cape Bank și se îndrepta spre cel mai apropiat ghișeu.

— Doresc să vorbesc cu directorul! spuse el cu glas ridicat. Imediat!

Ross a rămas în spatele unui birou aflat într-un capăt îndepărtat al holului, a luat un pix și a început să completeze un formular pentru deschiderea unui cont de economii în timp ce amândoi așteptau sosirea directorului.

Câteva momente mai târziu a apărut un bărbat înalt, îmbrăcat elegant. Nu i-a fost greu să identifice clientul furios care dorea să-l întâlnească.

— Cu ce vă pot fi de folos, sir? întrebă el politicos.

— Ești directorul? se arătă Pugh incapabil să-și ascundă uimirea.

— Da, sir, eu sunt. Domnul Joubert, spuse el întinzând mâna.

Pugh l-a ignorat.

— Numele meu este Clive Pugh și banca voastră m-a pus într-o situație extrem de jenantă.

— Sir, îmi pare rău să aud asta! Poate ar fi mai bine să mergem să stăm de vorbă în biroul meu!

— Joubert, nu mă lua pe mine cu astfel de lucruri. Vreau să știu de ce mi-a fost refuzat cardul.

— Sunteți sigur că nu doriți să mergem în biroul meu să discutăm acolo problema?

— Nu există nicio problemă, aproape urlă Pugh. O explicație și o scuză este tot ce aștept dacă dorești să-ți păstrezi slujba.

Ross a observat că nu era singura persoană din holul băncii care era prinsă de confruntarea dintre cei doi bărbați.

Aproape șoptind, deși toată lumea tot îl putea auzi, directorul spuse:

— Îmi pare rău dar contul dumneavoastră a depășit limita așa că nu am avut de ales.

— Așadar nici eu nu am de ales decât să-mi transfer contul la altă bancă. Mă aștept ca mâine când voi reveni să aveți toate documentele pregătite.

— Cum doriți, sir! Puteți să-mi spuneți la ce oră veniți?

— La ora la care voi dori eu. Este evident că voi, băieții, nu sunteți pregătiți să faceți treburi de bărbați.

Ross ar fi vrut să încalce regula de aur și să-l trântească la pământ cu un pumn pe individul pe care îl urmărea și poate chiar așa ar fi făcut dar acesta s-a întors pe călcâie și a ieșit din bancă.

Ross l-a urmărit pe stradă dar l-a făcut pierdut când a fost evident că se îndrepta spre hotel. Abia aștepta ca în acea seară, la cină, să audă versiunea sa în privința celor întâmplate.

***

Ședeau toți trei după cină, la masa din bucătărie și se bucurau de o sticlă cu vin. Juan spunea:

— Dacă Ross nu se întoarce la timp pentru ședința de mâine va trebui să anulez întreaga operațiune. Fără el nu ajungem nici până la ușa lui Miles Faulkner.

— Va veni la timp, îl încredință William deși nu prea simțea ceea ce spunea.

— Sperăm. Șeful nu-mi va permite să pierd vremea pe aici în eventualitatea că va apărea.

Avem și noi suficient de mulți infractori de care să ne ocupăm. Parcă aud cum îmi reamintește.

— Sună cunoscut. La fel e și Hawk, spuse Beth.

— Același aluat. Dacă m-am exprimat corect.

— Juan cum de vorbești engleza așa de bine? dori să știe Beth.

— Mama s-a căsătorit cu un galez dar el și-a cam pierdut originea. Oricum încă e de părere că singurul sfânt este David, singura floare este narcisa și singurul joc este rugby.

Beth zâmbi apoi întrebă cu un aer nevinovat:

— Dacă Ross apare la timp pentru ședința de mâine, asta înseamnă că William va pleca din nou la Barcelona?

— Ce te face să crezi că am fost la Barcelona?

— Un bilet de avion a fost primul indiciu, mai multe pesete a fost cel de-al doilea și sosirea lui Juan aici a fost cheia.

— N-o lua în seamă, spuse William asemenea sufleorului într-un spectacol.

Beth îl turnă un nou pahar cu vin lui Juan și întrebă:

— Dacă nu poți răspunde la întrebarea mea, atunci poți să-mi spui dacă ai văzut tabloul *Fishers of Men?*

— Cu întrebarea asta vrea să-ți bage idei în minte, o întrerupse William. Încearcă să te tragă de limbă fără ca tu să-ți dai seama de cât de puține informații are. Nu-i da atenție. O să vezi că va renunța.

— Da, l-am văzut, recunoscu Juan. Dar din păcate atenția mi-a fost atrasă de alte lucruri așa că nu am avut când să-i apreciez valoarea.

— Atrasă probabil de viitorul posesor? nu renunță Beth.

O clipă cei doi bărbați au rămas tăcuți apoi William spuse:

— Poate ar trebui să spunem că Faulkner a avut mai puține șanse să aprecieze tabloul decât a avut

Juan. Și, din păcate, cred că niciunul dintre noi nu-l va mai vedea vreodată.

— Asta dacă voi, doi domni iscusiți, nu veți reuși să-l arestați pe Faulkner și să-l trimiteți în spatele gratiilor, acolo unde îi este locul. Caz în care cu ajutorul prietenei mele Christina, Fitzmolean poate pune mâna pe capodoperă și astfel veți putea să-l admirați fără teama de a fi tulburați.

Niciunul dintre cei doi nu a comentat, Beth nu a renunțat și a continuat:

— Ceea ce ar reprezenta revanșa pe care o puteți lua având în vedere că ați împiedicat muzeul să împrumute tabloul lui Frans Hals *The Flute Player* care presupun că se află în aceeași casă.

— Deșteaptă femeie! spuse Juan.

— Habar nu ai de cum stau lucrurile cu adevărat! Așteaptă să o întâlnești mâine la micul dejun pe Artemisia!

***

William urca scările spre dormitor când a sunat telefonul. A ridicat receptorul și a auzit glasul lui James Buchanan cu inconfundabilul accent bostonian.

— Sir, am urmat sfatul dumneavoastră, spuse el fără preambul, și am prezentat directorului informațiile mele. Acesta a promis să facă cercetări.

— Și a făcut?

— Nu cred, pentru că prietenul meu are camera pe același culoar cu mine la Harvard.

— Probabil ai ajuns la o explicație temeinică pentru care nu a luat în seamă informațiile tale.

— Da, dar sunt dovezi indirecte și nu ar rezista în fața Curții.

— Voi fi eu judecătorul în acest caz.

— Unul dintre colegii mei de clasă care ar fi intrat fluierând la Harvard a eșuat în mod

spectaculos.

— Asta nu e o dovadă. Doar dacă mărturisește implicarea sa în fața directorului și în prezența a doi martori.

— Tatăl prietenului meu a fost președintele comitetului de strângere de fonduri pentru Choate și a fost un an record.

— Tot nu avem o dovadă, dar se adaugă la motive.

— A studiat și el la Choate și la Harvard în aceeași perioadă cu directorul.

— Presupun că e valabil pentru mulți alții, respinse William sugestia.

— Vorbiți asemenea directorului care atunci când l-am întrebat ce hotărâre a luat mi-a răspuns: „Nu există nicio dovadă solidă care să susțină acuzațiile tale, Buchanan”.

— Și are dreptate deși aș fi încântat să aflu unde va ajunge prietenul tău.

— La închisoare asemenea prietenului dumneavoastră.

— În timp ce tu ai învățat să aduni informații de nezdruncinat mai înainte de a lua în calcul să-ți prezinți cazul. O lecție care îți va prinde bine dacă încă dorești să ajungi director al FBI-ului și nu președinte al companiei Pilgrim Line.

— Acum tatăl meu este președintele companiei, spuse James apoi continuă după o scurtă pauză. Și el nu este asemenea bunicului.

După ce puse jos receptorul, William rămase pe gânduri meditând la ultimele cuvinte ale lui James.

***

Ross ședea deja la masa lui având capul îngropat în ziarul *New York Times* când domnul și doamna Pugh au fost conduși la masa lor de către un maître d’ extrem de curtenitor. Încă furios, Pugh povestea soției sale cele întâmplate la bancă în acea dimineață iar aceasta asculta dovedind

înțelegere. Ross a remarcat imediat că Pugh nu spusese o vorbă despre cardul său de credit care fusese respins la magazin atunci când încercase să cumpere trabucuri Montecristo.

Pugh a încercat din nou să o convingă să deschidă un cont comun și lui Ross i-a fost suficient să prindă doar frânturi din conversația lor pentru a înțelege că ea încă nu era convinsă să facă un asemenea pas. Când el i-a spus că în dimineața următoare va merge la bancă pentru a-și închide contul astfel încât o singură bancă să se ocupe de afacerile lor, ea a înclinat din cap fără niciun comentariu.

Ross deja luase hotărârea. În dimineața următoare nu avea să-l urmeze pe Pugh la bancă ci avea să rămână la hotel pentru ca, așa cum spunea comandantul, să o lumineze pe doamna Pugh.

Conversația de la masa de alături a trecut la un alt subiect referitor la posibilitatea de a merge la teatru în seara aceea. Cu ajutorul celor de la hotel Pugh rezervase două locuri în primele rânduri la un spectacol cu *Les Miserables.* Doamna Pugh părea încântată și în ciuda faptului că Ross prindea doar din când în când frânturi de conversație și clinchet de pahare părea că atmosfera dintre cei doi proaspăt căsătoriți se schimbase. După ce au dat comanda, Pugh s-a aplecat peste masă și a șoptit câteva cuvinte care l-au luat pe Ross prin surprindere.

— Iubito, peruca ta e ușor strâmbă.

Doamna Pugh s-a ridicat spunând:

— Dragul meu, voi lipsi doar câteva minute, apoi plecă.

Ross a potrivit din nou oglinda tabacherei astfel încât să poată vedea ce se întâmplă la masa alăturată și l-a văzut pe Pugh scoțând un trabuc, fapt ce i s-a părut ciudat pentru că încă nu fuseseră serviți cu felul principal.

Pugh a desfăcut capacul tubului în care se afla trabucul și l-a pus pe masă. A cercetat din priviri în

jurul său încăperea aglomerată apoi a întors tubul cu susul în jos și a golit conținutul reprezentat de un praf alb în paharul său. A amestecat cu mânerul furculiței apoi a pus trabucul la loc în tub și pe acesta în buzunar. A mai privit o dată în jurul său apoi a schimbat paharul său cu cel al soției. Întreaga înșelătorie nu a durat nici măcar un minut.

Ross a prins privirile lui maître d' în timp ce acesta se ocupa de niște clienți în apropiere. A scris câteva cuvinte pe spatele meniului și apoi a dus degetul la buze pe când acesta se apropia. Maître d' a citit mesajul mai înainte de a se apropia cu un aer degajat de masa lui Pugh care privea insistent către ușa restaurantului.

— Sir, îmi cer scuze că vă deranjez dar sunteți căutat la telefon din străinătate. Dacă puteți merge la recepție, apelantul va aștepta.

— A lăsat vreun nume?

— Nu, domnule. Era o doamnă. Spunea că e urgent.

Pugh s-a ridicat de îndată și a pornit grăbit spre ieșirea din restaurant.

De cum a părăsit restaurantul, Ross a lăsat să-i cadă exemplarul din *New York Times*. Apoi s-a aplecat să îl ridice și când s-a ridicat a schimbat între ele cele două pahare cu o dexteritate care l-ar fi impresionat și pe Jimmy șutul.

Ross se îndrepta spre bar când Pugh furios la culme a trecut pe lângă el. Abia se așezase când a reapărut soția sa.

Ross a luat loc pe un scaun înalt la bar a comandat o cafea și a continuat să citească ziarul. A ridicat privirile și l-a văzut pe Pugh ridicând paharul pentru un toast la care soția i-a răspuns fericită. Pugh a dat paharul peste cap în timp ce ea a luat o mică înghițitură, moment în care farfuriile cu felul principal le-au fost puse pe masă.

Abia ridicase Pugh cuțitul și furculița când fața sa a devenit cenușie. A început să tremure și s-a prăbușit peste masă cu spume la gură.

— Un doctor! a strigat doamna Pugh înspăimântată.

Un bărbat aflat la o masă ceva mai departe de a lor a sărit în picioare și s-a grăbit spre ei dar la o examinare rapidă a fost limpede pentru toți cei prezenți că nu mai era nimic de făcut.

Ross privea desfășurarea evenimentelor. Câteva momente mai târziu au apărut doi chelneri ducând o targă sub îndrumarea lui maître d'. Unii dintre clienți și-au ferit privirile în vreme ce alții priveau cuprinși de o fascinație morbidă, în timp ce trupul lipsit de viață era purtat afară din restaurant urmat îndeaproape de văduva profund îndurerată.

Ross s-a folosit de agitația din jur și a părăsit în liniște restaurantul. Trecând pe lângă maître d' i-a strecurat o bancnotă de o sută de *rand* pentru care acesta a răspuns cu o înclinare ușoară a capului. Discret Ross a privit din hol cum era cărată targa spre ambulanța care aștepta și unde a fost preluată de doi paramedici care nu mai aveau nimic de făcut. Doamna Pugh a izbucnit în lacrimi în timp ce unul dintre ei încerca să ia pulsul defunctului ei soț, i-a închis apoi ochii și a tras un cearșaf peste capul lui.

De-a lungul anilor, Ross mai întâlnise văduve sfâșiate de durere și nu avea nicio îndoială că lacrimile doamnei Pugh erau sincere ceea ce i-a stârnit uimirea. Era posibil să-l fi iubit pe acel personaj odios? Poate că lucrurile ar fi stat altfel dacă ar fi știut că ea și nu el ar fi trebuit să se afle în ambulanța care se îndrepta spre morgă. Pe când ambulanța se depărta a pornit către recepție pentru a-și lua cheia.

— Aveți un mesaj, l-a informat recepționera.

Ross a desfăcut foaia de hârtie și după ce a citit a rostit în barbă:

— Ești bun, Coristule! Foarte bun!

— Scuze! Puteți repeta? întrebă recepționera.

— Îmi puteți spune la ce oră e următorul zbor spre Londra?

— Primul zbor de dimineață e la ora nouă. Dar dacă vă grăbiți mai aveți timp să prindeți un zbor de noapte care pleacă în două ore.

— Pregătiți-mi nota și faceți o rezervare la clasa business pentru zborul de noapte. Am nevoie de un taxi care să mă ducă la aeroport.

Ross a urcat scările în fugă până la etajul trei unde a deschis ușa în grabă și a început să-și arunce în valiză lucrurile după care a coborât la recepție pentru a plăti nota. Un angajat i-a cărat valiza și a pus-o în portbagajul taxiului și acesta a și pornit din loc. Promisiunea unui bacșiș de o sută de *rand* făcută șoferului dacă ajunge la aeroport la timp pentru a prinde zborul de noapte l-a făcut pe acesta să ignore orice limitare de viteză posibilă. Ross a fost cel din urmă pasager care a urcat în avion.

— Sir, doriți cina în seara asta? a întrebat însoțitoarea de bord odată ce avionul a luat înălțime.

— Nu, mulțumesc. Doar o pereche de ochelari.

— Desigur, domnule.

Pentru că nu se afla niciun Larry T. Holbrooke III așezat pe scaunul de alături, Ross dorea să se bucure de un somn de noapte bine-venit. Se întorcea la timp pentru a lua micul dejun cu Jimmy șutul la Putney Bridge Café, mai înainte de a se prezenta în fața inspectorului-șef Warwick la Yard. Se întreba cât de multe știa Coristul despre cele întâmplate.

Capitolul 28

— Ești ofițerul Plod? întrebă Peter văzându-l pe Juan la micul dejun în dimineața următoare.

— Nu, spuse Juan așezându-se de cealaltă parte a mesei la care ședeau gemenii. Fiica mea cea mică spune că nu sunt la fel de isteț ca ofițerul Plod pentru că eu nu rezolv absolut toate cazurile mele pe loc. Crede că semăn mai degrabă cu inspectorul Watchit.

Artemisia a chicotit în vreme ce Beth punea în fața oaspetelui o farfurie cu șuncă și ouă.

— Tata va fi invidios când va afla ce am mâncat la micul dejun, spuse Juab luând cuțitul și furculița.

— Tatăl tău nu ia micul dejun? întrebă Artemisia.

— Nu vorbi cu gura plină! o certă William.

— Cine a furat colierul? dori să știe Peter.

— Nu știu, recunoscu Juan.

— Vom afla diseară când se întoarce tati și ne citește ultimul capitol, spuse Artemisia.

— Dacă tati se întoarce în seara asta, spuse William pe când telefonul începuse să sune.

— Cine poate fi la ora asta așa devreme? se întrebă Beth.

— Probabil Hawk, spuse William ridicându-se.

— Este ofițerul Plod, șopti Juan.

— Sper, a fost de părere Artemisia. El vă poate ajuta să rezolvați…

William închise ușa în urma lui și ridică receptorul.

— William Warwick.

— Bună dimineața. Geoff Duffield de la paza aeroportului Heathrow. Dl Hogan a sosit cu primul zbor din această dimineață de la Cape Town și tocmai a trecut de controlul pașapoartelor.

— Mulțumesc, Geoff. Cel puțin am rezolvat una din probleme. Mulțumesc, repetă el după care

închise telefonul și reveni în bucătărie.

— L-ai întâlnit pe ofițerul Plod? tocmai îl întreba Peter pe Juan.

— Nu, dar mi-ar face plăcere pentru că eu și tatăl tău am avea nevoie acum de ajutorul lui.

— Chiar el era la telefon, spuse William intrând în joc. Se îndreaptă spre Yard așa că e cazul să ne grăbim.

— Tati nu e cuminte deloc. Bunicii spun că mai întâi termini micul dejun apoi te ridici de la masă.

— Sunt de acord cu bunicii voștri, spuse Juan în timp ce continua să se bucure de ouă și șuncă așa că William cedă și se așeză la masă.

— Scuze! Artemisia are obiceiul să repete tot ce a auzit în ultimul timp, se scuză Beth.

— Nu-i nevoie de scuze. Nu uita, am trei fiice.

— Și încă una pe cale să vină pe lume. Așa mi-a spus William.

— Oare ce-am făcut ca să merit asta?

***

— Bună dimineața, inspectore! îl întâmpină Jimmy șutul. Mi te alături la micul dejun?

— N-am timp, spuse Ross privind cu invidie farfuria goală a lui Jimmy mai înainte de a fi luată de pe masă. Dar dacă încă mai dorești două sute prezintă-te pe Wardour Street la Queen's Theatre la zece jumătate în această seară.

— Trebuie să-mi verific agenda.

— Dacă nu ești acolo voi veni la micul dejun în fiecare dimineață până îmi achiți cele două sute de lire primite deja.

— M-ai convins, inspectore, dar nu-ți ascunzi deloc farmecul irlandez.

Spunând asta Jimmy luă o lingură mare de marmeladă pe care o întinse pe o felie de pâine prăjită în timp ce inspectorul pleca.

***

Locotenentul Sanchez a desfășurat o hartă mare a Cataloniei pe masă și întreaga echipă s-a strâns în jurul său pentru a privi mai atent.

— De îndată ce inspectorul-șef Warwick și inspectorul Ross au aterizat în Barcelona vor fi conduși la o casă conspirativă în afara orașului unde vom avea o informare finală mai înainte de a îmbrăca toți echipamentul necesar pentru o operațiune nocturnă.

— Și când va fi ora vrăjitoarelor? dori să știe comandantul.

— Miezul nopții, sir, îl informă Sanchez. Vom părăsi orașul într-o mașină fără însemne care ne va lăsa la câțiva kilometri de limitele domeniului lui Faulkner.

William dădu aprobator din cap și Sanchez indică un X marcat pe hartă.

— Ești sigur că se mai află acolo? întrebă el.

— Există camere pe drumul ce duce spre domeniu și pe plajă avem patrule la poalele stâncilor și până acum n-au fost observate semne de activitate așa încât presupunem că încă se ascunde în casă.

— Nu uitați! Booth Watson are un loc rezervat la un zbor către Barcelona pentru luni, interveni Rebecca. De ce s-ar mai obosi să meargă acolo dacă Faulkner a plecat?

— Corect! o aprobă William. Presupun că Booth Watson merge acolo pentru a stabili ultimele detalii pentru o plecare neplanificată a clientului său așa că aceasta ar putea fi ultima noastră șansă înainte ca Faulkner să dispară din nou

— Vom avea nevoie de inspectorul Hogan pentru a ne ghida de aici, puse Sanchez degetul pe hartă la marginea pădurii, până aici, spuse el mișcându-l până la intrarea principală.

William dezaprobă clătinând din cap.

— Nu. Ross este convins că singura noastră speranță rămasă este intrarea în casă fără a fi

văzuți prin una din ferestrele de la etajul patru rezervat servitorilor. Când am fost acolo ultima oară am observat că trei dintre ferestre erau deschise pe timpul zilei. Aici, aici și aici. Aceasta, spuse el mișcând degetul pe planul casei se află aproape de ieșirea de incendiu.

Sanchez încuviință din cap dar adăugă:

— Trebuie să știm exact ce plănuiește inspectorul Ross după ce am ajuns la marginea pădurii. Presupun că vom da peste o mulțime de alarme, capcane și alte surprize pentru vizitatori nepoftiți.

— În câteva minute ar trebui să ni se alăture, spuse William uitându-se la ceasul de mână.

— Ce te face să fii convins de asta?

— Avionul în care a călătorit a aterizat la Heathrow în urmă cu vreo două ore. Chiar sunt uimit că…

În acel moment ușa se dădu de perete și Ross intră.

— Scuze pentru întârziere. Am fost reținut de ceva.

„Sau de cineva” gândi William dar se mulțumi să spună doar:

— Locotenentul Sanchez tocmai ne vorbea despre ce ne așteaptă odată ajunși la Barcelona.

— Eu pot să vă conduc doar până la capătul drumului ce duce pe domeniu. De acolo va trebui să preluați conducerea.

Ross își ocupă locul la masă și începu să le explice cu amănuntul cum plănuia să procedeze pentru ca toți trei să ajungă de la marginea pădurii la ieșirea de incendiu de cealaltă parte a casei fără ca nicio alarmă să pornească. Nimeni nu l-a întrerupt. William a anunțat că ședința luase sfârșit. În acel moment toți au început să pună aceleași întrebări pentru a treia oară.

— Rămâne totuși problema ușii dincolo de care nu se poate trece, spuse Hawk, pe când se ridicau să plece.

— În această după-amiază am întâlnire cu singura persoană care știe cum se deschide ușa, le spuse Ross. Voi raporta imediat după întâlnire.

— Atunci ne vedem din nou mâine-dimineață la ora opt și mai trecem încă o dată prin tot ce ține de plan, hotărî William.

— Mâine-dimineață la opt am o întâlnire pe care nu o pot rata, le spuse Ross fără nici o altă explicație. În seara asta, mai târziu te voi suna pentru a te ține la curent.

— Perfect! încuviință William spre uimirea tuturor.

Dar el știa perfect unde avea să se afle inspectorul Hogan a doua zi la ora opt și intenționa să fie și el acolo.

***

— Ce știi tu și eu nu? o întrebă Beth pe Christina pe când aceasta se așeza de partea cealaltă a biroului.

— Nu prea multe, recunoscu Christina. Un lucru știu sigur: oriunde se află Caravaggio, acolo e și Miles.

— Și Frans Hals?

— Mă tem că da. Și te rog să mă crezi când spun că dacă aș ști unde este ți-aș spune.

Beth nu credea ce i se spunea dar urma sfatul lui William, ascultă, ascultă, ascultă.

— Tot ce știu este că Booth Watson va zbura luni dimineață spre Barcelona. Și nu cred că este o coincidență faptul că iahtul lui Miles va pleca din Monte Carlo sâmbătă noapte. Nu m-ar mira ca omul și iahtul să ajungă în același loc.

— Ceea ce înseamnă că Miles se pune din nou în mișcare.

— De acord. Și dacă e implicat și iahtul, atunci și colecția e în mișcare.

— De unde ai informațiile?

— De la fostul super-intendent Lamont care e mai mult decât încântat să fie plătit de mai multe persoane.

— Să sperăm că Miles nu va afla pentru că nu are încredere în parașute de aur decât dacă el este cel care deține controlul asupra cablului de deschidere.

— Acum știi la fel de multe detalii ca și mine, încheie Christina și se ridică pentru a pleca.

Beth avea propriile îndoieli dar tot intenționa să-l sune pe William imediat ce Christina pleca. Deja părea să audă vorbele soțului ei când îi transmitea informațiile obținute de la Christina. „Încă tot nu știu de partea cui este femeia asta.”

***

Nosey Parker era numele afișat pe ușa de la numărul 114A de pe Charing Cross Road. Un stabiliment care deservea rareori mai mult de unul sau doi clienți pe zi și doar cu programare făcută de proprietar. Ross intră în magazin cu cinci minute mai devreme și se apropie de tejghea cu emoție.

— Pe loc repaus, caporal! rosti un glas pe care nu-l putea uita vreodată.

Nu i se mai adresase nimeni astfel de mai bine de zece ani și el tot nu se putea simți relaxat în prezența fostului său șef.

— Mi-a părut nespus de rău să aud de moartea soției tale, spuse colonelul Parker cu un ton mult mai blând decât îl auzise Ross vreodată folosind în cei patru ani cât fusese membru SAS.

— Dar acum, caporal, trebuie să ne gândim la viitor, continuă cu un ton mult mai autoritar.

— Au reușit specialiștii să facă modificările cerute la camera video?

— O sarcină relativ ușoară, răspunse colonelul și scoase de sub tejghea o cutie fără însemne. Asta te va ajuta să detectezi alarmele sau capcanele

pentru neghiobi în timp ce înregistrează în timp real întreaga operațiune.

Până să apuce Ross să pună întrebări despre cum funcționează închiderea ușii fără încuietoare, colonelul îl întrebă:

— Cum a funcționat căruciorul meu Silver Cross din 1950?

— Nici că s-ar fi putut mai bine, sir. Am trecut prin zona țintă fără ca cineva să-mi dea atenție. Am îndeplinit misiunea așa cum fusese planificată și am scăpat neluat în seamă nici de bandă și nici de poliție.

— Mi-a făcut plăcere să citesc articolul din *The Times* despre incident. Și tabachera?

— Magie curată. Și nu voi mai avea niciodată încredere într-o femeie care își pudrează nasul.

— Să n-ai niciodată încredere într-o femeie. Punct.

Era o remarcă pe care Ross ar fi aprobat-o dacă nu ar fi cunoscut-o pe Jo.

— Acum că ai rezolvat aceste două probleme speciale presupun că ai nevoie de ajutor pentru următoarea misiune.

— Da, sir. De curând când am avut de îndeplinit o însărcinare în străinătate, am ajuns în fața unei uși mari din fier care nu avea mâner, nici închizătoare și nici cadran. În colțul de jos stânga erau gravate inițialele NP.

— Seiful Sesam. Perfecționat de un fost membru Stasi care a fugit din Germania de Est și s-a alăturat firmei.

— Dar cum se deschide dacă nu există un cod?

— Există un cod, caporal, dar doar atunci când proprietarul este în încăpere.

— Atunci, presupun că e vorba de ceas, spuse Ross înțelegând în acel moment de ce Faulkner își atinsese ceasul mai înainte de a intra în biroul său.

— S-ar putea să ai dreptate, evită colonelul să răspundă la întrebare. Ia aminte! Voi regreta totdeauna că am făcut afaceri cu acel domn.

Susținea că a fost ofițer de marină, căpitan, și că a luptat în insulele Falkland dar ca să fiu sincer, am avut îndoieli în această privință căci s-a dovedit a fi genul mizerabil care nu-și plătește datoriile.

Un ticălos ar fi vrut Ross să adauge, dar preferă să păstreze tăcerea.

— Nici nu a plătit ultima rată pentru seiful pe care i l-am instalat cu ceva timp în urmă. Dar având în vedere timpul care a trecut, curând va trebui să schimbe bateriile la ceas și atunci va trebui să plătească pentru că sunt unicat.

— Ce valoare are restanța lui? întrebă Ross deși se aștepta să fie trimis în fața curții marțiale pentru fapta sa.

— Nu joci tu într-o astfel de ligă, amice.

— Să-ncercăm, totuși.

— Cinci mii de lire sterline ar achita datoria.

Ross scoase un carnet de cecuri, luă un pix de pe tejghea și începu să scrie.

— Ai câștigat la loto?

— Nu, sir. Am pierdut o soție, spuse Ross și îi dădu cecul.

— Îmi cer scuze, spuse Parker la rândul său profund mișcat și jenat.

Apoi se întoarse cu spatele, formă un cod ce deschidea un mic seif în perete, scoase de acolo un ceas de mână cu ecranul orb și atinse cadranul. Acesta se lumină de îndată și indică ora pentru câteva secunde mai înainte de a se stinge. Colonelul dădu ceasul fostului său camarad de arme.

— Nu prea mi-e de folos dacă nu știu codul.

— Caporal, cât e ceasul?

— Trei și douăzeci, răspunse Ross aruncând o privire ceasului aflat pe peretele din spatele tejghelei.

— Gândește ca un soldat! se răsti colonelul.

— Cincisprezece douăzeci.

— Luna și anul.

— Nouă, optzeci și opt.

— Corect. 15 20 09 88.

— Ora, data, anul. Nici că se putea mai simplu.

— Și farmecul constă în faptul că ora se schimbă la fiecare minut, ceea ce înseamnă că și codul se schimbă. Caporal, nu uita că deși adversarul tău nu este nici ofițer nici gentleman tu va trebui să te trezești cu noaptea în cap ca să-l prinzi în timp ce doarme.

— Este exact ce intenționez să fac, spuse Ross punându-și ceasul la mână.

***

Ofițerul Pankhurst ședea la o masă la fereastra unui bar cu vinuri aflat pe strada Wardour. Alesese cu grijă acel loc. Micul bar aflat la primul etaj deasupra unui restaurant era aglomerat cu tineri care se distrau în oraș în acea seară, pe când ea era la datorie. Din punctul ei de observație avea continuu posibilitatea să-l urmărească pe Darren Carter în timp ce-și făcea treaba. După paisprezece zile de supraveghere îi cunoștea rutina dar și fișa postului (nescrisă). Carter era paznicul numărul unu și cel mai de seamă de la intrarea în Eve's Club. El și doar el, decidea cine putea să intre în club și prejudecățile lui au devenit evidente pentru Rebecca în decursul celor două săptămâni.

Îi întâmpina cu căldură pe străinii răzleți de vârstă mijlocie care păreau să aibă bani și care puteau fi momiți să se distreze cheltuind ce aveau. Și dacă beau mai mult decât se cuvine, era un bonus. „Indezirabilii" – tineri tatuați purtând jeanși, mai ales dacă veneau în grup erau refuzați politicos, uneori, chiar nu prea politicos. „Scuze, sir, este un club privat" erau cuvintele pe care le folosea pentru a-i face pe aceștia să plece și dacă nu plecau, sugestia referitoare la ce li se putea întâmpla îi convingea pe cei care păreau mai hotărâți. Unul sau doi nu cedau ușor ceea ce le atrăgea o privire amenințătoare și dacă erau

suficient de proști pentru a-și încerca norocul, urma un brânci hotărât, deși până în acel moment Rebecca nu asistase la ceea ce se putea numi vătămare corporală gravă pentru care ar fi putut cere mandat de arestare.

Rebecca acceptase ideea că trebuia să se poarte asemenea unui pescar răbdător pregătit să stea cu orele în speranța că prada se va agăța în undiță. Avantajul era că se afla la căldură într-un bar plăcut, bucurându-se de un pahar cu vin și nu cuibărită pe o bancă pe malul râului în ploaie. Dar, din păcate, era conștientă că rapoartele ei deveneau cu fiecare zi tot mai scurte. De fapt în ultimele zile doar data se schimba. Se întreba cât avea să mai dureze până când șeful avea să-i încredințeze o altă misiune.

Cel puțin avea timp să se gândească la Archie. Își iubea meseria și se simțea bine făcând parte dintr-o echipă de elită bine antrenată dar era conștientă de faptul că trebuia să ia o decizie cât de curând referitoare la viitorul ei. Archie începuse să vorbească despre viața lor împreună ca parteneri. În acel moment se afla în Irlanda pentru o scurtă perioadă de timp și era conștientă de faptul că fiind un ofițer tânăr era posibil să fie trimis în afara țării. „Asta e meseria, bătrânica mea” spusese el odată în felul lui atât de drăgăstos, arătând că presupune că ea avea să renunțe la Met căci era evident că nu se putea afla în două locuri în același timp.

Dacă se căsătorea cu Archie atunci trebuia să renunțe la slujba pe care o iubea și să devină soția unui ofițer de armată, să facă copii de care să aibă grijă conform reglementărilor în vigoare și singurele momente palpitante aveau să fie cele petrecute alături de soția comandantului pentru a organiza petreceri în onoarea „știabilor” cum spunea Archie. Pe când se gândea astfel la viitor, atenția i-a fost atrasă de grupul animat care părăsea teatrul și se îndrepta spre casă. Era momentul când și ea trebuia să-și încheie ziua de lucru.

— Încă un pahar, miss?

***

— Bună seara, inspectore, spuse Jimmy șutul care apăruse de niciunde. Dacă ai echipamentul sunt gata să câștig cele două sute de lire.

Ross se întoarse cu spatele spre mulțime și fără o vorbă îi strecură lui Jimmy trei pachețele și câteva bancnote uzate. Jimmy se topi în mulțime.

Câteva momente mai târziu Ross îl văzu de cealaltă parte a drumului intrând în grupul de spectatori ce ieșeau de la teatru apoi se opri în fața intrării clubului și ceru omului de pază informații despre drumul spre Leicester Square.

— Ce crezi omule, că sunt vreun afurisit de ghid turistic?

— Scuze, frate, de deranj, spuse Jimmy și se aplecă luând un ceas de pe trotuar. Este cumva al tău?

— Daa, spuse omul și luă ceasul punându-l la mână fără a-i mulțumi.

Jimmy șutul a pornit mai departe pe când Ross a intrat într-o cabină telefonică și a format un număr de telefon.

Câteva clipe mai târziu se auzi o voce spunând:

— Inspector Watts.

— Tocmai am ieșit din Eve's Club și omul de la ușă a încercat să-mi vândă droguri. M-am gândit că poate doriți să știți.

Apoi a închis mai înainte ca cineva să poată detecta de unde s-a făcut apelul. Patru minute era timpul considerat de șoferii de la brigada antidrog a poliției metropolitane ca răspuns rapid la un apel de urgență, așa că trei minute și patruzeci și două de secunde mai târziu o mașină a brigăzii a apărut în Wardour Street. Ross a zâmbit pentru sine.

***

Mai întâi Rebecca nu a dat mare atenție mașinii de poliție ce gonea pe sub ferestrele barului. Nu era nimic surprinzător pentru că în Soho în fiecare noapte aveau loc incidente. Dar a devenit mai atentă când mașina a frânat chiar în față la Eve's Club. Patru polițiști în uniformă au sărit din mașină și l-au înconjurat pe Carter a cărui expresie șocată părea absolut sinceră.

De partea cealaltă a drumului au început să se adune curioși în timp ce doi polițiști îl țintuiau la perete iar un al treilea îi scotocea prin haină de unde a scos câteva pachețele și un mănunchi de bancnote uzate. Cel de-al patrulea polițist, un inspector pe care Rebecca nu îl cunoștea l-a arestat pe Carter și i-a citit drepturile mai înainte de a-i pune cătușele. Pe când era dus și urcat cu forța în mașina poliției, Rebecca putea să audă protestele lui.

De îndată a început să scrie tot ce văzuse oprindu-se doar în momentul în care proprietarul clubului s-a năpustit pe ușă afară și a amenințat cu pumnul spre mașina care a demarat și a dispărut din vedere. Curioșii s-au risipit pe când Jimmy șutul a apărut din nou lângă Ross și i-a adresat un zâmbet batjocoritor.

— Te-ai descurcat de minune, Jimmy, spus Ross pasându-i două sute de lire.

— Încântat să pot fi de ajutor. Este fix genul de scursură care trebuie pus după gratii.

Ross se pregătea să facă un comentariu despre râde ciob de oală spartă când Jimmy adăugă:

— Îmi place noul ceas. Îți ia ochii, inspectore. Și cum citești ora?

Mai înainte ca Ross să poată răspunde, Jimmy s-a topit în noapte. Ross și-a verificat încheietura mâinii și s-a liniștit când a văzut că ceasul era încă acolo.

***

De îndată ce Rebecca a terminat de scris raportul a golit paharul, a achitat nota și a plecat. Dacă n-ar fi fost atât de târziu l-ar fi sunat pe șef acasă. Trebuia să aștepte până a doua zi dimineață. Apoi își aminti unde trebuia să fie a doua zi dimineață la ora șase. De fapt în acea dimineață.

Capitolul 29

Șase bipuri au fost urmate de titlurile știrilor dar niciunul dintre ei nu asculta.

— Nu-mi place deloc să spionez un coleg, mai ales pe unul pe care îl admir și care-mi place, spuse Jackie.

— Sunt perfect de acord cu tine dar când ești propriul tău dușman de moarte ai nevoie de prieteni, îi răspunse William.

— Tot mai ești convins că a fost implicat în asasinarea lui Roach și Abbott?

— Trebuie să recunoaștem că asasinarea soției sale i-a dat motive întemeiate. Să fim recunoscători că dosarul Abbott/Roach a fost închis. Dar cazul Sleeman este încă deschis așa că e important să fim cu un pas înaintea lui Ross. Și a lui Verenich de asemenea, din același motiv.

— S-ar putea să vi se pară interesante ultimele mele informații referitoare la Clive Pugh, spuse Jackie în timp ce amândoi continuau să privească din mașină spre ușa roșie de la capătul străzii.

— Luminează-mă! o îndemnă William semănând tot mai mult comandantului.

— Am primit ieri un telefon de la noul meu prieten de la poliția din Cape Town. Mi-a spus că s-a dovedit absolut greșit ceea ce știam eu și că nu trebuie să-mi mai fac griji pentru doamna Pugh.

— Cum adică?

— Soțul ei s-a prăbușit peste masă la cină în urmă cu câteva seri și a murit până la sosirea ambulanței. Cel puțin știm că Ross n-are niciun amestec în treaba asta.

— Prin urmare Pugh nu a pus mâna pe banii ei.

— Acum vine partea comică. Se pare că doamna Pugh a uitat să-i spună defunctului ei soț că mai fusese măritată de două ori mai înainte și cele două căsnicii anterioare o lăsaseră fără niciun ban. Pentru că el plătea toate cheltuielile a presupus că

este un bărbat bogat. A fost distrusă când a aflat că și el era lefter. Se pare că nu poate plăti nici cheltuielile de la hotel.

— Nu e ieftin să mergi la Table Mount.

— De unde știți unde au fost cazați?

— Poliția locală are vreo bănuială că ar fi fost implicată în moartea soțului? continuă William ignorând întrebarea ei.

— Nu, sir. Au dat și un comunicat în care se menționează că nu e vorba de niciun fel de suspiciuni privind moartea lui Pugh și au permis văduvei îndoliate să ridice cadavrul și să plece cu el la clasa turist spre Anglia. Așadar va trebui să-mi găsiți un alt caz imposibil de rezolvat.

— Concentrează-te pe ce avem acum, o îndemnă William în timp ce o lumină se stingea în casa lui Jo și altele continuau să se aprindă și apoi iar să se stingă în următoarea oră. Dar William deja învățase de-a lungul anilor că munca de supraveghere era un joc de-a șoarecele și pisica și răbdarea era brânza din cursă.

Au ascultat amândoi știrile de la ora șapte la radio și nu a existat nicio schimbare până când au început știrile de la ora opt. Până atunci au fost livrate ziarele, laptele și poșta dar ușa de la intrare a rămas închisă.

William începuse să creadă că „prima zi a lunii” nu era un indiciu atât de important așa cum sugerase unul din informatorii lui Paul, până când nu a văzut o Toyota neagră oprind în fața casei și parcând pe o linie galbenă dublă.

Când s-a deschis ușa pasagerului niciunul dintre ei nu a avut nevoie de o fotografie pentru a identifica persoana care se îndrepta spre ușă.

— Dumnezeule! Are constituția unui tanc!

— Un metru nouăzeci și cinci și o sută de kilograme și practic trăiește pentru a merge la sală, o lămuri William pe când uriașul bătea la ușă.

Verenich așteptă puțin și apoi bătu din nou privind în susul și în josul aleii. A doua oară bătaia

în ușă a fost mai hotărâtă. După câteva momente a apărut Ross îmbrăcat cu un trening.

— Nu pare pregătit să vină la muncă azi, remarcă Jackie.

Ross îi înmânã lui Verenich un mănunchi de bancnote și acesta începu să le numere pe îndelete.

— Intenționez să pun capăt la indiferent ce pune la cale, spuse William.

Verenich îi oferi lui Ross o grimasă ce se voia zâmbet, vârî banii în buzunar și se întoarse la mașină.

William a deschis radioul care-l conecta cu restul echipei.

— Mașina lui Verenich se îndreaptă spre semafor către intersecția cu Merton Street. Vă voi anunța în ce direcție se îndreaptă. Nu uitați să păstrați distanță.

— Înțeles, au răspuns deodată glasurile a trei persoane vigilente care așteptau de la ora șase dimineața să treacă la acțiune.

William se pregătea să pornească în urmărirea Toyotei când îl zări pe Ross ieșind din casă. Urcă grăbit în mașină și demară.

— Ținta este în mișcare așa că al tău e Danny și Hogan nu este mult în urmă. Ține-mă la curent dar abandonați-l pe Verenich când ajunge la următorul client. Îl va prelua Paul.

— Înțeles! se auziră două glasuri.

Tocmai atunci Toyota trecea prin dreptul unui taxi care nu luase niciun pasager.

William zâmbi văzând că Ross întorcea la stânga la semafor și continua pe urma lui Verenich.

— Ofițer Markham!

— Sir!

— Conduce un Volkswagen verde-închis…

— L-am reperat, sir!

***

Ross vedea Toyota aflată înaintea sa și s-a retras în spatele unui taxi. La următoarea intersecție lumina semaforului era verde dar nu era convins că avea timp să treacă. A apăsat pe accelerație. Șoferul lui Verenich a făcut dreapta și taxiul l-a urmat dar luminile semaforului au început să se schimbe pe când Ross se apropia. A trecut și deodată i-a apărut în față un polițist care a ridicat mâna și cu un gest exagerat de amplu i-a făcut semn lui Ross să oprească mașina la curbă. Pe când oprea Ross a rostit furios câteva înjurături anglo-saxone în spatele geamurilor ridicate.

Tânărul polițist a pornit cu pas domol către el și Ross a coborât geamul, cu motorul încă mergând.

— Care este problema?

În acest timp mașina în care se afla Verenich dispărea după colț.

— Sir, v-ați dat seama că ați trecut pe roșu?

— N-am făcut așa ceva, îl contrazise Ross încălcând regula de aur.

— Eu și colegul meu suntem martori că ați încălcat articolul 36 alineatul 1 din legea traficului rutier din 1988. Permisul auto, vă rog!

Ross i-a dat legitimația de polițist.

— Acesta nu este permisul de conducere, sir.

— Nu-l am la mine.

— În acest caz am nevoie de datele dumneavoastră personale, sir.

Polițistul scoase un carnețel și un pix pregătindu-se să scrie.

— Presupun că deja le cunoști, domnule ofițer.

— Nu ne ia prea mult timp, ignoră polițistul comentariul lui Ross.

— Cât timp?

— Scuzați, sir?

— Cât timp ți-au cerut să mă reții?

— Zece minute, sir, recunoscu omul.

Cu ciudă Ross se văzu nevoit să-l admire pe Warwick. Avea chipul unui băiat de cor dar nu era genul care ia prizonieri. Așa cum bănuia Jackie

începu și el să creadă că urma să fie succesorul lui Hawk. Cu toate astea el încă mai avea o surpriză rezervată inspectorului-șef până la sfârșitul zilei.

— Pot pleca acum că ți-ai îndeplinit misiunea?

Polițistul a aruncat o privire ceasului de la mână.

— Da, sir, desigur. Dar pe viitor poate conduceți mai prudent.

***

Paul a raportat că Verenich a fost nevoit doar să-i dea un pumn celui de-al doilea client al lui Sleeman și acesta a scuipat banii.

— Profită de asta și vezi dacă îi poți lua omului o declarație care să reziste în fața judecătorului.

— Imediat!

— Toyota tocmai a trecut pe lângă mine. Raportez când ajunge la următorul punct de colectare, se auzi glasul Rebeccăi.

— Danny, care e poziția ta?

— Îl preiau de la Pankhurst când iese.

— Nu înțeleg de ce toți sunt acasă când trece Verenich să strângă banii, spuse Jackie după ce William închisese stația.

— Dacă nu ar fi ei ar fi soțiile care ar răspunde la ușă așa că ar apărea probleme din ambele părți.

O lumină roșie începu să clipească. William apăsă un întrerupător.

— Bună dimineața, sir. Sunt inspectorul Watts de la anti-drog. Aveți un moment să mă ascultați?

— Sunt cam ocupat acum, inspector Watts așa că dacă nu este foarte…

— Este în legătură cu Darren Carter, sir, dar pot să revin mai târziu.

— Vă ascult, inspector Watts.

— Aseară l-am arestat pe Carter în timp ce era de serviciu la intrare în Eve's Club și l-am acuzat de posesie și intenție de a furniza 80 grame

heroină, patru pachețele de cocaină de top și câteva punguțe de canabis.

— Chiar poate fi atât de tâmpit?!

— Jură că i-au fost plantate de către noi dar noi am primit un pont de la un anonim și avem totul înregistrat.

— Ați primit direct telefonul, inspector Watts sau prin dispeceratul de la 999?

— Direct, sir. De ce întrebați?

— Am să-ți spun după ce voi asculta înregistrarea. Unde se află Carter în acest moment?

— În arestul local și va rămâne acolo până va apărea în fața judecătorului și se va stabili cauțiunea.

— Judecătorul o să-l trimită la dracu'.

— Aș fi de acord cu ce spuneți, sir, dacă nu ar fi reprezentat de domnul Booth Watson, QC. Trebuie să recunosc, a fost o surpriză pentru mine.

— Nu și pentru mine. Carter nu e nimic altceva decât un paravan. Onorariul lui Booth Watson va fi plătit de domnul Staples, proprietarul barului care pierde autorizația de funcționare în cazul în care omul său de la ușa barului este condamnat pentru posesie de droguri de mare risc. Fii atent și nu uita să faci referiri ori de câte ori e posibil la cazierul acuzatului, inclusiv la condamnarea la ucidere din culpă pentru că sper să scăpăm de doi la preț de unul. Ține-mă la curent.

— Desigur, sir.

— Crezi că Ross e cel care a plantat drogurile pe el? întrebă Jackie imediat ce William închise stația.

— Nu că nu și-ar asuma un asemenea risc. Totuși cunoaște numeroși șuți care să îndeplinească o asemenea sarcină doar la o înclinare a capului.

— Chiar nu pot să…

— Nu vrei să crezi, spuse William pe când stația prindea viață din nou.

— Ofițer Pankhurst, sir. Verenich a făcut cea de-a treia colectă. A forțat intrarea în casă și a ieșit câteva minute mai târziu cărând un televizor mare sub un braț și o pungă voluminoasă sub celălalt. Nu l-am văzut pe proprietarul obiectelor.

— Fă-i o vizită Rebecca și încearcă să-l ademenești să dea o declarație. Vreau să avem un caz beton. Danny, unde e omul acum?

— Înapoi spre biroul lui Sleeman ducând cu el o grămadă de bani și un portbagaj plin de pradă. Merg înapoi la Yard, sir?

— Nu, stai pe loc. Nu poți fi sigur că Verenich și-a încheiat treburile pe ziua de azi.

— Și-acum, sir?

— Trebuie să avem răbdare pentru că acei clienți vulnerabili, cei care nu pot plăti vor apărea mai târziu când începe să se întunece și nu sunt martori în preajmă. Trebuie să adunăm dovezi suficiente pentru a-i face lui Booth Watson misiunea cât mai dificilă. Și mai ales…

Și din nou luminița roșie începu să pâlpâie.

Ușoarele modulări irlandeze ale glasului l-au făcut să nu întrebe cine se afla la celălalt capăt al liniei.

— Știu cum să deschid ușa de la biroul lui Faulkner, spuse detectivul inspector Hogan. V-aș fi raportat mai devreme, sir, dacă un polițist extrem de zelos nu m-ar fi oprit în trafic. Oricum nu există îndoieli că ne vom întâlni la cimitir de îndată ce Verenich și-a încheiat vizitele pe ziua de azi.

— La care cimitir?

— La cel în care se află protestatara străbună a ofițerului Pankhurst care nu mai poate da bătăi de cap poliției.

Apoi conexiunea se întrerupse.

— Ce naiba vrea să spună?

— Știe ceva ce noi nu cunoaștem, spuse William și deschise stația. Rebecca?

— Da, sir.

— Unde ești acum?

— Sunt cu domnul pe care mi-ați cerut să îl contactez în Kensington.

— Unde este înmormântată Emmeline Pankhurst?

— Cimitirul Brompton. De ce mă întrebați?

— Termină interogatoriul și mergi direct acolo. Dacă întâlnești ceva ce îți stârnește bănuieli raportezi neîntârziat.

— Și ce să caut?

— Nu știu, recunoscu William.

— Acum chiar nu mai înțeleg nimic, spuse Jackie imediat ce William închise stația.

— Nu e greu să stai cu câțiva pași înaintea lui Sleeman și Verenich dar e al naibii de greu să ții pasul cu Ross.

— Mai ales când are ceva de rezolvat cu dumneavoastră, sir.

William era pe cale să îi dea răspunsul când Danny reveni pe stație.

— A făcut cea de-a patra vizită, sir. După plecarea lui, Paul a intrat pentru a sta de vorbă cu noul client.

— Perfect. Rămâi pe linie. S-ar putea să apară o schimbare a planului.

***

Sleeman se furișă din biroul său imediat ce Verenich plecă pentru ultima sa vizită. La vremea când trupul urma să fie îngropat el avea să se afle în Swindon.

A mers pe jos cale de câteva străzi apoi a făcut semn unui taxi și urcând a cerut șoferului:

— Euston.

A coborât la gară și s-a așezat la casa de bilete unde a cumpărat un bilet la clasa întâi la vagonul de dormit spre Edinburgh. Mai înainte de a plăti a întrebat-o în gura mare pe casieră cum de îndrăznea să ceară șaizeci și trei de lire pentru bilet.

Bărbatul aflat în spatele lui a asistat la momentul neplăcut fără a spune vreun cuvânt. Apoi Sleeman a pornit spre peronul 7 și se pregătea să se urce în tren când drumul i-a fost blocat de doi polițiști care l-au arestat.

— Care sunt acuzațiile?

— Amenințări la adresa unui angajat al căilor ferate ar fi suficient deși am sentimentul că vor mai fi și altele spuse comandantul care nu-și mai putea aduce aminte când arestase pe cineva ultima oară.

Apoi îi raportă lui Warwick.

***

Două linii s-au trezit la viață în același timp.

— Ofițer Pankhurst, sir. E o groapă săpată recent în fundul cimitirului despre care șeful groparilor spune că e neautorizată.

— Stai undeva unde nu poți fi văzută. Venim curând. Danny, unde ești?

— Verenich tocmai a sosit în fața unei case din Chiswick și bate la ușă.

— Ține-mă la curent. Restul porniți spre cimitirul Brompton în Kensington. Când ajungeți acolo stați retrași pentru că Verenich nu poate fi departe.

Închise stația radio și spuse scurt:

— La drum!

Jackie băgă în viteza întâi și acceleră.

— Presupun că știi încotro te îndrepți.

— Nu, sir, dar cred că dumneavoastră știți.

***

N-a fost prea dificil ca zece polițiști în haine civile să treacă neobservați în cimitir mai ales când îl aveau complice pe șeful groparilor. Existau monumente suficiente, cripte particulare și coloane memoriale pentru a ascunde o armată. De îndată ce

fiecare și-a ocupat locul, cea mai mare provocare a fost aceea de a păstra liniștea. Un strănut pe timpul nopții ar fi fost asemenea unei erupții vulcanice. Liniștea a fost tulburată doar când a sunat Danny.

— Verenich tocmai a ieșit din casa din Chiswick și a urcat cu forța un client care se opunea pe bancheta din spate a Toyotei. Cred că vor ajunge la voi în douăzeci de minute. Doar un cuvânt, șefu', și îl imobilizez pe nemernic și apoi băieții îl pot aresta.

— Nu. Rămâi pe loc. Dacă te zărește, întreaga operațiune poate fi compromisă.

În momentul acela Jackie intră în cimitir și stinse farurile ascunzând mașina în spatele unui pâlc de copaci.

— Dar dacă vă înșelați în privința locului în care îl duc?

— Îmi asum riscul, spuse William amintindu-i astfel lui Danny de ce nu voia să fie promovat.

— Păstrați tăcerea prin radio! a fost următorul ordin dat de William.

Minutele treceau și William privea ceasul neîncetat. Tot nu era încă sigur dacă Ross era printre îngerii care îl înconjurau sau se afla undeva în altă parte a Londrei pregătind o altfel de înmormântare pentru sine însuși. Oricum ar fi stat lucrurile nu va fi mulțumit cu o arestare în timp ce-i explica lui Verenich cum era cu dreptul de a nu spune nimic.

William a răsuflat ușurat când a zărit o Toyota de culoare neagră intrând pe poarta de nord a cimitirului. Nu avea faruri aprinse care să-l ghideze pe șofer într-o noapte fără lună, dar știa încotro se îndreaptă. Zece polițiști tineri în care clocotea testosteronul așteptau ordinul său dar William nu a făcut nicio mișcare până când mașina nu a oprit.

Portiera din spate a fost deschisă de șofer și Verenich a tras afară victima care se văicărea și pe care a început să o târâie spre groapă.

— Dumnezeule! Au de gând să-l îngroape de viu, șopti Jackie.

William a sărit din mașină și a pornit în fugă spre groapă în timp ce cei zece oameni ai săi au țâșnit din direcții diferite.

SD Adaja l-a depășit rapid pe ISD Warwick și l-a placat pe șofer care lăsase la pământ sapa și voia să o ia la goană. Paul l-a ținut jos până au sosit alți doi oameni care l-au țintuit și SD Roycroft i-a pus cătușele.

William se îndrepta spre Verenich care și-a aruncat deoparte victima ce urla și se înfipsese sfidător cu picioarele în pământ.

Chiar în momentul în care William se pregătea să se arunce asupra lui Verenich o sapă a apărut din groapă și cu o mișcare asemănătoare cu cea a unui jucător de golf s-a abătut asupra gleznelor lui Verenich aruncându-l în genunchi. Pe când încerca să se ridice o a doua lovitură în plină față l-a făcut să se prăbușească cu capul înainte în groapă. Ross a ridicat sapa deasupra capului pentru a-i da lovitura finală dar William a prins coada sapei cu amândouă mâinile și a aterizat deasupra lui Verenich.

Ross a asistat urmărindu-i pe cei câțiva polițiști cum îl scoteau pe Verenich fără menajamente și-l țintuiau la pământ punându-i cătușele. Apoi a urcat și William ieșind din groapă având sapa încă în mâini. Aruncă o privire trupului întins la pământ mulțumit că Verenich clipea deschizând ochii și se uita la el cu o privire goală.

SD Adaja le aduse la cunoștință celor doi prizonieri că erau arestați ca suspecți de complicitate la crimă și le-a citit drepturile mai înainte de a fi luați. În timp ce Rebecca încerca să liniștească victima traumatizată, Ross și William își îndreptaseră atenția asupra a trei morminte fără niciun fel de însemne.

— Toate la timpul lor, spuse William, conștient de faptul că era necesar un ordin judecătoresc

pentru exhumarea trupurilor. Era convins că astfel vor avea suficiente dovezi pentru a-l acuza pe Verenich de crimă și pe Sleeman de complicitate la crimă.

Ross făcu un semn tăios din cap pe când cei doi erau conduși la mașină.

— Trebuia să mă lași să-l omor, spuse Ross.

William ignoră comentariul și doar întrebă:

— Să presupun, inspector Hogan, că setea de sânge ți s-a domolit în sfârșit?

— Nu, sir, să nu aveți această părere. Nu, cât timp Faulkner este în viață.

Hawk care stătea retras într-un colț întunecat al cimitirului privea cu interes scena ce se desfășura. Când a căzut cortina finală a înțeles că avea două opțiuni: fie îl suspenda pe ID Hogan și aștepta să se desfășoare o anchetă amănunțită, fie îi cerea șefului să-i mai acorde încă o dată Queen's Gallantry Medal. Și pentru a alege nu avea nevoie să dea cu banul.

Capitolul 30

William a urcat în avionul aglomerat și l-a găsit pe Ross așezat la geam. A luat loc alături de el dar unui privitor oarecare nimic nu i-ar fi sugerat că cei doi erau colegi. În timpul zborului spre Barcelona n-au rostit niciun cuvânt referitor la Caravaggio sau la Beth, Jo, gemeni, nici la Jo cea mică – așa cum o nume Ross pe fiica sa – nici măcar la expoziția cu picturi de Frans Hals ce urma să se deschidă la Fitzmolean, nici la apărarea slabă a echipei West Ham sau la atacul strălucit al echipei Chelsea, în funcție de cum vedea fiecare lucrurile.

Au rămas amândoi tăcuți învăluiți într-o liniște cunoscută doar celor ce sunt buni prieteni. William ar fi vrut să-l întrebe pe Ross cum reușise să se furișeze pe nevăzute în groapă dar bănuia că nu avea să primească niciun răspuns.

William a remarcat că Ross nu mai purta Rolex-ul primit de la Jo ca dar de nuntă. Un ceas oarecare cu un cadran negru luase loc celuilalt ceas și dacă era să i se ceară părerea, William nu găsea că era un înlocuitor potrivit, dar cu Ross nu știai niciodată cum stă treaba.

Când avionul a atins pământul Spaniei și s-a îndreptat spre terminal, William a aruncat o privire pe geam și l-a văzut pe locotenentul Sanchez stând chiar la marginea pistei, lângă o mașină neagră fără însemne care avea portiera deja deschisă.

Cei doi detectivi au fost primii pasageri care au coborât, fiecare având o geantă de voiaj cu cele necesare pentru doar o noapte, chiar dacă nu aveau intenția să stea peste noapte.

Juan i-a salutat și mașina a trecut prin ieșirea de securitate ajungând pe autostradă mai înainte ca ceilalți pasageri ai avionului să fi ajuns la terminal.

William nu a pierdut niciun moment să-i ofere lui Juan ultimele detalii ale planului și să răspundă

la întrebările acestuia, în timp ce Ross nu făcea niciun comentariu.

Casa conspirativă era o casă oarecare cu două camere la parter și două la etaj aflată pe o stradă liniștită în partea de vest a orașului. Juan i-a dus pe William și pe Ross în sala de operațiuni care era o cameră la parter spațioasă cu o masă rotundă în jurul căreia se aflau șase scaune. Tot acolo era și inevitabila tablă din plută care aproape acoperea întreg peretele și pe care se aflau hărți, diagrame și fotografii.

Juan începu instructajul final atrăgându-le atenția asupra câtorva fotografii realizate din aer asupra domeniului lui Faulkner. Ross a prins ocazia pentru a-și reaminti cum au fost duși de mașinuța de golf pe drumul sinuos prin pădure, traversând podul de peste râul vijelios apoi spre casă până la ușa principală, la prima lor vizită pe când livraseră tabloul *Fishers of Men.*

Mulțumit că își amintea fiecare detaliu al drumului, Ross se alătură lui William și Juan care studiau o machetă mare din carton reprezentând casa care fusese așezată în centrul mesei. Juan le arătă treptele de la bucătărie în partea de vest a casei și apoi ieșirea de urgență în caz de incendiu, care ducea la etajul patru unde se aflau trei dormitoare ale căror ferestre fuseseră lăsate deschise la prima lor vizită și care erau marcate pe machetă cu niște cruci mari, roșii.

— Avem nevoie ca doar una dintre ele să fie lăsată deschisă la noapte ca să ajungem de aici până aici, spuse Juan plimbându-și degetul de-a lungul unui coridor și în jos pe o scară amplă ce ducea la palierul pe care se afla dormitorul principal.

— Să sperăm că ușa dormitorului va fi încuiată căci astfel vom ști că el este înăuntru, spuse William.

— Chiar și în cazul în care ajunge într-un fel sau altul la parter, în birou, spuse Ross plimbând

degetul pe scări în jos și de-a lungul coridorului de la parter, ar trebui să pot să ajung înainte ca el să deschidă ușa de metal.

— Fie că este sau nu în pat, interveni Juan, echipa mea de susținere va fi înconjurat deja casa.

— Trebuie să avem în vedere și varianta că ar putea fi deja în birou și că atunci când va ajunge Ross acolo el deja a deschis ușa și a dispărut în ceață din nou.

Ross nu făcu niciun comentariu. Dacă Faulkner reușea să scape cât timp colegii săi erau la etajul unu, el intenționa să deschidă ușa de metal și să i se alăture mai înainte ca aceștia să ajungă și ei. Un detaliu pe care nu i-l împărtășise lui William.

— Dacă nu e nici în dormitor și nici în birou și a părăsit deja casa?

— Greu de crezut. Booth Watson vine mâine la Barcelona, spuse Ross. Și iahtul lui Faulkner a fost văzut ultima oară la o distanță de trei sute de mile ceea ce înseamnă că va sosi mâine aproximativ la ora șapte seara, când bănuiesc, Faulkner plănuiește să ridice ancora în lumina apusului.

— Trebuie ca Faulkner să fie ferecat de către noi în siguranță, mult înainte de sosirea lui Booth Watson, căci acel om va găsi o duzină de modalități de a-l elibera, a fost de părere William.

— Hai să mai trecem o dată peste planificarea temporală, îi îndemnă Juan. Vom pleca la miezul nopții așa încât atunci când vom ajunge ar trebui ca Faulkner și toți ceilalți din casă să doarmă profund.

— Dar nu și paznicii, îi reaminti William. Lucrează permanent în ture de câte opt ore. Una dintre perechi va fi în patrulare de la zece din seara asta până la șase mâine-dimineață. Știm că le ia paisprezece minute pentru a face traseul complet în jurul casei și fac o pauză de cincisprezece minute în jurul orei două dimineața.

— Cum ai obținut informații atât de prețioase? dori să știe Ross.

— Unul dintre oamenii mei încă nu se poate hotărî dacă să fie grădinar sau polițist, așa că în ultimele trei săptămâni a fost ambele.

Pe chipul lui Ross apăru o expresie de admirație cum rareori i se întâmpla.

— Perfect! spuse William. Să trecem încă o dată peste plan. Juan, nu ezita să întrebi despre orice ți se pare neclar, pentru că un lucru e limpede: nu vom primi o a treia șansă.

Gândea că era posibil ca fiecare alpinist care încerca să cucerească Everestul să trăiască sentimentele pe care le încerca. El făcuse planurile misiunii și el avea să-i conducă la tabăra de bază de unde Ross urma să preia conducerea ascensiunii cu sarcina de a-i purta pe culme până în vârf, în cazul lor o fereastră deschisă la etajul patru al casei. Odată ce intrau în clădire, William avea să preia din nou conducerea.

A urmat apoi încă o instruire individuală după care au luat o pauză de masă dar abia dacă au atins mâncarea căci pe măsură ce așteptarea se accentua fluxul de adrenalină era tot mai mare.

Și în sfârșit și-au schimbat hainele punând pe ei niște costume mai potrivite pentru infractori decât pentru apărători ai legii. Tricouri negre fără mâneci, treninguri tot de culoare neagră, șosete negre, pantofi sport în aceeași culoare și chiar șireturi negre.

Ross și-a dat jos haina și în acel moment a dat la iveală un pistol aflat în toc.

— Nu în timpul misiunii mele, spuse Juan. Șeful mi-a spus clar că în timpul acestei operațiuni nu sunt permise armele de foc.

— Sper că șeful tău le-a spus asta și gărzilor lui Faulkner.

— Nu vor fi probleme când vor afla că suntem polițiști.

— Perfect! Așadar odată ce le-ai spus că suntem polițiști vor ridica mâinile în aer declarând „Înțeles, șefu'! Mă predau"

— ID Hogan, interveni William cu asprime, nu uita că suntem oaspeți în această țară și succesul operațiunii depinde exclusiv de cooperarea poliției locale.

— Da, sir, acceptă Ross să se supună dându-i arma locotenentului Sanchez. Și a avut nevoie de toată voința ca să nu spună „Atunci va trebui să-l strâng de gât, am dreptate?”

Următoarea jumătate de oră au petrecut-o plimbându-se prin cameră precum animalele prinse în cușcă ce așteaptă cu disperare să fie eliberate, mai ales Ross care nu intenționa să se conformeze scenariului atunci când se ridica cortina.

— Să pornim! hotărî Juan pe când primul dintre ceasurile unor biserici din împrejurimi au început să bată de douăsprezece ori amintindu-i lui William că se aflau într-o țară catolică.

Afară pe stradă îi aștepta aceeași mașină neagră fără însemne. În drumul spre țintă au rămas tăcuți, nerăbdători, fără a simți nevoia să mai vorbească despre ce aveau de făcut. Șoferul a ieșit de pe autostradă la intersecția 9 și după câteva mile a oprit la marginea drumului. Trei bărbați îmbrăcați în negru au coborât din mașină și au privit în tăcere cum șoferul întorcea mașina și pornea înapoi. Conform calculelor lui William, mergând pe jos prin întuneric aveau nevoie de patruzeci de minute pentru a străbate cei cinci kilometri mai înainte de a ajunge la marginea pădurii. A preluat conducerea în timp ce Ross a rămas ultimul. Înaintând pe drumul îngust au rămas tăcuți, atenți la cel mai mic pericol posibil. Doar un iepure speriat s-a oprit pentru a-i privi mai atent pe străini în timp ce o bufniță nu înceta să-și exprime părerea.

Când în fața lor a început să se profileze bariera densă formată de pădure, William a ridicat mâna, semnal pentru Ross să preia conducerea. Acesta a trecut rapid în frunte scoțând din rucsac camera

modificată de NP. A pornit-o și a pășit cu atenție prin vegetația deasă. Cei trei înaintau pas cu pas asemenea soldaților aflați într-un marș lent conștienți de faptul că un singur pas greșit putea să dea alarma, să lumineze terenul și să-i dea lui Faulkner tot timpul de care avea nevoie pentru a scăpa. Drumul lung și sinuos așa cum îl dicta camera a durat aproape o oră pentru a-l finaliza. Când au ajuns la râu au traversat podul cu mare grijă și nu mult după aceea clădirea din piatră cenușie cu un aer amenințător s-a ivit înaintea lor, o siluetă severă în lumina lunii.

În clipa în care se pregăteau să iasă din pădure, un gest ferm făcut de Ross i-a îndemnat să se retragă. Doi oameni de pază patrulau în zona de nord a clădirii, razele lungi ale lanternelor descriind cercuri largi care luminau terenurile pustii.

Ross a urmărit fiecare pas al oamenilor până când aceștia au făcut stânga la capătul vestic al casei și și-au continuat drumul. Datorită informațiilor adunate de Juan știa exact cât timp le trebuia oamenilor de pază pentru a reveni în zonă. Le indică alor săi prin semne un pâlc de tufișuri ce fusese subliniat pe hartă de către grădinarul plin de râvnă. Au pornit din nou de data asta târâș printre tufișuri ajungând la dumbravă doar cu câteva minute mai înainte de apariția oamenilor de pază. Aceștia au trecut pe lângă ei atât de aproape încât chiar în întuneric Ross a putut să vadă că erau înarmați, Unul dintre ei avea o țigară în colțul gurii. Pentru asta colonelul Parker i-ar fi făcut raport și l-ar fi consemnat în cazarmă.

Ross i-a urmărit cum se țineau pe un anume traseu astfel încât să nu declanșeze vreo alarmă care să-i dea deșteptarea celui care îi plătea. În mare știa de cât timp aveau nevoie pentru a ajunge la bucătărie unde se puteau ascunde sub o scară abruptă din piatră așteptând ca oamenii de pază să își completeze cel de-al doilea tur pentru ca mai

apoi să încerce să intre în casă. Au pornit făcând slalom peste pajiște către o cărare bătătorită, conștienți de faptul că nu aveau decât câteva secunde la dispoziție până la apariția paznicilor. Aceștia nu ar fi avut nevoie de lanterne pentru a-i detecta pe cei trei oaspeți nepoftiți înțepeniți, prinși ca iepurii în lumina farurilor.

După ce oamenii de pază au ajuns suficient de departe pentru ca ei să se simtă în siguranță, Ross urmat îndeaproape de William și Juan a țâșnit spre clădire. Știau exact unde era locul pentru următoarea oprire căci imaginea scării de la bucătărie era clar imprimată în mintea lor după ce studiaseră macheta în casa conspirativă. Dar în acel moment ei nu se aflau într-un loc sigur cum era acea casă. Când au ajuns la scări Ross a coborât urmat de William și Juan, apoi s-au ascuns ghemuiți vizavi de o intrare pe care scria *„Entrada de servicio”*.

William și-a ținut respirația auzind doar bătăile propriei inimi care nu erau de doar șaptezeci și două pe minut, pe când oamenii de pază treceau la doar câțiva pași deasupra lor dispărând din nou după colțul cel mai îndepărtat al clădirii. Următorul pas a fost scara de incendiu. Ross a înălțat privirile spre etajul patru și a trăit un sentiment de ușurare văzând că una dintre cele trei ferestre marcate cu cruce roșie era deschisă. Pe când se apropia de scara de incendiu nici nu a mai trebuit să întoarcă privirile pentru a se asigura că cei doi copoi erau în spatele lui.

A apucat cele două laturi ale scării de fier și a început să urce cu abilitatea unui spărgător de case. William și Juan care nu dovedeau aceeași agilitate veneau în spatele lui câteva trepte mai în urmă.

Când a ajuns la etajul patru, Ross a pășit sprinten pe pervazul celei mai apropiate ferestre apoi dintr-o singură mișcare în balans a trecut dincolo de fereastra deschisă și a aterizat pe podea fără niciun zgomot. Privirile lui s-au îndreptat

rapid spre un colț al camerei unde se afla un pat în care o tânără dormea liniștită. Dar urma să aibă un vis urât, gândi Ross în timp ce se îndrepta spre pat cu mare băgare de seamă.

William se cățără și el pe fereastra deschisă și chiar în același moment Ross acoperi cu o mână gura femeii. Chiar și în lumina palidă a lunii a putut zări groaza din privirile ei în timp ce nu-și putea stăpâni tremuratul.

Juan care aterizase și el pe podea cu un zgomot înfundat se grăbi spre pat și îi vorbi tinerei în limba ei ceea ce păru să o liniștească pentru că încetă să mai tremure. Încuviință din cap atunci când Ross îi dădu de înțeles că urma să ia mâna de pe gura ei din nou ajutat de Juan care o asigură că nu i se va întâmpla nimic rău dacă păstra tăcerea. Dar Ross nu voia să-și asume niciun risc așa că îi legă strâns mâinile și picioarele și îi îndesă în gură unul din ciorapii ei.

Juan se duse la fereastră și din spatele perdelei aruncă o privire spre cei doi oameni de pază care făceau un nou tur plimbând lumina lanternelor în toate direcțiile dar nu și spre casă. Odată ce nu i-a mai văzut li s-a alăturat lui William și lui Ross care se aflau la ușă. William a deschis-o cu mare precauție, doar câțiva centimetri apoi a așteptat mai înainte de a furișa capul afară și a privit coridorul întunecat. Era pustiu. Au ieșit și au închis ușa în urma lor fără cel mai mic zgomot apoi au luat-o la dreapta către scări.

William îi conducea fără grabă pe scările acoperite cu un covor gros, deși toți cunoșteau casa cu de-amănuntul de parcă ar fi fost propria lor casă. S-au oprit când au ajuns pe palierul pe care se afla dormitorul principal. William și Juan au rămas nemișcați iar Ross a continuat să coboare pe treptele de marmură ce duceau la parter.

Pe când mergeau în vârful picioarelor pe coridor William nu a aruncat nici măcar o privire fugară tablourilor agățate pe perete. Mai înainte de a

atinge mânerul ușii a rămas nemișcat câteva momente. Apoi l-a răsucit încet, fără zgomot și și-a dat seama că era descuiat. A deschis ușa și în clipa în care a pășit în încăpere s-a declanșat o alarmă asurzitoare și imediat terenul din jurul casei ca și casa însăși au fost scăldate în șuvoaie de lumină. William a aprins lumina în dormitor și tot ce a văzut a fost patul mare gol în care nu se dormise. Era clar. Faulkner anticipase planul A.

La parter în birou, Faulkner a țâșnit din patul său improvizat chiar de cum a izbucnit alarma. Nu s-a îngrijorat când a auzit pași tropăind pe scara de marmură și pe coridorul ce ducea către biroul său. Avea timp suficient. S-a dus direct către ușa grea din metal și a atins cadranul ceasului pe care nu-l scotea niciodată de la mână. Când s-a luminat cadranul a format 0343 primele patru cifre ale codului. Tocmai formase și 0988 luna și anul când a auzit cheia întorcându-se la ușa din spatele lui. Cum era posibil? A pășit neîntârziat în seif chiar în clipa în care Ross făcea primii pași în birou și se năpustea spre el.

Era la doar un pas de el când Faulkner a închis ușa răsuflând ușurat la auzul făcut de zăvoarele ușii grele metalice care intrau în locașul lor.

Ross era pregătit să introducă codul când a auzit pași alergând pe coridor. A luat hotărârea să aștepte ca locotenentul și Coristul să apară și ei mai înainte de a le oferi spectacolul.

***

De cealaltă parte a ușii, Faulkner continua să zâmbească și și-a dat seama că timpul era de partea lui. În acea dimineață urma să sosească Booth Watson și dacă intrușii nu plecau până la vremea aceea, un telefon dat avocatului său spaniol l-ar fi scăpat de ei. Și ce nu știau intrușii era că generalul Franco construise un tunel ce pornea din biroul de la subsol pe sub stânci și se

deschide într-un mic port unde îl aștepta iahtul. De data asta căpitanul iahtului urma să navigheze către o destinație din care nu exista mandat de extrădare cu Marea Britanie.

A atins cadranul ceasului și a verificat ora. 03:45. Codul care îi permitea să deschidă ușa spre exterior și să coboare spre un loc sigur în cealaltă lume a sa. De data asta primele cifre au fost ale anului, 88, urmate de lună, 09, și în cele din urmă ora care devenise deja 03:46. Trebuia să aștepte un moment pentru a introduce noul cod. A așteptat să dispară lumina de pe cadran pentru a-l atinge din nou și a relua întregul procedeu. A atins cadranul și a tastat 88 dar lumina a pâlpâit, s-a estompat, apoi s-a stins. A atins din nou cadranul dar a avut timp să tasteze doar 03 și lumina s-a stins din nou. A mai atins o dată cadranul cu mai multă hotărâre dar lumina nu s-a mai aprins. A tot lovit ușor cadranul dar nu a obținut rezultatul dorit. Și-a scos ceasul și l-a scuturat cu forță dar nu s-a întâmplat nimic. Bateria era terminată.

***

William intră în fugă, gâfâind în biroul lui Faulkner și îl găsi pe Ross privind ușa metalică.

— N-am ajuns la timp, spuse el.

William scăpă o înjurătură și în acel moment intră și Juan care le spuse abia răsuflând:

— Oamenii mei au încercuit casa și reține oamenii de pază. Așa încât să nu poată scăpa.

— Dar nici noi nu putem intra, îl lămuri William, cu privirile ațintite asupra ușii.

Ross nu rosti niciun cuvânt ci doar ridică mâneca de la mâna stângă a treningului și atinse cadranul ceasului care se lumină imediat.

Verifică ora. 03:48. Se pregătea să introducă codul când apăru Collins cu un aer calm purtând frac, pantaloni cu dungi fine, o cămașă albă cu guler tare și o cravată de culoare gri din mătase.

— Bună ziua, domnilor. Îmi pare rău dar domnul Sartona încă nu s-a întors din călătoria de afaceri. Dacă vă pot ajuta cu ceva vă rog să-mi spuneți.

Ross s-a răsucit cu pumnii strânși și s-a îndreptat spre majordom dar Juan s-a strecurat între ei fără întârziere reușind astfel să-i țină pe cei doi departe unul de altul dar asta nu l-a împiedicat pe Ross să-i arunce majordomului tot soiul de vorbe grele pe când acesta rămânea impasibil.

— Liniște! strigă William.

Se duse spre ușa metalică se lăsă în genunchi și își lipi urechea de suprafața metalică.

Clic.

Și-au încordat auzul pentru a prinde sunetul vag care se repeta la câteva secunde.

Clic, clic!

— Dumnezeule! Domnul Faulkner s-a închis pe dinăuntru! îi căzu fața lui Collins.

— Atunci spune cum să-l scoatem mai repede de acolo, mai înainte de a fi prea târziu, se agită Juan.

— Nu știu ce trebuie făcut. El e singurul care are ceasul.

Ross zâmbi.

Clic, clic, clic…

— Trebuie să existe unul de rezervă, nu renunță Juan.

— Nu, nu există. Singura persoană care îl cunoaște pe cel care a făcut sistemul este avocatul domnului Faulkner, domnul Booth Watson și nu va ajunge aici mai înainte de ora douăsprezece.

Clic, clic, clic…

— Cât speră să trăiască acolo? întrebă William mai mult pentru sine.

Clic, clic…

— Patru, cinci ore cel mult, fu de părere Ross care lăsă mâna jos și acoperi ceasul cu mâneca.

Clic, clic, clic…

— Va trebui să chemăm un specialist, se întoarse William spre Juan. Asta dacă vrem să-l scoatem de acolo mai înainte de a se sufoca.

— Nu-i chiar atât de simplu. Señora Martinez a obținut un ordin judecătoresc care împiedică pe oricine în afară de Faulkner și de avocatul său să se atingă de seif.

— Atunci sun-o acum și spune-i ce s-a întâmplat și care sunt consecințele dacă nu deschidem seiful,

— Dar nu ajunge la birou mai devreme de ora nouă și atunci va fi prea târziu.

— Collins trebuie să știe numărul ei, spuse William dar majordomul era de negăsit.

— Unde dracu' a dispărut? se agită Ross apoi văzu lumina roșie ce pâlpâia pe telefonul aflat pe biroul lui Faulkner.

— Din nou cu un pas înaintea noastră, îl lămuri Juan. E bine că Faulkner nu are încredere în nimeni, adăugă el ducând un deget la buze și apăsând pe butonul difuzorului.

— Ce se-ntâmplă Collins de mă trezești la o asemenea oră? se auzi bubuind un glas pe care William îl recunoscu imediat.

— Îmi pare rău să vă deranjez domnule, dar domnul Faulkner s-a blocat în seif și nu există nicio posibilitate de a-l scoate de acolo.

— Sun-o pe Isobel Martinez acum! îi ceru Booth Watson pe deplin trezit din somn. Ea este cea care poate ridica ordinul judecătoresc. Apoi sună la pompieri. Ei au echipamentul necesar pentru a găuri ușa astfel încât măcar să poată respira, ceea ce ne face să câștigăm timp. Dar ce făcea acolo vreau să știu.

— În plină noapte au apărut aici inspectorul Warwick, locotenentul Sanchez și încă un polițist pe care nu-l cunosc.

— ID Hogan, fără îndoială. Señora Martinez se va ocupa și de ei. Spune-i că voi ajunge la Barcelona cu primul zbor.

— Trebuie să mă duc înapoi în birou pentru a căuta numărul în agenda telefonică. Ce-i spun lui Warwick dacă…

— Spune-le că vrei să-ți suni avocatul. N-au dreptul să te împiedice.

Și cu asta trânti receptorul telefonului și coborî din pat.

— Pot să-l scot de acolo dar am nevoie să fie îndepărtat Collins din calea mea, spuse Ross pe când majordomul intra pe ușă gata să se îndrepte spre biroul lui Faulkner.

Sanchez îi tăie calea.

— Domnule Collins sunteți arestat.

— Care este acuzația?

— Obstrucționarea poliției de la îndeplinirea îndatoririlor, îl informă Sanchez pe când doi polițiști în uniformă l-au prins de brațe pe Collins. Duceți-l la secție și închideți-l într-o celulă. Nu are voie să ia legătura cu nimeni până nu ajung eu acolo.

— Am dreptul să-mi sun avocatul, protestă Collins. Așa spune legea.

— Deja l-ai sunat.

Cei doi polițiști îl scoaseră din birou.

William așteptă ca ușa să se închidă în urma lor și apoi întrebă:

— Ross cum speri să deschizi ușa?

— Toate la timpul lor, îl temperă Ross răsfoind agenda telefonică a lui Faulkner.

Găsi numărul pe care îl căuta și îl formă.

— Cu cine vorbesc? întrebă o voce somnoroasă.

— Sunt secretarul particular al domnului Faulkner. Mi-a cerut să vă sun pentru că există o problemă. Se pare că nu se simte bine și vrea să meargă la Londra pentru a fi consultat de medicul său. În cât timp puteți pregăti avionul pentru decolare?

— Câteva ore… cel mult trei, răspunse glasul care nu mai era deloc somnoros. Voi anunța imediat și echipajul dar momentul decolării

depinde de ora la care găsim un interval liber pentru aterizare în Londra.

— Spuneți-le că e vorba de o urgență. Ne vedem la aeroport.

— Înțeles, spuse pilotul care coborâse din pat mai înainte ca Ross să pună receptorul jos.

— E ceasul, am dreptate? întrebă William amintindu-și de cadranul lipsit de orice însemne al ceasului care luase locul Rolexului primit de Ross de la Jo.

Ross zâmbi.

— Acum că nu-l mai avem pe Collins în preajmă îl voi elibera pe Faulkner și îl vom duce la aeroport de unde vom călători la Londra cu avionul lui.

— Asta se numește răpire care în caz că ai uitat, îți spun eu că este infracțiune în ambele țări.

— Domnule inspector-șef ați uitat că Faulkner a cerut să fie consultat de medicul său. Eu îmi amintesc cât se poate de limpede cuvintele „Harley Street".

— Autoritățile spaniole nu vor face nicidecum cerere de extrădare, spuse Juan pe un ton neutru.

— Îl putem avea pus sub lacăt în Pentonville la ora la care va ateriza Booth Watson, insistă Ross.

— Și totuși nu sunt sigur că…

— Desigur nu ești, Coristule dar așa cum mi-ai reamintit ceva mai devreme nu suntem la Battersea ci la Barcelona așa că nu tu iei hotărârile.

S-au întors amândoi spre locotenent. Juan a dat din cap fără a rosti un cuvânt.

Ross a ridicat brațul drept, a tras mâneca și a format pe cadranul ceasului 04 11 09 88.

***

Mintea lui Booth Watson lucra fără încetare chiar mai înainte de a deschide robinetul dușului. Nici nu a așteptat ca jetul de apă să se încălzească și deja începuse să pună la cale un plan. Oare să

meargă mai întâi la birou de unde o putea suna pe Isobel Martinez și apoi să plece spre aeroport? Nici măcar nu era sigur că avea numărul ei de telefon. Trebuia să aibă încredere în Collins pentru a da de urma ei și a-i transmite instrucțiunile în timp ce el o să se îndrepte spre Heathrow de unde trebuia să prindă primul zbor spre Barcelona.

După ce s-a uscat cu prosopul a luat o cămașă curată și costumul și cravata purtate cu o zi înainte. În vremea asta gândurile lui zburau la Warwick și la cât de insistent era. După ce s-a îmbrăcat, Booth Watson a mers în birou și a luat servieta și haina. A deschis ușa de la intrare unde a fost întâmpinat de o dimineață rece. A încuiat ușa de două ori și a rămas pe trotuar așteptând ceva vreme mai înainte de a zări strălucind în depărtare cuvântul Taxi luminat.

***

O mașină a poliției fără însemne a oprit la o intrare a aeroportului care nu era pentru public larg. Când a apărut paznicul, locotenentul Sanchez a scos legitimația. Paznicul a salutat și abia dacă a aruncat o privire celor trei bărbați în negru aflați pe bancheta din spate care îl însoțeau, mai înainte de a indica șoferului drumul pe care trebuia să-l urmeze.

Mașina s-a îndreptat către un lung șir format din avioane particulare dintre care unul tocmai era alimentat și avea scara coborâtă așteptându-și proprietarul.

William și Ross l-au ajutat pe Faulkner să coboare de pe bancheta din spate. Acesta încă era nesigur pe propriile picioare căci încă nu-și revenise după cele trei ore petrecute în seif. L-au ajutat către scările avionului. Pilotul îi aștepta în ușa avionului și nu și-a putut ascunde mirarea când și-a văzut patronul însoțit de trei bărbați îmbrăcați

complet în negru și pe care nu-i mai văzuse niciodată.

Juan l-a luat deoparte și i-a explicat că domnul Faulkner insistase să zboare în Anglia neîntârziat căci dorea să fie consultat de medicul său.

— Priviți-l cum arată! N-ar fi trebuit dus la un spital de aici? întrebă pilotul urmărind cum Faulkner era mai mult cărat pe scările avionului.

— Și eu am susținut această idee. Dacă doriți nu aveți decât să-i spuneți și dumneavoastră.

— Dacă nu rezistă până la Londra e răspunderea voastră, spuse pilotul.

— Simt că e posibil ca lucrurile să stea așa.

Pilotul urcă în avion și se întoarse la cabină. William îi strânse mâna cu multă căldură lui Juan mai înainte de a urca în avion.

Ross l-a așezat pe Faulkner pe un scaun confortabil din piele și i-a pus centura de siguranță în timp ce William puse un pachet de mici dimensiuni în spațiul de depozitat bagaje de deasupra apoi se așezară fiecare de câte o parte a prizonierului. Însoțitorii de bord au închis ușa avionului și câteva momente mai târziu avionul a început să ruleze spre pista de decolare.

***

— La naiba! își spuse Booth Watson pe când taxiul oprea lângă el. La naiba! repetă.

Apoi îi spuse șoferului că își uitase pașaportul și îl rugă să aștepte câteva momente. Taximetristul zâmbi. Un drum la Heathrow cu un pasager nebăut la o asemenea oră a dimineții nu era ceva ce i se întâmpla în fiecare zi.

Pe când descuia ușa Booth Watson se întreba unde putea fi pașaportul.

Aproape alergă spre birou. Următoarele cuvinte rostite nu au mai fost „la naiba”, ci mai puțin elegante.

***

După ce avionul a atins altitudinea de croazieră, William a ridicat receptorul telefonului aflat pe brațul fotoliului pe care ședea Faulkner și l-a sunat pe Danny acasă.

— Să ajungi la Heathrow repejor, îi ceru el mai înainte ca acesta să spună un cuvânt.

— Ce terminal, sir?

— Numărul unu. Locul de staționare pentru avioane particulare. Ar trebui să ajungem în jur de ora cinci.

— Taxiul sau o mașină de poliție?

— Mașină de poliție. N-am de gând să-l duc pe Faulkner la închisoare cu taxiul.

După ce a închis telefonul i-a aruncat o privire prizonierului său care părea să se trezească dintr-un somn lung.

— Care dintre noi îl sună pe comandant? întrebă cu candoare Ross.

— Eu. Dar nu mai înainte ca Faulkner să fie la loc sigur.

***

Primul lucru pe care l-a făcut Booth Watson odată ajuns la Heathrow a fost să cerceteze panoul pe care erau afișate plecările. Primul zbor spre Barcelona pleca în patruzeci de minute și mai era programat un altul al companiei British Airways în următoarele două ore.

Se îndreptă spre ghișeul Iberia unde funcționara îi spuse că singurul loc liber era în spate, la coada avionului. Cam fără tragere de inimă îi dădu totuși cardul, conștient fiind de faptul că nu putea pierde vremea așteptând zborul companiei britanice pentru un loc la clasa întâi.

După ce și-a ocupat locul a încercat să se concentreze pe problemele care îl așteptau odată ce ateriza la Barcelona dar un copil care urla în

brațele mamei aflată chiar lângă el și un bărbat așezat de cealaltă parte care continua să poarte o conversație peste culoarul dintre scaune despre echipa Arsenal și managerul ce trebuia sau nu demis, făcea totul imposibil.

***

Pe când avionul tip Gulfstream atingea pista de aterizare de la Heathrow, un glas abia trezit din somn întrebă:

— Unde mă aflu?

— Înapoi, acolo unde ți-e locul, îi răspunse Ross fără explicații suplimentare.

William privea pe fereastră pe când ateriza avionul și răsuflă ușurat când îl văzu pe Danny lângă o mașină a poliției.

— Nu-i lăsați! Opriți-i! strigă Faulkner din toate puterile în timp ce era smuls din scaunul său și împins spre ieșire fără menajamente.

Însoțitoarea de bord porni în fugă spre carlingă și începu să bată în ușă cu putere. În acest timp Faulkner era împins pe scări în jos și se împletici când atinse pista. Acolo Danny îl cuprinse în brațe ca pe o iubire de mult pierdută. William și Ross l-au urmat rapid și l-au urcat cu forța pe bancheta din spate a mașinii iar Danny a urcat la volan.

— Bună dimineața, sir! salută Danny privind în oglinda retrovizoare. Să aștept să vedem ce doresc cei doi domni mai înainte de a pleca?

William și Ross au privit în urma lor și l-au văzut pe pilot și pe un reprezentant al aeroportului fugind spre ei.

— Nu. Continuă drumul! îi ceru William categoric.

Danny nu avu nevoie de alte îndemnuri pentru a face mașina să țâșnească înainte cu semnalele luminoase pornite și cu sirena urlând.

***

Când două ore mai târziu avionul său a aterizat la Barcelona, Booth Watson și-a reamintit cât de mult durează debarcarea când nu călătorești la clasa întâi. Aceeași coadă l-a întâmpinat la controlul pașapoartelor și a durat ceva până când a trecut prin vamă și a ieșit în lumina soarelui de dimineață unde din nou a fost întâmpinat de o coadă, de astă dată în așteptarea unui taxi.

Când în cele din urmă a reușit să ajungă în față a urcat pe bancheta din spate a unui taxi și și-a privit ceasul. Primul său gând a fost: oare Miles este încă în viață? Al doilea: ce avea de făcut dacă nu era.

***

— Avionul lui Booth Watson tocmai a aterizat. Eliberează-l pe Collins și du-l acasă. Vezi să ajungă cam în același timp amândoi, spuse Sanchez și apoi închise telefonul.

Agentul care îl păzea pe Collins deschise ușa celulei și se dădu deoparte permițându-i prizonierului furios să iasă. Micul lui dejun rămăsese neatins. Când a ajuns în capul scărilor, Collins l-a întâlnit pe Sanchez care îl aștepta. Îl privi în ochi spunându-i:

— Dacă moare e răspunderea ta!

Collins era cea de-a doua persoană care îi spunea aceleași cuvinte în acea dimineață. Juan bănuia că atunci când va raporta căpitanului său cele întâmplate avea să audă aceeași opinie pentru a treia oară.

***

Protestele lui Faulkner au continuat și în timp ce mașina părăsea aeroportul și rula cu viteză pe drumul principal. A fost nevoie de toată forța depusă de William și Ross pentru a-l ține în loc. În cele din urmă Ross a decis să adopte o tactică de

tergiversare așa că îi aplică lui Faulkner în vintre o lovitură cu toată puterea, mișcare care îl făcu să se îndoaie de durere iar protestele sale se transformară în scâncete.

— Chiar era nevoie de asta? întrebă William.

— Poate nu, sir, dar am avut motive să cred că veți fi atacat.

William a întors capul privind pe fereastră pentru a fi sigur că Ross nu putea să-l vadă râzând.

Când au ajuns pe Pentonville Road cu sirena încă urlând, Faulkner își revenise deja. Porțile uriașe din lemn au început să se deschidă lent pe când se apropiau de închisoare.

— Ați făcut o greșeală teribilă, continua Faulkner să lupte. Sunt căpitanul Ralph Neville, RN (marina regală).

— Iar eu sunt Maica Tereza, RC (romano-catolică).

De data asta lui William i-a fost imposibil să-și rețină hohotele de râs.

Danny a trecut printre porțile închisorii și a oprit în fața unui comitet de întâmpinare. Când îl scoteau de pe bancheta din spate pe Faulkner, directorul închisorii a făcut câțiva pași spre ei spunând:

— Bine ai revenit, 0249! Îmi pare rău, vechea ta celulă este ocupată momentan dar am găsit una mai spațioasă pentru tine pe care o vei împărți cu doi viețași. Unul și-a ucis mama și celălalt, un dependent de heroină, nu poate dormi noaptea, bietul de el. Oricum ar trebui să fii în siguranță pe patul de sus, îi zâmbi călduros lui Faulkner. Fii mulțumit că nu ești la izolare dar dacă ai vreo preferință te rog să-mi spui.

— Vreau să vorbesc cu avocatul meu!

— Îmi pare rău dar în acest moment nu este în țară, spuse William. Îl voi anunța în mod cert odată ce revine în țara.

În momentul următor doi gardieni îi prinseră brațele și porniră spre aripa de securitate maximă.

***

Collins a coborât din mașina poliției chiar în momentul în care taxiul ajungea la porțile domeniului.

— L-ați scos la timp din seif? fură primele cuvinte ale lui Booth Watson când a coborât din taxi.

— Mă pregăteam să o sun pe señora Martinez când am văzut taxiul.

— Dar ți-am spus să faci asta cu câteva ore în urmă, se arătă exasperat Booth Watson.

— Așa aș fi făcut dacă Sanchez nu mă aresta folosindu-se de acuzații false. Abia am fost eliberat. O înscenare!

— În acest caz nu trebuie să pierdem niciun minut!

Collins porni în fugă de-a lungul coridorului spre birou și așteptă în prag sosirea lui Booth Watson care i se alătură respirând cu greu. Păși amândoi înăuntru și observară că ușa grea metalică era încă închisă.

Collins s-a îndreptat spre birou și a început să caute în agenda telefonică.

— De cât timp este acolo?

— De mai bine de patru ore. S-ar putea încă să îl putem salva dar trebuie să ne mișcăm repede.

Collins începu să formeze numărul avocatei spaniole când Booth Watson îl întrebă:

— Care erau instrucțiunile domnului Faulkner mai înainte de venirea poliției?

— Mi-a cerut să împachetez toate tablourile și să le depozitez în cala iahtului de îndată ce sosește în port în seara asta.

— Atunci ocupă-te de asta și eu voi lua legătura cu señora Martinez.

Collins îi dădu receptorul deși părea să aibă rețineri în a-i urma indicațiile.

— Collins, în cazul în care ești întrebat spui că domnul Faulkner a murit anul trecut în Elveția unde a și fost incinerat fapt pe care eu îl pot confirma căci am participat la ceremonie împreună cu inspectorul Warwick.

— Biroul señorei Martinez, spuse un glas în timp ce Collins părăsea biroul.

Booth Watson a pus încetișor receptorul jos întrerupând legătura.

***

— Inspector-șef, ți-am cerut să mă informezi în legătură cu fiecare mișcare, strigă comandantul din toate puterile. Și ce am spus chiar am gândit.

— Am crezut că nu veți dori să vă trezesc în miez de noapte, sir.

— Greșit, inspector-șef. Amândoi să vă prezentați la raport imediat! Imediat! repetă Hawk mai înainte de a trânti receptorul.

Soția lui s-a întors pe partea cealaltă, a clipit și și-a privit soțul care se ridica din pat.

— De ce zâmbești? întrebă, dar ușa de la baie deja se închisese în urma lui.

Hawk a încleștat pumnul și a lovit în aer de câteva ori fără ca zâmbetul să-i dispară de pe chip.

Cuvânt de mulțumire

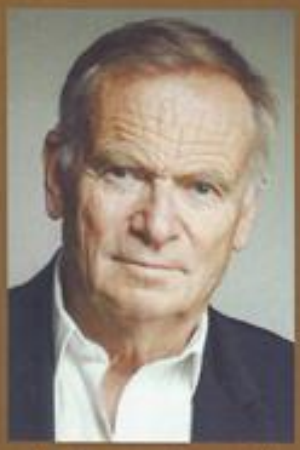
Mulțumirile mele pentru sfaturile neprețuite și pentru cercetările făcute se îndreaptă către: Simon Bainbridge, Michael Benmore, Jonathan Kaplan QC, Kate Elton, Alison Prince and Johnny Van Haeften.

Mulțumiri deosebite către:

Sergent detectiv Michelle Roycroft (pensionar)

Superintendent șef John Sutherland (pensionar)

Inspector-șef detectiv Jackie Malton (pensionar)

JEFFREY ARCHER

SERIA WILLIAM WARWICK
POVESTEA VIETII UNUI DETECTIV

Seria captivantă despre viața detectivului William Warwick, scrisă de Jeffrey Archer continuă cu al patrulea roman, PESTE CADAVRUL MEU.

William Warwick are un caz major care l-a urmărit în toată activitatea de polițist: prinderea lui Miles Faulkner, un colecționar de artă foarte bogat, obsedat de a fi posesorul celor mai valoroase picturi din lume. Acesta a mers atât de departe incât și-a înscenat propria moarte. Acum, după ce a suferit o operație estetică pentru a nu fi recunoscut și a luat o altă identitate, a devenit curajos și a ieșit din ascunzătoare.

Warwick realizează că Faulkner este în viață și pornește în urmărirea lui la noua reședință, vechiul buncăr al generalului Franco de lângă Barcelona.

Celebru pentru disciplina dovedită ca scriitor care produce până la paisprezece ciorne pentru fiecare dintre cărțile sale, Jeffrey Archer aduce în opera sa și o mulțime de cunoștințe specifice domeniului abordat. Fie că este vorba despre cariera sa în politică sau interesul nemărginit față de artă sau de abundența de detalii din lumea ce-l înconjoară – inspirat fiind de numerosii prieteni pe care și i-a făcut de-a lungul anilor dintre membrii societății britanice – romanele sale oferă o imagine fascinantă a unor segmente ale societății.

Editura Vivaldi

ISBN:978-973-150-160-4

6 422570 002729

{1} Joc de cuvinte: bar în engleza americană este locul unde se bea, în engleza britanică este locul unde pledează avocatul. (n.tr.)

{2} Prescurtare pentru The Metropolitan Museum of Art din New York și totodată pentru The Metropolitan Police Service, poliția din Londra. (n.tr.)

{3} Pentru numele lui Dumnezeu; expresie folosită în Yorkshire de cei care nu vor să folosească o înjurătură care nu se cuvine.

{4} Referitor la ce înseamnă să fii om, titlul piesei lui John Steinbeck.

{5} Nume sub care mai este cunoscută echipa de fotbal Arsenal Londra.

{6} Festival muzical anual organizat de BBC.

{7} Junii Turci, denumire europeană dată membrilor organizației naționaliste turce „Unitate și progres”, fondată în 1889, care a efectuat revoluția din 1908 și l-a detronat pe sultanul Abdul Hamid al II-lea.

{8} O expresie în limba latină ce înseamnă „ceva pentru ceva” sau „o favoare pentru o favoare”.

{9} Dragonul de culoare roșie reprezentat pe drapelul Țării Galilor.

{10} Preparat ce datează de la încoronarea Reginei Elisabeta II.

{11} Confederație de organizații caritabile din Marea Britanie.

{12} Unitatea monetară de bază a Africii de Sud, egală cu 100 de cenți.

Table of Contents

Capitolul 1 4
Capitolul 2 14
Capitolul 3 25
Capitolul 4 35
Capitolul 5 48
Capitolul 6 58
Capitolul 7 72
Capitolul 8 85
Capitolul 9 94
Capitolul 10 101
Capitolul 11 115
Capitolul 12 128
Capitolul 13 138
Capitolul 14 147
Capitolul 15 157
Capitolul 16 163
Capitolul 17 175
Capitolul 18 185
Capitolul 19 193
Capitolul 20 203
Capitolul 21 214
Capitolul 22 223
Capitolul 23 234
Capitolul 24 241
Capitolul 25 247
Capitolul 26 254
Capitolul 27 261

Capitolul 28 272
Capitolul 29 285
Capitolul 30 297
Cuvânt de mulțumire 319